SIAM
INTER
BOOKS
นิยายจีนกำลังภายใน

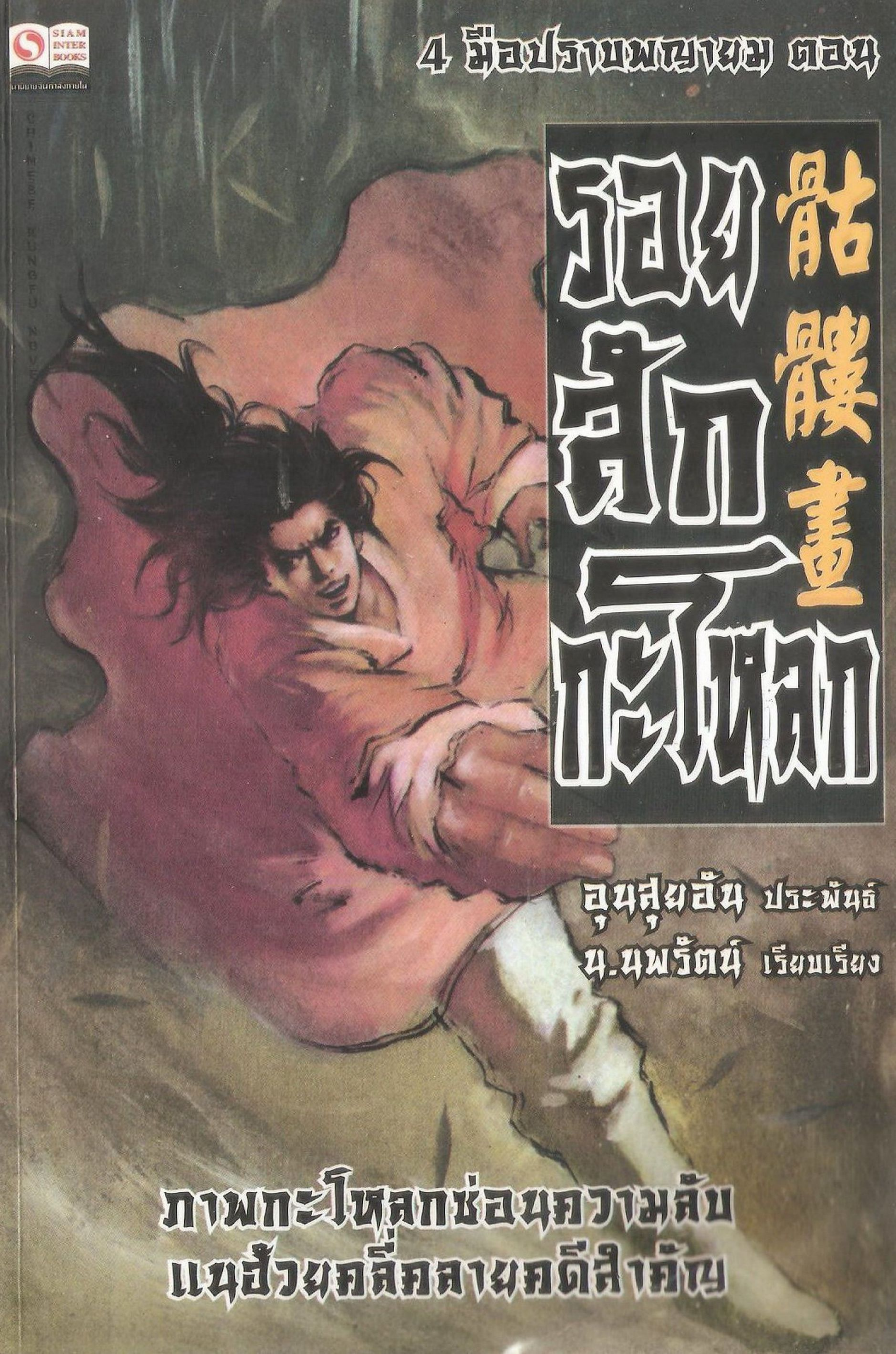

4 มือปราบพญายม ตอน

รอยสักกะโหลก

骷髏畫

อุนสุยอั้น ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ภาพกะโหลกซ่อนความลับ
แนฮ้วยคลี่คลายคดีสำคัญ

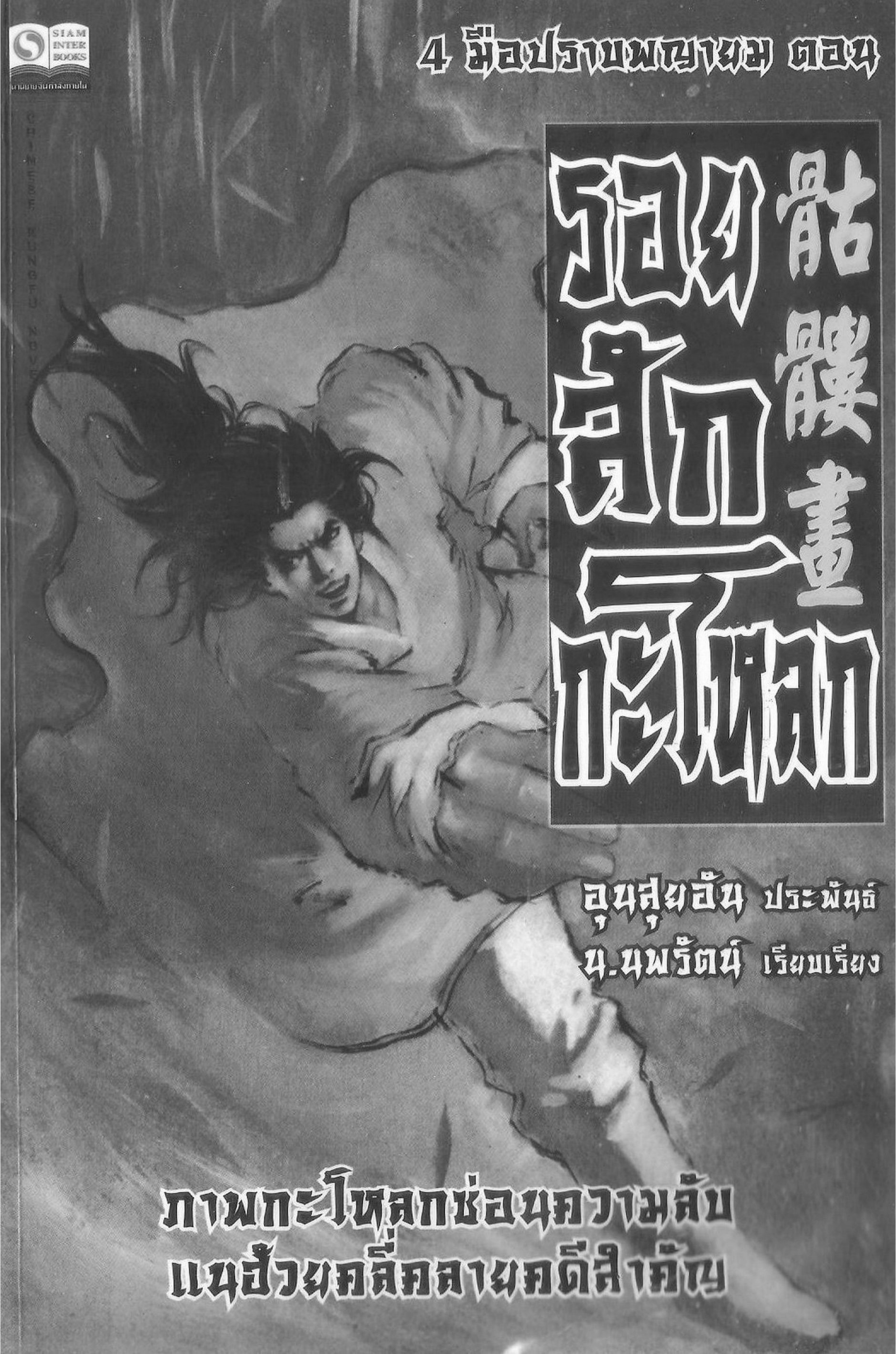

SIAM INTER BOOKS
นิยายจีนกำลังภายใน
CHINESE KUNGFU NOVEL

4 มือปราบพญายม ตอน

รอยสักกะโหลก

骷髏畫

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ภาพกะโหลกซ่อนความลับ
แนะช่วยคลี่คลายคดีสำคัญ

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
อุนสุยอัน : เขียน, น.นพรัตน์ : แปล.
4 มือปราบพญายม ตอน รอยสักกะโหลก. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2551.
224 หน้า.
1.นวนิยายจีนกำลังภายใน. I.ชื่อเรื่อง.
ISBN : 978-974-10-8876-8

* * *

ชื่อหนังสือ : 4 มือปราบพญายม ตอน รอยสักกะโหลก
ผู้เขียน : อุนสุยอัน
ผู้แปล : น.นพรัตน์
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : สิงหาคม 2551
จำนวน : 224 หน้า
ราคา : 200 บาท

SI DA MING BU KO LOU HUA
四大名捕–骷髏畫 / 4 มือปราบพญายม : รอยสักกะโหลก
© 1986 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First Published in Hong Kong in 1986
by Tung Wan Publishing Co., Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co., Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ลิขสิทธิ์แปลภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
[illegible] ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
[illegible] หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
[illegible] เพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์ : *สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์* **คณะที่ปรึกษา** : *ระวิ โหลทอง, สุทธิศักดิ์ โล่ห์สวัสดิ์, สมชาย กรุสวนสมบัติ, [illegible] แจ่มสมบูรณ์, วิฑูร นิรันตราย, อัญชลี ธีระสินธุ์, วิรัตน์ ทีฆพุฒิสกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นวลพร สิทธิธนาวิธาน, [illegible]* **ผู้อำนวยการสายงานสยามอินเตอร์บุ๊คส์** : *เสกสรร สุขวัฒโณ* **บรรณาธิการบริหาร** : *กิ๊กก๊อง อัศว[illegible]* **บรรณาธิการ** : *สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข* **เลขานุการกองบรรณาธิการ** : *ปฏิญญา สมไผ่ล้อม* **ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิตสายงานสยามอินเตอร์บุ๊คส์** : *อรุณพร พานุบุตร* **หัวหน้ากองงานศิลปกรรมปก** : *ดุสิต ครุจิตโกศล* **หัวหน้ากองงานศิลปกรรมรูปเล่ม** : *[illegible] ใจสำรวม* **ฝ่ายศิลปกรรม** : *ศีลศิรา จันทน์หอม, ณัฐพร บุญบงกชรัตน์, ประพัทธ์ รัตนธารี, [illegible] [illegible] วงษ์คล้าย* **จัดรูปเล่ม** : *ณัฐพร บุญบงกชรัตน์* **พิสูจน์อักษร** : *สุรีวัลย์ สมณะ* **ผู้อำนวยการใหญ่สาย[illegible]** : *[illegible] เทียมทัด* **ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์** : *ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์* **ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ** : *[illegible]* **ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า** : *ชูชัย ศิระจินดา* **ฝ่ายการผลิต** : *ปฏิวัติ [illegible]* **แยกสี** : *S.S.Film Process* **พิมพ์ที่** : *บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด* **จัดจำหน่ายทั่วประเทศ** : *บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 469 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 [illegible] ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39 ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904*

พิมพ์บน
กระดาษถนอมสายตา Green Read อ่านได้นาน
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

สี่มือปราบพญายม ตอน รอยสักกะโหลก เป็นตอนที่สามในสี่มือปราบพญายมชุด "สัประยุทธ์ใหญ่" เป็นตอนเดี่ยวเล่มเดียวจบ

รอยสักกะโหลก เล่าถึงเรื่องราวในคุกมืดที่สิ้นอิสรภาพ อีกมุมหนึ่งของทัณฑสถาน กลับจัดสร้างภาพหนังมนุษย์อันสยดสยอง

รอยสักกะโหลกซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ สั่นคลอนถึงราชบัลลังก์ได้เหม็ง

แนฮ้วย (เลือดเย็น) จะต่อสู้กับอิทธิพลมืด ทำลายคดีสำคัญได้อย่างไร

สี่มือปราบพญายม ตอน รอยสักกะโหลก ทั้งสนุกสนาน รวดเร็ว เดินเรื่องอย่างกระฉับ วิจิตรด้วยบทบู๊และปรัชญาตามสไตล์อุนสุยอัน จัดเป็นยุทธจักรนวนิยายระดับคลาสสิคที่ควรมีไว้ในครอบครอง

บรรณาธิการ

คำนำผู้แปล

เรื่อง 4 มือปราบพญายม ตอน รอยสักกะโหลก เป็นอีกหนึ่งผลงานของอุนสุยอัน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

อุนสุยอันเริ่มเขียนชุด 4 มือปราบพญายม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 (ตรงกับปี พ.ศ. 2517) ประกอบด้วยตอนมือฆาตกร มือโลหิต มือหยกขาว และชุมนุมยอดมือปราบ ต่อจากนั้นประสบมรสุมชีวิต ต้องออกจากไต้หวัน เดินทางมายังฮ่องกง เมื่อปี ค.ศ. 1982 (ตรงกับปี พ.ศ. 2525) เริ่มเขียนชุด 4 มือปราบพญายมใหม่ ได้แก่ ตอน ดาบฝันสลาย จนถึงตอนรอยสักกะโหลก ต่อจากนั้นในปี ค.ศ. 1989 (ตรงกับปี พ.ศ. 2532) จึงย้อนกลับไปเขียนเรื่องราวในวัยเยาว์ของมือปราบทั้งสี่ ได้แก่ ชุดล้างรอยเลือดเชือดชีวิต มือเหล็กพิชิต รวมทั้งชุดไร้จิตไร้ใจซึ่งปัจจุบันยังเขียนไม่จบ จะเห็นได้ว่าฝีมือการเขียนของอุนสุยอันมีการพัฒนาตามลำดับ ท่านที่ชื่นชอบผลงานของอุนสุยอันควรเก็บรวบรวมให้ครบชุด

สำหรับเล่มนี้ เป็นตอนรอยสักกะโหลก ซึ่งจบในตอน มีคนบอกว่า 4 มือปราบพญายม ตอน ดาบฝันสลาย ศึกชโลมเลือด บุปผามหาภัย

พิศวาสสีเลือด และรอยสักกะโหลก เป็นผลงานที่เหมาะกับการดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์จอเงินที่สุด เนื่องจากเพราะดำเนินเรื่องฉับไว เน้นเห็นถึงภาพลักษณ์ แฝงปริศนาซ่อนเงื่อนงำ ตัวบุคคลโดดเด่นพิเศษ เนื้อเรื่องสลับซับซ้อน เปรียบเสมือนกลีบดอกใบไม้ขับเสริมกันและกัน ทำให้เป็นสุดยอดนวนิยายขนาดกลางของชุด 4 มือปราบพญายม

น.นพรัตน์

ตอน
รอยสักกะโหลก

บทที่ 1

สิ้นแสงตะวัน

ถังเค่งนอนสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว ฉวยโอกาสที่แสงแดดยังไม่เลือนลับ นับออกว่ามีแมลงวันยี่สิบเก้าตัว ยุงสิบสามตัว แมลงสาบสี่ตัว ตั๊กแตนหนึ่งตัว วิ่งเพ่นพ่านอยู่ในห้องคุมขังนี้

แน่นอน ใต้แผ่นไม้อับชื้นที่ตนเองนอนอยู่ยังมีสัตว์พิษจำพวกตะขาบและแมงป่อง เพียงแต่ตนเองมองไม่เห็นเท่านั้น

ขอเพียงอากาศแจ่มใส ทุกวันหลังเที่ยงหลังจากที่ผู้คุมส่งอาหารมา แสงแดดจะสาดลอดเข้ามาจากช่องระบายลมชั่วขณะหนึ่ง ก็เลือนลับไปจากผนังที่ร้อนผ่าว ค่อยรับรู้ว่าแสงแดดยังอยู่ที่โลกภายนอก

...โลกภายนอกยังมีชีวิต

...มีแต่ตนเองที่ตายแล้ว

แม้แต่หนอนแมลงภายในห้อง ยังสามารถเข้าออกโดยอิสระ แต่ตนเองขอเพียงถูกทางเรือนจำละเลยลืมเลือน ก็จะอดตายอยู่ที่นี้ดุจก้อนข้าวก้อนหนึ่ง

แสงแดดงามเพียงนั้น อบอุ่นเพียงนั้น เห็นแน่ชัดว่าจะเลือนลับอีก สุดที่จะเหนี่ยวรั้งไว้ได้ ถังเค่งถึงกับประหลาดใจ ก่อนนี้ตนเองไฉนไม่มีเวลา

ซ่องเสพกับแสงแดด

นึกถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงโซ่เหล็กครืดคราดดังขึ้น

โดยปรกติแล้ว เสียงโซ่เหล็กเกิดขึ้นได้สองประการ หนึ่งคือนักโทษที่ถูกโซ่ตรวนพันธนาการเดินผ่านทางระเบียง หนึ่งคือเจ้าหน้าที่เรือนจำถือโซ่ตรวนเหล็กมาพันธนาการผู้ใดออกไป

เสียงโซ่เหล็กครืดคราดลากไปตามพื้นดิน เสียงฝีเท้าหยุดยั้งที่ละแวกห้องคุมขังของตนเอง

ถังเค่งคาดการณ์ออกว่า หน้าห้องคุมขังของตนเอง คงยืนไว้ด้วยผู้คุมคุกท่าทางดุร้ายดุจปีศาจหน้าม้าหัววัวสี่ห้านาย

...หรือว่าถึงรอบตนเองแล้ว?

ถังเค่งนึกถึงตอนนี้ ตลอดทั้งร่างเขม็งเกร็งขึ้นมา

“เตียหงีฮังเมืองแซฉั้ง ออกมา”

พร้อมกับเสียงตวาด เป็นเสียงเปิดประตูคุกอันหนักอึ้ง จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าคุมนักโทษเคลื่อนห่างออกไป

เตียหงีฮังอยู่ในห้องซี่กรงฝั่งตรงข้ามกับห้องคุมขังของตนเอง เตียหงีฮังเมื่อจากไป ถังเค่งรู้สึกหัวใจวาบหวิว บังเกิดเป็นช่องว่างขึ้น

เมื่อมองลอดช่องระบายลมออกไป เตียหงีฮังหน้าซีดเผือด แทบถูกผู้คุมคุกหน้าตาดุร้ายเหล่านั้นหิ้วปีกไป

ขณะที่ถังเค่งมองดูมัน เตียหงีฮังก็เหลียวหน้ามาทางด้านนี้ แววตาปราศจากความหวังมีชีวิตอีก

ถังเค่งพอประสานสบกับแววตานั้น ตลอดทั้งร่างคล้ายแช่อยู่ในบึงน้ำ ยืนพิงประตูเหล็กรูดตัวลง ค่อยพบว่าแสงแดดเลือนลับไปแล้ว

...เหตุใดพาตัวเตียหงีฮังไป?

...น้าเล่าตั่วกับเตียหงีฮังถูกพาตัวไปคนแล้วคนเล่า คงเหลือตนเองกับโง้วเซ่ง โง้วเซ่งอยู่ที่ใด?

...พวกเราไม่ผิด เหตุใดพาตัวพวกเราไป?

ถังเค่งนึกทบทวน นับแต่ตนเองเข้าสู่เรือนจำแชฉั้งแปดเดือน ไม่นับคนที่ตนเองไม่รู้จัก เพียงนักโทษที่รู้จักกันระหว่างทำงาน และระหว่างการอาบน้ำเดือนละครั้ง อย่างน้อยมีอยู่สิบเจ็ดสิบแปดคนที่ถูกเรียกตัวออกไปเช่นนี้ ไปแล้วไม่กลับมาอีก

...พวกมันไปที่ใด?

...ตนเองยังนับว่ามีความผิดข้อหา "ยักย้ายถ่ายเทเงินหลวง" ที่หนักหนาสาหัส แต่ท้ำพั้ว ตั้งเชียงและพวกเพียงมีความผิดฐานลักเล็กขโมยน้อย เหตุใดหายสาบสูญไปด้วย?

...เตียหงีฮ้งจะประสบชะตากรรมอย่างไร?

ถังเค่งกำหมัดทุบประตูเหล็กเบาๆ แต่มิอาจทุบทำลายปมปริศนาในใจได้

ในห้องคุมขังอันมืดครึ้ม ความคิดคำนึงของถังเค่งหวนกลับไปสู่การต่อสู้ที่เขื่อนปักอัวซัวอีกครา

ตนเองพุ่งหมัดใส่โจรราคะที่โถมใส่อึ้งยีเสียวเจี้ยะผู้หนึ่ง ต่อยจนเลือดกำเดาฉีดพุ่งจากจมูกมัน ปลิวลิ่วไปวาเศษ

น้าเล่าตั่ว โง้วเซ่ง เตียหงีฮ้งและเหล่าพี่น้องในสำนักคุ้มกันภัย เสี่ยงตายคุ้มครองทายาทของอึ้งตั่วนั้ง และเงินหลวงที่ได้จากการเรียกเก็บภาษีอากร โดยไม่ถอยแม้สักก้าวเดียว

หัวหน้าสำนักกอฮวงเหลียงถือดาบใหญ่สิบเอ็ดห่วงสะบัดฟาดฟัน ดาบพอกวาดผ่าน โลหิตฉีดกระจาย โจรร้ายโซซัดโซเซล่าถอย

เพียงแต่โจรร้ายยิ่งมายิ่งมาก โจรคลุมหน้าที่มาภายหลัง ยิ่งมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด

พี่น้องทั้งหลายที่หลั่งเหงื่อหลั่งโลหิต ยิ่งต่อสู้ยิ่งเหน็ดเหนื่อย ทยอยล้มตายใต้ประกายดาบของศัตรู...

นึกถึงตอนนี้ ถังเค่งยิ่งทุบยิ่งดัง พลันรู้สึกปวดแปลบคราหนึ่งค่อยหยุดมือลง ที่แท้ผิวหมัดปริแตก ประตูเหล็กจมลึกเข้าไปส่วนหนึ่ง แปดเปื้อนคราบโลหิตเกรอะกรัง

ถังเค่งแม้หยุดมือ แต่เสียงทุบกระหน่ำยังไม่หยุดชะงัก

นักโทษในห้องคุมขังต่างๆ ฉวยโอกาสที่เตียหงีฮ้งถูกคุมตัวไป ทุบประตูห้องดังโครมคราม

สุ้มเสียงที่ดัง ชักนำผู้คุมคุกเร่งรุดมา ใช้ไม้พลองเคาะทางระเบียง ตวาดถามว่า “ทำอะไร คิดก่อความไม่สงบหรือ?”

“หากกล้าทุบตีอีก จะทุบมือของเจ้าให้แหลกเละ”

ภายในเรือนจำค่อยสงบลง จากนั้นบนบันไดที่ทอดสู่เรือนจำ บังเกิดสุ้มเสียงกระแอมเสียงหนึ่งดังว่า “เป็นเรื่องราวใด?”

คนถามไถ่เป็นผู้บังคับการเรือนจำแซฉั้ง ฉายา**ลังเงี่ยมอ้วง** *(ยมบาลลัง)*

ผู้คุมคุกรายงานว่า “พวกมันก่อความไม่สงบ”

“ผู้ใดเริ่มขึ้นก่อน?”

“คล้ายกับเป็นห้องอิ้งหมายเลขหกเคาะประตูเหล็กก่อน”

“คนแซ่ถังที่ห้องอิ้งหมายเลขหกต้องคดีเดียวกับผู้ที่ถูกลากตัวไปเมื่อครู่ ลากมันออกมา”

จากนั้นเป็นเสียงไขกุญแจ ประตูห้องถูกผลักเปิดโดยแรง ผู้คุมคุกสี่คนเดินเข้ามา ฉุดดึงตัวถังเค่งผลักไสออกไป

ถังเค่งโซซัดโซเซออกไป แทบปะทะชนกับร่างยมบาลลัง รีบหยุดเท้าไว้ ทั้งนี้เพราะหยุดชะงักเร่งร้อนเกินไป เสียหลักล้มคว่ำกับพื้น ยมบาลลังถ่มน้ำลายใส่ เตะถังเค่งกลิ้งตีลังกาไปทอดหนึ่ง

ถังเค่งกระชากเสียงว่า “ท่าน...”

ยมบาลลังแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านอะไร อย่าได้เข้าใจว่าเป็นผู้คุ้ม

กันภัยของ**ซิ้งอุ้ยเปียเก็ก** *(สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร)* ก็สามารถก่อเรื่องในที่นี้บอกกับเจ้า เมื่ออยู่ที่นี้ต่อให้เป็นวีรบุรุษผู้กล้าก็ต้องดื่มน้ำล้างเท้าของเรา” มันตวาดสำทับว่า “เจ้าไม่เชื่อหรือ? แม้แต่ผู้กล้าอันดับหนึ่งแห่งเซียวปักกวนปวยโต่ว ยังถูกเราตัดเส้นเอ็นเท้าจับตอน นอนระทวยดุจดินเหลวก้อนหนึ่ง”

กวนปวยโต่วเพียบพูนทั้งคุณธรรมความกล้าหาญ ปรกติปล้นคนรวยจุนเจือผู้ยากไร้ ตอนนี้อยู่ในคุกคุมขัง ยังช่วยทำงานแทนผู้เจ็บไข้ได้ป่วย นักโทษทุกคนยกย่องเป็น**กวนตั่วกอ** *(พี่ใหญ่แซ่กวน)* เพราะล่วงเกินยมบาลลัง กลับประสบสภาพเช่นนี้

ลูกผู้ชายคนหนึ่งถูกตัดเส้นเอ็นเท้า ทั้งถูกจับตอน อย่างนั้นมีชีวิตมิสู้ตายแล้ว

ถังเค่งหวนนึกถึงความเอื้ออาทรที่กวนตั่วกอมีต่อพี่น้องภายในคุกถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน ร้องอย่างเหลืออดว่า “ราษฎรกระทำผิด ย่อมรับโทษตามกฎหมาย ท่านเพียงเป็นผู้ควบคุมเรือนจำคนหนึ่ง กลับลงทัณฑ์โดยพลการ ท่านนับเป็นคนหรือไม่?”

เสียงขู่คำรามนี้เหนือความคาดหมายผู้คน ผู้คุมคุกทั้งหลายตะลึงลานกับที่ ยมบาลลังหน้าแปรเปลี่ยนไป เค้นเสียงออกมาว่า “ผู้แซ่ถัง เจ้าคิดปกป้องคนพิการแซ่กวน?”

ถังเค่งตัดใจร้องว่า “เรื่องของกวนตั่วกอ เท่ากับเป็นเรื่องของพวกเรา พวกท่านทำร้ายเขาพิการ พวกเราจะออกไปถกเหตุผลกับท่านนายอำเภอ”

“เฮอะ ไปถกเหตุผลกับมารดาเจ้า”

“ท่านทำร้ายกวนตั่วกอยังไม่นับ พี่น้องในเรือนจำบ้างต้องโทษเพียงหนึ่งปีหกเดือน อยู่ดีๆ ก็ถูกท่านเรียกออกไป จากนั้นสาบสูญไร้ร่องรอย พวกเขาที่แท้ไปที่ใด?”

ยมบาลลังกลับเสียงอ่อนลง กล่าวว่า “พวกมัน...พวกมันถูกย้ายไปเรือนจำอื่นแล้ว นี่เกี่ยวข้องใดกับเจ้า?”

“หากว่าถูกย้ายไปเรือนจำอื่น ญาติพี่น้องของพวกเขามาเยี่ยมนักโทษที่นี้ ไฉนไม่ทราบระแคะระคาย?”

ยมบาลลังบุ้ยปากคราหนึ่ง เหล่าผู้คุมคุกที่ด้านหลังก็รัวหมัดหวดไม้พลองใส่กลางหลังถังเค่ง ถังเค่งมือเท้าถูกล่ามโซ่ยากแก่การหลบเลี่ยง ถูกทำร้ายล้มลงกับพื้น

ยมบาลลังแสยะยิ้มกล่าวว่า “เจ้าอวดตนเป็นลูกผู้ชายหรือ? เมื่อเป็นลูกผู้ชาย เหตุใดต้องโทษถูกคุมขัง?”

เพิ่งขาดคำ ห้องคุมขังต่างๆ บังเกิดเสียงดังขึ้น ตอนแรกเพียงคนสองคน จากนั้นเป็นเจ็ดแปดห้อง ในที่สุดนักโทษในห้องคุมขังทุกหลังพากันเขย่าซี่กรงเหล็ก ทุบประตูเหล็ก บังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน อีกทีกวุ่นวายเป็นการใหญ่

เหล่าผู้คุมคุกหยุดมือลง หันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบทำอย่างไรดี ยมบาลลังพลันสั่งว่า “คุมตัวมันกลับห้องก่อน”

ผู้คุมคุกหลายคนหิ้วปีกถังเค่ง ผลักไสเข้าห้องคุมขัง ปิดประตูห้องลงดังโครมใหญ่ เพิ่มกำลังรักษาการณ์ ผ่านไปครึ่งค่อนคืน ความวุ่นวายค่อยสงบลง

ถังเค่งอยู่ในความมืด โคจรพลังรอบหนึ่ง ดีที่มันฝึกเพลงหมัดเสียวลิ้มอันเป็นแนวทางแกร่งกร้าว หลังจากผ่านการโคจรพลังพักผ่อน ค่อยทุเลาจากอาการบาดเจ็บ

ระหว่างโคจรพลัง ได้ยินสุ้มเสียงเรียกหาดังจากห้องข้างที่ห่างไปว่า “**ถังซากอ** *(พี่สามแซ่ถัง)* ถังซากอ...”

ถังเค่งจดจำออกว่าเป็นเสียงของเปาเปียวสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรโง้วเซ่ง ทั้งสองพอถูกจับกุมคุมขัง ก็พลัดพรากจากกัน จนบัดนี้ค่อยได้ยิน

เสียงของมัน

ในเวลาและสถานที่เช่นนี้ สามารถได้ยินเสียงที่คุ้นเคย ถังเค่งคล้ายไขว่คว้าถูกขอนไม้กลางท้องทะเลอันเวิ้งว้าง ร้องเรียกว่า “โง้วเซ่ง โง้วเซ่ง”

โง้วเซ่งกล่าวด้วยความยินดีว่า “ถังซากอ ท่านเป็นไรหรือไม่?”

“ไม่เป็นไร เรายังทนทานได้”

“ซากอ ท่านระวังด้วย เรื่องในวันนี้ยมบาลลังต้องไม่ยอมปล่อยท่านแน่นอน”

“เราทราบ เรากำลังรอมัน”

เอ่ยถึงตอนนี้ ผู้คุมคุกใช้ท่อนเหล็กเคาะห้องคุมขังของโง้วเซ่ง ตวาดว่า “ห้ามไม่ให้สนทนากัน”

โง้วเซ่งไม่กล้าส่งเสียงอีก ถังเค่งทรุดนั่งลงช้า ๆ รู้สึกพื้นกระดานเย็นเฉียบ ความเย็นเยียบแผ่ซ่านขึ้นมา ไม่ทราบเมื่อใดจึงฟ้าสาง

ฟ้าไม่ทันรุ่งสาง ถังเค่งยามเคลิบเคลิ้ม พลันได้ยินเสียงไขกุญแจห้องดังนั้นตื่นตัวขึ้น กระโดดปราดขึ้นมา

ประตูห้องถูกผลักเปิด ผู้คุมคุกเจ็ดแปดคนเร้นกายเข้ามา หิ้วปีกถังเค่งฉุดลากออกไป

ถังเค่งตวาดคำ “ทำอะไร?” แต่ผู้คุมคุกชิงผลักไสออกไป เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ในความมืดดุจขุนเขา กลับเป็นยมบาลลัง

ถังเค่งเห็นตนเองตกอยู่ในเงื้อมมือคนผู้นี้ก็ไม่มีความหวังอันใด เพียงถลึงมองมัน ไม่กล่าวว่ากระไร

ยมบาลลังแค่นหัวร่อ โบกมือวูบหนึ่ง ผู้คุมคุกก็คุมตัวถังเค่งผลักไสไปในเบื้องหน้า

เห็นแน่ชัดว่าถังเค่งจะถูกคุมตัวไปแล้ว พลันบังเกิดสุ้มเสียงแผ่วทุ้มเสียงหนึ่งดังออกจากในห้องคุมขัง ซึ่งล่ามกุญแจเจ็ดแปดดอกหลังหนึ่งว่า

“พวกเจ้าคิดทำอะไรกับมัน?”

ผู้คุมคุกเหล่านั้นความจริงเหิมเกริมลำพอง พอฟังต้องชะงักเท้าลง ผู้คุมคุกที่มีประสบการณ์ผู้หนึ่งตะกุกตะกักว่า “พวกเรา...พวกเราเพียงทำตามคำสั่ง...”

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนั้นดังว่า “ทำตามคำสั่งผู้ใด? ทุกผู้คนไปแล้วไม่กลับมา **ลี้งักหลุย** *(น้ำตาจระเข้แซ่ลี้)* ออกจะกระทำเกินไปแล้ว”

ถังเค่งเพ่งตามอง ในแสงอุทัยรางเลือน ห้องคุมขังนั้นไม่แตกต่างกับห้องคุมขังอื่น เพียงแต่คับแคบเป็นพิเศษ แผ่นเหล็กหนาเป็นพิเศษ

ยมบาลลังส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า “กวน...**กวนเอี๊ย** *(นายแซ่กวน)* นี่เป็นกฎของเรือนจำ ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยวแล้ว”

คนในห้องคุมขังส่งเสียงตวาดปานโลหะกระทบกันว่า “ลังจื่อพั้ว”

ยมบาลลังสะท้านคราหนึ่ง ถูกคุกคามถอยกายไปสองก้าว คนในห้องคุมขังตวาดถามว่า “เจ้ากรอกยาสลบเรา ทำลายสองเท้าจับตอนเรา เป็นความคิดของเจ้าหรือ?”

“กวน...กวนตั่วกอ เรา...เราไม่เป็นตัวของตัวเอง”

คนในห้องคุมขังสูดลมหายใจคราหนึ่ง คล้ายสะกดความคับแค้นแน่นอกลง ค่อยกล่าวว่า “เอาเถอะ เราไม่โทษว่าเจ้า เพียงเจ้าบอกต่อเราใช่เป็นลี้งักหลุยหรือไม่?”

“ลี้...**ลี้ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าลี้)*...”

“บอกมา เป็นลี้งักหลุยหรือลี้บ่วงตง?”

เสียงตวาดครั้งนี้ ขู่ขวัญจนยมบาลลังปล่อยกุญแจในมือร่วงหล่นลง พร้อมกับปลุกนักโทษในห้องคุมขังทั้งสิบแปดหลังตื่นขึ้นมา

ยมบาลลังกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “กวนตั่วกอ เราทราบว่ามีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร แต่เมื่อมาถึงที่นี้ต้องเชื่อฟังลี้ตั่วนั้งกับลี้กงจื้อ ลี้กงจื้อความจริงคิดใช้งานท่าน แต่ท่าน...ล่วงเกินลี้กงจื้อ ต้องกลับกลายเป็น

คนพิการ ไม่อาจโทษว่าผู้คนได้”

คนในห้องคุมขังกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ตอนนี้เราเท้าพิการไม่คล้ายผู้คนไม่คล้ายปีศาจ ลี้ตั่วนั้งไม่เกลี้ยกล่อมเราเข้าเป็นพวกอีก เจ้าย่อมไม่กลัวแล้ว”

ยมบาลลังปลุกปลอบกำลังขวัญ ร้องว่า “กวน...ผู้แซ่กวน ก่อนนี้เรายกย่องท่านเป็นลูกผู้ชาย ให้เกียรติท่านเป็นพิเศษ ท่านกลับไม่ยอมรับ ไม่อาจโทษว่าเราไร้ไมตรี”

“เฮอะ คำ *‘ไร้ไมตรี’* อันประเสริฐ”

ยมบาลลังร้องสั่งว่า “ไป อย่าได้สนใจคนพิการนี้อีก”

พลันได้ยินเสียงโครม คล้ายปรากฏวัตถุหนักๆ กระแทกใส่ประตูเหล็กด้านใน ประตูเหล็กทั้งบานสั่นสะท้าน กุญแจทองเหลืองดอกหนึ่งถูกกระแทกหักสะบั้นพุ่งขวับออกไป

ยมบาลลังรีบถลันหลบ กุญแจทองเหลืองยังกระแทกใส่หัวไหล่มันจึงเกิดเสียงทึบ คล้ายเป็นเสียงกระดูกหัก สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนแยกเขี้ยวยิงฟัน ยกมือกุมไหล่ซ้ายไว้

คนในห้องคุมขังกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า“ดีที่เรายังมีมือคู่หนึ่ง...เจ้าใช่คิดฟันมือของเราทั้งคู่ทิ้งหรือไม่?”

ถังเค่งเห็นกวนปวยโต่วในห้องคุมขังมีกำลังภายในสูงล้ำปานนี้จึงเกิดความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ พอฟังกลับร้อนรุ่มใจขึ้นมา

กวนปวยโต่วถูกคุมขังอยู่ในคุก เมื่อล่วงเกินยมบาลลังเช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามอาจฟันมือของเขาทั้งคู่ออกมาจริงๆ

กวนปวยโต่วพลันกล่าวว่า “น้องแซ่ถัง เจ้าไม่ต้องร้อนรุ่มแทนเรา เรากลับกลายเป็นพิการเช่นนี้ ก็ไม่คิดมีชีวิตต่อไปแล้ว”

ถังเค่งคิดไม่ถึงกวนปวยโต่วล่วงรู้ความในใจของเขา ทั้งที่กางกั้นด้วยประตูเหล็กชั้นหนึ่ง ในใจยิ่งตื่นเต้นเลื่อมใสกว่าเดิม กล่าวว่า “กวนตั่วกอ

ท่าน...ท่านต้องระวังให้มากไว้”

กวนปวยโต่วเปล่งเสียงหัวร่อลอดประตูเหล็กออกมา กล่าวว่า “เมื่อวานหลังเที่ยง เจ้าเสนอหน้าแทนเรา วันนี้เราส่งเจ้าออกเดินทาง น่าเสียดายพวกเราล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือขุนนางโฉดชั่ว ไม่เช่นนั้นพวกเราพบกันที่เบื้องนอก จะร่ำดื่มสักสามร้อยจอก”

ผู้คุมคุกที่ด้านหลังสองคนพลันผลักไสถังเค่งออกจากเรือนจำ ในเสียงหัวร่ออันพลุ่งพล่านรันทดของกวนปวยโต่ว ประตูเรือนจำปิดลงดังโครมใหญ่

ถังเค่งเงยหน้ามองแสงสือรุณ ลมยามเช้าแฝงความเหน็บหนาว ในที่สุดมันออกจากเรือนจำแล้ว แต่หาใช่ออกมาสู่อิสรภาพไม่

...เกรงว่าในชีวิตนี้ยากที่จะได้รับอิสรภาพอีก

เหล่าผู้คุมคุกคุมตัวถังเค่งเดินเป็นระยะทางหนึ่ง สิ่งก่อสร้างค่อยวิจิตรงดงามขึ้น กำแพงกางกั้นก็ต่ำเตี้ยลง หน่วยยามก็บางตากว่าเดิม

ถังเค่งไม่ทราบพวกมันคิดคุมตัวตนเองไปที่ใด แต่ทราบว่าเป็นสถานที่ซึ่งพี่น้องทั้งหลายไปแล้วไม่คืนกลับ

เมื่อถึงหน้าอาคารสีขาวกรอบหน้าต่างแดงหลังหนึ่ง เหล่าผู้คุมคุกบอกใบ้ให้ถังเค่งหยุดยั้งลง เหลียวหน้าไปยังยมบาลลัง ยมบาลลังข่มความเจ็บปวด เดินไปเคาะประตูเบาๆ สองครั้ง

ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งดังว่า “ผู้ใด?”

ยมบาลลังขานรับอย่างขลาดเขลาว่า “เป็นบ่าวเฒ่า”

“เจ้าไฉนรับบาดเจ็บ?”

ถังเค่งใจหายวาบ ก่อนนี้กวนปวยโต่วทำร้ายคนข้ามประตูนับว่าพิสดารจนเหลือเชื่อ คนในห้องเพียงได้ยินคำตอบของยมบาลลังคำหนึ่งก็จำแนกออกว่ามันรับบาดเจ็บ ออกจะลึกล้ำสุดหยั่งคาดแล้ว

ยมบาลลังออดอ้อนว่า “กงจื้อ ท่านไม่อนุญาตเราฆ่าผู้แซ่กวน แต่

มันไม่สำนึกบุญคุณ ทำร้ายบ่าวเฒ่ายังพอทำเนา ทั้งยังด่าทอกงจื้ออย่างยับเยิน"

มันรูปร่างสูงใหญ่ กลับกล่าวเสียงออดอ้อนราวสตรี ทำให้ผู้รับฟังต้องขนลุกเกรียว

น้ำเสียงของคนในห้องแปรเปลี่ยนไป กระชากเสียงว่า "กวนปวยโต่วไม่รู้จักดีชั่วจริงๆ คุมตัวผู้คนเข้ามา"

ถังเค่งถูกผลักไสเข้าห้องในบัดดล

ภายในห้องตกแต่งด้วยสีขาว พื้นปูพรมสีขาวหนานุ่ม แต่หว่างกลางห้องกลับมีคราบสีแดงสดที่ชวนอกสั่นขวัญแขวนกองหนึ่ง

คราบสีแดงสดซึมซาบไปในพรมสีขาว แต่ยังแฝงกลิ่นคาวชนิดหนึ่งแสดงว่าเป็นโลหิต

บนคราบเลือดยังมีวัตถุหนึ่ง หากมิใช่เห็นแขนขาองคาพยพบนวัตถุไม่มีผู้ใดเชื่อว่านี่เป็นซากศพซากหนึ่ง

ซากศพที่ถูกถลกหนัง หลั่งโลหิตชุ่มโชกซากหนึ่ง

ถังเค่งเป็นผู้คุ้มกันภัยเลื่องชื่อ ฉายา**ป่าจื้อต้า** *(ขวัญเสือดาว)* มีชีวิตหลั่งเลือดเลียคมดาบ แต่เมื่อเห็นคนผู้หนึ่งถูกถลกหนังทั้งเป็น ยังทนทานไม่ได้

ถังเค่งถึงกับคิดอาเจียนออกมา

ที่มุมห้องจัดตั้งตั่งเตียง คนผู้หนึ่งกำลังปักลวดลายบนผืนผ้าขนาดใหญ่ผืนหนึ่ง หญิงรับใช้สองนางทำหน้าที่โบกพัดปรนนิบัติมัน

มันปักอยู่ชั่วขณะ ค่อยเงยหน้าขึ้น ที่แท้เป็นชายหนุ่มหน้าขาวซีดขนคิ้วหลุบต่ำผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดกล่าวว่า "คนที่ถูกถลกหนังนี้เป็นเพื่อนเก่าของเจ้า เจ้าจำไม่ได้หรือ?" มันกล่าวเสริมว่า "มันเรียกว่าเตียหงีฮัง พวกเจ้ามิใช่สนิทสนมยิ่งหรอกหรือ?"

ถังเค่งคล้ายเห็นซากศพโชกเลือดบนพื้นถลึงมองมา ในที่สุดถังเค่งอดอาเจียนมิได้

กระเพาะของมันคล้ายถูกบิดโดยแรง กระทั่งน้ำดีก็ถูกบีบเค้นออกมา จากนั้นบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม

...เตียหงีฮังก็ปราศจากความผิดเช่นเดียวกับตนเอง

...ต่อให้มันมีความผิดอุกฉกรรจ์ก็ไม่ควรเผชิญทัณฑ์ที่โหดร้ายทารุณเช่นนี้

ถังเค่งถึงกับคิดโถมเข้าไป ฉีกกระชากชายหนุ่มซูบซีดผู้นี้เป็นแปดชิ้น แต่แล้วมันชะงักงันไว้

มุมผนังทั้งสี่ด้านของห้องหับ จัดตั้งเก้าอี้ไม้จันทน์สี่ตัว นั่งไว้ด้วยผู้คนสี่คน

ยามนั้นคนทั้งสี่ลืมตาช้า ๆ ก้าวเนิบนาบเข้ามา

คนทั้งสี่สูงต่ำไม่เท่ากัน สารรูปก็ผิดแผกแตกต่าง หนึ่งเดียวที่สอดคล้องต้องกันคือ สีหน้าขาวซีดไร้สีเลือด

ถังเค่งเป็นผู้คุ้มกันภัย ดังนั้นให้ความสังเกตชาวยุทธจักรเป็นพิเศษ พลันฉุกคิดถึงบุคคลตึงมือบนเส้นทางเซียมไซสามคน

สองในสามเป็นพี่น้อง ผู้พี่เรียกว่า**งั้งอู่ซิ่ง** *(สัจจะ)* ผู้น้องเรียกว่า**งั้งอู่หงี** *(คุณธรรม)* กลับประพฤติปฏิบัติแต่เรื่องราวที่ไร้สัจจะไร้คุณธรรม

มันสองพี่น้องเป็นทายาทของ**เกียงซีคุ้ง** *(หมัดผีดิบ)* ตระกูลงั้งเมืองซิ้งจิว งั้งอู่ซิ่งหูซ้ายขาด งั้งอู่หงีหูขวาขาด ดังนั้นถังเค่งจดจำพวกมันออก

อีกผู้หนึ่งแต่งกายเช่นนักศึกษา ในมือไม่ได้ถือพัด ไม่ได้ถือร่ม หากแต่ใช้ขวานใหญ่เป็นอาวุธ ดังนั้นฉายา**กื่อโป้วจือเซ็ง** *(นักศึกษาขวานใหญ่)* เอ็กเอี่ยงโคย

คนผู้นี้มีความประพฤติประหลาดพิกลยิ่ง ก่อนอายุสามสิบ ยังเป็นวีรบุรุษผู้กล้า พอย่างเข้าอายุสามสิบเอ็ด หลังจากเร้นกายสองปี กลับเข้าสู่

ยุทธจักรใหม่ นิสัยใจคอล้วนกลับกลาย เปลี่ยนเป็นมารร้ายที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา

ยังมีอีกคนหนึ่งผูกน้ำเต้าสามใบที่หว่างเอว ผมเผ้าหงอกขาว สีหน้าเหนื่อยล้า แต่แววตาลึกซึ้งเยือกเย็น ดุจบึงน้ำอันลึกล้ำแห่งหนึ่ง

ถังเค่งไม่ทราบมันเป็นใคร

แต่ถังเค่งทราบว่า อาศัยผู้หนึ่งผู้ใดในคนทั้งสี่ ล้วนสามารถปลิดชีวิตมัน

มันจับตาดูด้านหลัง นอกจากยมบาลลังแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ติดตามเข้ามา

เมื่ออยู่เบื้องหน้านักโทษ ยมบาลลังคล้ายสิงโตหินตัวหนึ่ง แต่ตอนนี้ก้มศีรษะต่ำ ดังราวกับสุนัขเฝ้าบ้านตัวหนึ่ง

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดกล่าวว่า “กวนปวยโต่วถูกคุมขังในคุกเหล็ก ไหนเลยทำร้ายเจ้าได้?”

ยมบาลลังกล่าวด้วยท่าทีน่าเวทนาว่า “บ่าวเดินผ่านไป ได้ยินมันกล่าวล่วงเกินกงจื้อ จึงตวาดห้าม มันฟาดมือใส่ประตูเหล็กกระแทกกุญแจหัก ดีที่เราหลบรอดทันเวลา ไม่เช่นนั้นต้องถูกพุ่งใส่ใบหน้า ไม่สามารถกลับมารายงานตัวต่อกงจื้อได้”

ถังเค่งอดร้องไม่ได้ว่า “มันกล่าวเหลวไหล กวนตั่วกอไม่ได้ด่าคน กลับเป็นท่านบอกว่าเป็นลี้งักหลุยหรือลี้อะไรนั่นทำลายสองเท้าและตอนกวนตั่วกอ อาศัยท่านไหนเลยกล้าตวาดห้ามกวนตั่วกอ?”

ยมบาลลังหน้าแปรเปลี่ยนไป ขู่คำรามว่า “เจ้าเป็นตัวอะไร กลับกล้าใส่ความเรา”

พลางกราดฟาดฝ่ามือใส่ถังเค่ง ชายหนุ่มหน้าขาวซีดพลันร้องเรียกว่า “ลั้งจื่อพั้ว”

ยมบาลลังยกมือชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดกล่าวอีกว่า “เราเรียกว่า**ลี้บ่วงตง** มิใช่ลี้อะไรนั่น”

คำพูดนี้กลับกล่าวกับถังเค่ง

นักศึกษาขวานใหญ่พลันกล่าวว่า “กงจื้อ กวนปวยโต่วเท้าขาด ยังสามารถกระแทกกุญแจทำร้ายผู้บังคับการลัง คนผู้นี้ยังคงขุดรากถอนโคนประเสริฐกว่า”

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดลี้บ่วงตงขบคิดแล้วกล่าว“เราความจริงคิดเกลี้ยกล่อมคนผู้นี้ทำงานให้กับบิดา แต่ดูท่านิสัยมันยากกลับกลาย ปล่อยทิ้งไว้ก็ไม่มีประโยชน์...” เอ่ยถึงตอนนี้ กล่าวกับยมบาลลังว่า “เชิญกวนปวยโต่วมาจดจำไว้ เชิญมันมา”

ยมบาลลังรีบรับคำ ล่าถอยออกไป คงเหลือถังเค่งเผชิญหน้ากับคนหน้าตาขาวซีดลี้ลับห้าคน

* * *

บทที่ ๒

ยอดชายชาตรี

ลี้บ่วงตงใช้สายตาที่ชั่วร้ายมองดูเขา กล่าวว่า "เจ้าเรียกว่าถังเค่งใช่หรือไม่?" มันยิ้มไม่เชิงยิ้ม กล่าวว่า "ซึ่งความจริงยังไม่ถึงรอบของเจ้า แต่เมื่อคืนเจ้าอาละวาดในเรือนจำ ได้แต่ใช้ผืนหนังของเจ้าก่อนแล้ว"

ถังเค่งไม่ทราบลี้บ่วงตงหมายความว่าอย่างไร จึงกล่าว "เราไม่มีความผิด เราไม่ได้ยักยอกเงินหลวง พวกท่านคืนความยุติธรรมแก่เรา"

"ทุกผู้คนล้วนบอกว่าตนเองบริสุทธิ์ คนคนหนึ่งเมื่อฆ่าคน จะบอกว่าตนเองเมาสุราพลั้งมือไป คนผู้หนึ่งข่มขืนสตรี ยังบอกว่านางยั่วยวนมัน เงินหลวงสูญหายระหว่างที่พวกเจ้ารับคุ้มกัน มิใช่พวกเจ้าเป็นผู้ใดกระทำ?"

ถังเค่งกระชากเสียงว่า "เหตุร้ายที่เขื่อนปักอัวซัว คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเราสี่สิบเอ็ดคน เสียชีวิตไปในระหว่างการต่อสู้ยี่สิบเอ็ด ยังไม่เป็นเครื่องพิสูจน์หรือ?"

"นั่นเป็นพวกเจ้าแบ่งเงินไม่ได้ ประหารฆ่ากันเอง"

"ก็ได้ หากจะกำหนดโทษเรา ก็ส่งเราไปที่กรมเมือง ดำเนินการตามกฎหมาย"

ลี้บ่วงตงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เมื่อมาถึงที่นี้ ก็ไม่มีกฎหมาย คำพูดของเราคือประกาศิต"

"เฮอะ อย่างมากถูกตัดศีรษะ ยังพร่ำพิไรอันใด?"

"เราไม่คิดตัดศีรษะเจ้า เราเพียงคิดถลกหนังของเจ้า ถลกตั้งแต่ขม่อมถึงส้นเท้า ถลกออกมาทั้งแผ่นผืน หนังของเจ้าแม้หยาบไปบ้าง แต่มีความยืดหยุ่น นับเป็นผืนหนังที่ดี"

"ท่านว่าอะไร?"

ลี้บ่วงตงยิ้มออกมา ชูเสื้อผ้าในมือขึ้น

นี่เป็นผืนผ้ากว้างหลายเชียะยาวหลายวา ปักรูปวิวทิวทัศน์ ฝีมือการปักวิจิตรงดงาม ปักเป็นรูปตึกรามหอเก๋ง ประดับประดาภูมิฐาน คล้ายเป็นงานเลี้ยงเฉลิมฉลองอันใด

ถังเค่งรู้สึกภาพนี้พอคลื่ออก บังเกิดบรรยากาศคุกคามคนชนิดหนึ่ง แต่ไม่ทราบภาพนี้มีลักษณะพิเศษอันใด

ลี้บ่วงตงยิ้มพลางกล่าวว่า "เราหมายความว่าเราจะปักเจ้าเป็นคนในภาพวาด"

ถังเค่งยิ่งไม่เข้าใจ

งั้งอู่ซิ่งบนเก้าอี้ไม้จันทน์พลันเอ่ยปากว่า "ภาพพิสดารในมือกงจื้อใบนี้จัดสร้างจากหนังมนุษย์"

งั้งอู่หงีกล่าวเสริมขึ้น "นอกจากไท้เล่าไถ่ที่ไอจนเกิดรอยย่นใช้ไม่ได้ ภาพใบนี้เชื่อมต่อจากส่วนที่ดีที่สุดของหนังมนุษย์จำนวนสามสิบสี่ผืน"

ถังเค่งไหนเลยเคยได้ยินฝีมือที่น่าขนพองสยองเกล้าเช่นนี้ มองดูสหายในกองเลือด เค้นเสียงออกมาว่า "พวกท่าน..."

ลี้บ่วงตงผงกศีรษะกล่าวว่า "คนแซ่น่ำรับบาดแผลสิบเจ็ดสิบแปดสาย หลงเหลือหนังมนุษย์ที่ใช้ได้ไม่กี่นิ้ว คนแซ่เตียยังดีกว่าเดิม ส่วนใหญ่ใช้การได้ ไม่ทราบหนังมนุษย์ของเจ้าใช้การได้หรือไม่?"

ถังเค่งร้องเสียงพิกล ดิ้นรนโดยแรง มาตรว่าโซ่เหล็กไม่ถูกสะบัดขาด แต่ขื่อไม้ที่สวมคอกลับถูกดิ้นรนปริแตกออก

มันเคยคาดเดาว่าตนเองอาจสู้ตาย ถูกตัดศีรษะ ถูกลอบสังหาร ถึงกับป่วยตาย แต่ไม่เคยคาดคิด สักวันหนึ่งตนเองจะถูกถลกหนังทั้งเป็น

ยามนั้น เบื้องนอกบังเกิดเสียงเคาะประตู ชายกลางคนเสื้อแพรผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดเข้ามา ประสานมือคารวะลี้บ่วงตงก่อน จากนั้นประสานมือต่อคนไม่ทราบนามนั้น กล่าวว่า “**เนียบเอี๊ย** *(นายแซ่เนียบ)* นายผู้เฒ่าขอเชิญ”

คนผมขาวแซ่เนียบส่งเสียงดังอ้อ มองดูลี้บ่วงตง ลี้บ่วงตงกลับให้เกียรติแก่คนผู้นี้ยิ่ง กล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า “บิดาเมื่อมีเรื่องรีบด่วน เนียบเอี๊ยก็ไปสักครา”

คนผมขาวแซ่เนียบผงกศีรษะต่อทุกผู้คน ถือเป็นการขอตัว ไม่เห็นมันยืดกายขึ้น เก้าอี้ไม้จันทน์ตัวนั้นกลับลอยขึ้นจากพื้น ทั้งคนทั้งเก้าอี้บินตามหลังคนเสื้อแพรนั้นออกไป

จากปากคำลี้บ่วงตง ถังเค่งพลันฉุกคิดว่า ในยุทธจักรมีคนแซ่เนียบคนร้ายกาจอยู่คนหนึ่ง

กับคนผู้นี้ ถังเค่งไม่ล่วงรู้มากนัก เพียงแต่เจ้าสำนักคุ้มกันภัยกอตวงเหลียง เมื่อเอ่ยถึงคนผู้นี้ ยังกระทืบเท้าทอดถอนใจ

...มารร้ายนี้เคลื่อนไหวที่แถบเซียมไซ ยามนี้มีชื่อสะท้านแผ่นดิน หวังว่าคนของสำนักคุ้มกันภัยเราอย่าได้พบพานมารร้ายนี้

คนผมขาวแซ่เนียบพอจากไป ลี้บ่วงตงมองดูถังเค่ง กล่าวอีกว่า “การถลกหนังเป็นความรู้อย่างหนึ่ง คนพอตายแล้ว ผิวหนังเริ่มห่อตัว ไม่เหมาะกับการปัก คนพอสลบไสล ผิวเนื้อหย่อนยาน ไม่สะดวกกับการฝังเข็ม ดังนั้นได้แต่ถลกหนังทั้งเป็น คนยิ่งเจ็บผิวหนังยิ่งตึง สามารถสร้างสรรค์ผลงานชิ้นสุดยอด เจ้าทนเจ็บสักคราเถอะ”

ถังเค่งพลันตัดใจเสี่ยงชีวิต ยอมตายในเงื้อมมือคนเหล่านี้ ไม่ยอม

ถูกถลกหนังทั้งเป็น

ยามนั้น ยมบาลลั้งพลันส่งเสียงจากเบื้องนอกว่า "กงจื้อ คุมตัวนักโทษมาแล้ว"

ลี้บ่วงตงเลิกคิ้วกล่าวว่า "เข้ามา"

ประตูห้องถูกผลักเปิด คนผู้หนึ่งนั่งบนเก้าอี้ล้อเลื่อนถูกผลักดันเข้ามา

คนผู้นี้สองเท้าตกห้อยไร้เรี่ยวแรง แต่ขนคิ้วดกหนา ไว้เคราครึ้ม มาตรว่านั่งเก้าอี้ล้อเลื่อน ยังแฝงอานุภาพคุกคามคน

ถังเค่งพอเห็นคนผู้นี้ พลันส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า "กวนตั่วกอ"

คนเท้าพิการที่นั่งบนเก้าอี้ล้อเลื่อน คือกวนปวยโต่วนั่นเอง

กวนปวยโต่วส่งเสียงดังอึมม์ กวาดตาแดงฉานด้วยสายเลือดไปยังกองเลือดกลางห้อง เคราครึ้มชี้ชันราวขนเม่น กระชากเสียงว่า "ผู้แซ่ลี้ จนบัดนี้เจ้ายังก่อกรรมทำชั่วอีก?"

งั้งอู่ซิ่งแค่นเสียงหัวร่อสอดคำขึ้น "กวนปวยโต่ว ท่านเองไม่อาจรักษาตัวรอด ยังกล่าววาจาโอหัง ยุ่งเกี่ยวเรื่องราวนอกกายอีก?"

ถังเค่งพลันลากโซ่ตรวนถึงเบื้องหน้ากวนปวยโต่ว ร้องดังๆ ว่า "กวนตั่วกอ เราขอร่วมเป็นร่วมตายกับท่าน"

กวนปวยโต่วกล่าวว่า "น้องเรา สามารถไม่ตายได้ ยังคงอย่าได้ตาย" กล่าวจบ ยื่นสองมือยึดจับโซ่เหล็กกระชากวูบ เสียงปงปงหลายครา โซ่เหล็กที่พันธนาการร่างถังเค่งกลับถูกกระชากขาดไป

งั้งอู่ซิ่ง งั้งอู่หงีสองพี่น้องเหลียวหน้าไปยังลี้บ่วงตงเป็นเชิงถาม ลี้บ่วงตงตวาดด้วยโทสะว่า *"ฆ่าได้!"*

เพิ่งกล่าวคำ *"ฆ่า"* สองพี่น้องตระกูลงั้งแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา กลุ้มกระหนาบเข้ามาดุจวิหคราตรีคู่หนึ่ง

พริบตานั้น เก้าอี้ล้อเลื่อนที่กวนปวยโต่วนั่งอยู่ คล้ายเผชิญกับพลังกดดันที่ไร้สภาพชนิดหนึ่ง ถูกกดกระแทกแหลกละเอียดไป

แต่กวนปวยโต่วก็ผละพ้นจากเก้าอี้ล้อเลื่อน

กวนปวยโต่วกดสองมือลงที่ขอบเก้าอี้หยิบยืมพลังลอยตัวขึ้นพุ่งผ่านหว่างกลางของงั้งอู่หงีและงั้งอู่ซิ่งไป กางนิ้วทั้งสิบตะปบใส่ลี้บ่วงตง

ทันใดนั้น กลางอากาศปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้น ขวานด้ามหนึ่งจามเข้ามาดุจสายฟ้า

กวนปวยโต่วตวาดก้อง ตบสองมือหนีบขวานไว้ ผู้คนทั้งสองตกวูบลงโดยพร้อมเพรียง

คนลงมือย่อมเป็นนักศึกษาขวานใหญ่

คนทั้งคู่ตกลงสู่พื้น สภาพการณ์ย่อมผิดแผกแตกต่าง

นักศึกษาขวานใหญ่พอตกถึงพื้น ก็หยั่งเท้ายืนหยัดมั่น

กวนปวยโต่วเสียเปรียบที่ไม่มีเท้า ดังนั้นร่วงลงจากกลางอากาศ

แต่กวนปวยโต่วไม่ได้ร่วงหล่น ทั้งนี้เพราะถังเค่งวิ่งมาทันเวลา กวนปวยโต่วพอดีตกลงบนหัวไหล่ของมัน

ถังเค่งที่เบื้องล่างร้องว่า “กวนตั่วกอไม่ต้องกลัว เราจะแบกท่าน...” มันยังคิดกล่าวกระไร แต่กล่าวไม่ออกแม้สักคำเดียว

ทั้งนี้เพราะกวนปวยโต่วบนหัวไหล่ได้ประมือกับนักศึกษาขวานใหญ่ มาตรว่ามันไม่เห็นสภาพการต่อสู้ แต่พลังกดดันบนหัวไหล่ กดคุกคามจนกระดูกสันหลังมันแทบหักไป

นักศึกษาขวานใหญ่พลันตวัดเท้า เตะใส่ชายโครงของถังเค่ง

เท้านี้หากเตะถูก ไม่เพียงถังเค่งต้องรับบาดเจ็บ ทั้งไม่อาจแบกกวนปวยโต่วไว้

แต่ถังเค่งไม่กล้าหลบหลีก

มันไม่ทราบหากขยับเคลื่อนกายแม้สักครึ่งก้าว จะเป็นผลกระทบกระเทือนต่อกวนปวยโต่วบนหัวไหล่หรือไม่ มันยอมรับบาดเจ็บไม่ยอมเป็นต้นเหตุกระทบกระเทือนต่อผลการต่อสู้ของกวนปวยโต่ว

คิดไม่ถึงนักศึกษาขวานใหญ่เตะถึงกลางคัน พลันชะงักค้างไว้เนิ่นนาน ค่อยหดเท้ากลับไป

หลังจากนั้นนักศึกษาขวานใหญ่กระทุ้งเข่า ตวัดเตะเท้าใส่มันสี่ครั้ง ล้วนหดกลับแต่กลางคัน

แสดงแน่ชัด นักศึกษาขวานใหญ่คิดทำร้ายถังเค่งก่อน ทำลายฐานล่างของกวนปวยโต่ว แต่กวนปวยโต่วพุ่งมือจู่โจม คุกคามนักศึกษาขวานใหญ่ รั้งกระบวนท่ากลับติดต่อกันหลายครั้งครา

...เช่นนี้เป็นว่ากวนตั่วกอชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแล้ว

นึกถึงตอนนี้ ถังเค่งช้อนตามองขึ้นไป กลับสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่

เบื้องบนศีรษะมันปกคลุมด้วยประกายขวาน แสงสีเงินฉวัดเฉวียนอยู่กลางอากาศ บางครั้งคราถึงกับแนบติดกับหนังศีรษะมัน

พลันเห็นนักศึกษาขวานใหญ่ถอยกายไปแปดก้าว ฝีเท้าซวนเซมิมั่นคง

ถังเค่งช้อนตามองขึ้นไปใหม่ ค่อยทราบว่ากวนปวยโต่วชิงขวานจากมือนักศึกษาขวานใหญ่ ใช้รับสภาวะจู่โจมของสองพี่น้องตระกูลงั้ง

ทันใด บนหลังคาห้องบังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ เศษกระเบื้องผงคลีร่วงพรั่งพรู ถังเค่งถูกผงเข้าตา ยามกะทันหันลืมตาไม่ขึ้น เพียงได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า “กวนตั่วกอ พวกเรามาช่วยท่าน”

ได้ยินเสียงหวีด ขวานใหญ่พุ่งวาบออก นักศึกษาขวานใหญ่รีบกระโดดลอยตัวรับขวานไว้

ถังเค่งรู้สึกหัวไหล่สั่นสะเทือน ฝืนใจทนทานรับไว้ เมื่อลืมตาขึ้นใหม่ เห็นงั้งอู่หงีหลั่งโลหิตจากมุมปาก ยกมือเกาะผนังสีขาวไว้

ถังเค่งขณะจะถามไถ่ผลการต่อสู้ พลันเห็นเบื้องบนศีรษะมีของเหลวที่แฝงกลิ่นคาวหยดหยาดลงมา ที่แท้เป็นโลหิต

ถังเค่งถามโพล่งด้วยความตระหนกว่า “กวนตั่วกอ...”

กวนปวยโต่วพลันตวาดว่า “ตามลี้บ่วงตง...” เอ่ยถึงตอนนี้ ร่างสั่นกระตุกคราหนึ่ง สุ้มเสียงขาดหายแต่กลางคัน

ถังเค่งเหลียวหน้ามอง เห็นลี้บ่วงตงลุกลงจากเตียง ดังนั้นไม่รีรอสืบไป วิ่งตะบึงเข้าหาลี้บ่วงตง

นักศึกษาขวานใหญ่ทางหนึ่งกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ทางหนึ่งฟาดฟันขวานออก

ถังเค่งหลับตาไม่กล้าดู รู้สึกหัวไหล่จมลงวูบ จากนั้นกลับกลายเป็นเบาหวิว กวนปวยโต่วลอยตัวข้ามศีรษะนักศึกษาขวานใหญ่ โถมใส่ลี้บ่วงตง

นักศึกษาขวานใหญ่ไม่คำนึงถึงการฟาดฟันสังหารถังเค่ง พลิกคมขวานขึ้นไป คมขวานกรีดผ่านท้องน้อยกวนปวยโต่ว ประกายโลหิตฉีดกระจาย

แต่กวนปวยโต่วบรรลุถึงเบื้องหน้าลี้บ่วงตงแล้ว

ลี้บ่วงตงชักกระบี่ดังเช้ง กวนปวยโต่วกระแทกกระบี่มันร่วงหล่นในฝ่ามือเดียว อีกมือหนึ่งบีบเค้นลำคอมันไว้ เมื่อตกวูบ ก็ฉุดลี้บ่วงตงล้มลงด้วย

กวนปวยโต่วพลันตวาดว่า “หยุดมือ”

ที่แท้บนหลังคาห้องหลังจากบังเกิดเสียงระเบิด ปรากฏชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมห้าคนกระโดดลงมา มีคนสองคนถูกพี่น้องตระกูลงั้งฆ่าตาย สองพี่น้องตระกูลงั้งขณะจะเร่งเผด็จศึก พอดีเห็นลี้บ่วงตงถูกสยบ ดังนั้นหยุดก็ชะงักมือไว้

ลี้บ่วงตงกลับดื้อรั้นยิ่ง ร้องว่า “พวกเจ้ารีบเข้ามาฆ่ามัน อย่าได้สนใจเรา”

กวนปวยโต่วตวาดว่า “เจ้าไม่กลัวตาย?”

ลี้บ่วงตงกล่าวด้วยความถือดีว่า “คาดว่าเจ้าไม่กล้าฆ่าเรา”

“ประเสริฐ เราจะลองฆ่าเจ้าดู”

พลางรวบนิ้วบีบเค้น ลี้บ่วงตงที่หน้าขาวซีดถึงกับถูกบีบเค้นจนหน้าแดงก่ำ

งั้งอู่ซิ่งรีบกล่าวว่า "กวนเล่าตั่วอย่าเพิ่งลงมือ"

กวนปวยโต่วมองดูถังเค่ง เหลียวมองชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือทั้งสาม สูดลมหายใจคำหนึ่งกล่าวว่า "ไม่ฆ่ามันก็ได้ ปล่อยพวกเราก่อน"

"ปล่อยพวกท่านก็ได้ แต่ต้องปล่อยกงจื้อก่อน"

"ไม่ได้ มันต้องไปกับพวกเรา เมื่อถึงสถานที่อันปลอดภัย ค่อยปล่อยมันกลับมา"

นักศึกษาขวานใหญ่มีสีหน้าไม่ยินยอม งั้งอู่ซิ่งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เอ็กเฮีย ช่วยกงจื้อสำคัญกว่า"

งั้งอู่หงีก็กล่าวว่า "กวนตั่วกอรักษาคำพูดตลอดมา"

ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือทั้งสาม ความจริงมีสีหน้าเขม็งตึงเครียด ยามนี้ค่อยผ่อนคลาย ชายฉกรรจ์ที่ถือดาบฟันเลื่อยผู้หนึ่งร้องว่า "กวนตั่วกอพวกเราไป"

กวนปวยโต่วตำหนิว่า "เราสั่งพวกเจ้าอย่าได้มา พวกเจ้ากลับไม่เชื่อฟังวาจา"

"ไม่เพียงพวกเรามา **เต็งเจ้เจ๊** *(พี่สาวแซ่เต็ง)* ก็มาแล้ว"

สีหน้ากวนปวยโต่วพลันเปลี่ยนเป็นเต็มฝืนและขื่นขม นับแต่ถังเค่งพบเห็นมัน จวบจนกระทั่งมันพกพาอาการบาดเจ็บสยบลี้บ่วงตง ไม่เคยเห็นสีหน้ามันปั้นยากปานนี้มาก่อน

แต่ดวงตาของกวนปวยโต่วกลับเป็นประกายขึ้นมา ร้องถามว่า "**เซี้ยงอี** *(ภูษา)* อยู่ที่ใด?"

ชายฉกรรจ์ที่ถือพลั่วรูปวงเดือนผู้หนึ่งกล่าวว่า "เต็งเจ้เจ๊เข้าใจว่าท่านยังอยู่ในคุก ดังนั้นนำ**เล่าฉิกและเล่าเก้า** *(อันดับเจ็ดและเก้า)* บุกเข้าไปก่อนแล้ว"

"ยังมิรีบส่งสัญญาณให้พวกนางล่าถอย?"

ชายฉกรรจ์ที่ถือพลั่วรูปวงเดือนรับคำ แหงนหน้าห่อปากกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก เป็นจังหวะหนึ่งยาวสามสั้น ถ่ายทอดเสียงออกไป

ยามนั้นเบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงปั่นป่วนวุ่นวาย แสงไฟสะท้อนวูบวาบบาดตา

กวนปวยโต่วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "พวกมันถูกพบเห็นแล้ว"

ชายฉกรรจ์ที่ถือค้อนดาวตกกล่าวว่า "ตั่วกอ ท่านล่าถอยไปก่อน ท่านไปแล้ว ทั้งหมดจะตามท่านไป"

กวนปวยโต่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ทั้งหมดไปด้วยกัน"

พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลม สตรีสวมชุดครามรัดกุม คลุมเสื้อคลุมสีม่วงนางหนึ่งพลิ้วลงจากหลังคาห้อง ดุจดอกโบตั๋นสีม่วงดอกหนึ่ง

นางพอพลิ้วลงสู่พื้น ก็ส่งเสียงเรียกหาว่า "กวนตั่วกอ" สุ้มเสียงคล้ายสำเนียงเสียงพิณ สดใสไพเราะยิ่ง

กวนปวยโต่วพอเห็นสตรีนั้น แววตาก็แปรเปลี่ยนกลับกลาย ขณะจะกล่าวกระไร ลี้บ่วงตงในเงื้อมมือมัน พลันหักศอกกระแทกใส่ชายโครงมัน

กวนปวยโต่วครางหนักๆ คลายมือจากการบีบเค้น ลี้บ่วงตงดิ้นรนหลุดรอด พุ่งปราดออกไปอย่างเร่งร้อน

งั้งอู่ซิ่งและงั้งอู่หงีรีบพุ่งตัวเข้าไป หนึ่งรับหน้าลี้บ่วงตง หนึ่งสกัดกวนปวยโต่ว

กวนปวยโต่วทราบว่าความเป็นความตายของพวกตนขึ้นอยู่กับการสกัดกงจื้อโหดผู้นี้ได้หรือไม่ ดังนั้นกดร่างดีดตัว ไล่หลังลี้บ่วงตงไป

งั้งอู่ซิ่งโถมถึง ประกบนิ้วทั้งสองปักใส่ดวงตากวนปวยโต่ว กวนปวยโต่วยกมือซ้ายปิดป้อง พลังดรรชนีกลับทะลวงทะลุใจกลางฝ่ามือของมันเป็นรูสองรู

แต่มือขวาของกวนปวยโต่วก็คว้าจับคอเสื้อของลี้บ่วงตงไว้ ร้องดังๆ

ว่า “พวกเจ้ารีบหนี รอจนมนุษย์เนียบกลับมา ไม่ว่าผู้ใดก็หนีไม่รอด”

ลี้บ่วงตงมีนิสัยดื้อรั้นดึงดัน พอถูกคร่ากุม ก็วกกระบี่ฟันกลับมา แต่กวนปวยโต่วรวบนิ้วทั้งห้า คว้าใส่จุดเส้นที่ท้ายทอยของมันสามแห่ง ลี้บ่วงตงถึงกับร่างชาด้าน ปล่อยกระบี่ตกห้อยลง

เหตุการณ์เหล่านี้อุบัติติดต่อตามกัน นับตั้งแต่ลี้บ่วงตงหลบหนีกวนปวยโต่วไล่ล่า งั้งอู่ซิ่งสกัดขัดขวาง กวนปวยโต่วคร่ากุมลี้บ่วงตงใหม่ ขณะเดียวกันสตรีเสื้อคลุมสีม่วงและชายฉกรรจ์ทั้งสามก็ดาหน้าเข้ามา

พวกนางพอเคลื่อนไหว นักศึกษาขวานใหญ่ก็ลงมือ ประกายขวานครอบคลุมคนทั้งสี่ไว้

ในเงาขวานกลาดเกลื่อน เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งพุ่งฝ่าเงาขวานออกมา โถมเข้าหากวนปวยโต่ว

นักศึกษาขวานใหญ่เห็นตนเองสกัดชนชั้นลิ่วล้อเหล่านี้ไม่ได้ วันหน้ายังจะทำงานกับ**ลี้ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าลี้)* ได้อย่างไร ดังนั้นตัดใจซัดขวานออกจากมือ ไล่จามใส่สตรีเสื้อคลุมม่วง

กวนปวยโต่วเห็นสตรีเสื้อคลุมม่วงโลดแล่นมา ย่อมปีติยินดี พลันเห็นขวานบินจามมาถึง ดังนั้นตวาดว่า *“ระวัง”*

สตรีเสื้อคลุมม่วงพลันตื่นตัว สลัดผมดำขลับ เสื้อคลุมม่วงกระพือขึ้น ร่างลอยขึ้นกลางอากาศดุจดอกไฮ้ทั้งดอกหนึ่ง ขวานบินพุ่งผ่านไปอย่างหวุดหวิด

ขวานบินจู่โจมพลาดผิด เปลี่ยนเป็นบินคว้างใส่กวนปวยโต่ว

ผู้ที่ยืนขวางอยู่เบื้องหน้ากวนปวยโต่วคือลี้บ่วงตง ดังนั้นขวานบินเปลี่ยนเป็นจามใส่ลี้บ่วงตง

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน ไม่ว่าผู้ใดก็ช่วยลี้บ่วงตงไม่ทันท่วงที

กวนปวยโต่วตวาดก้อง คลายมือจากการคว้าจับท้ายทอยลี้บ่วงตง ยืดแขนข้ามหัวไหล่ลี้บ่วงตง ตะปบคว้าใส่เงาขวาน

การตะปบคว้าครั้งนี้คว้าถูกด้ามขวาน ขวานบินพลันหยุดกึกแต่กลางคัน

นักศึกษาขวานใหญ่ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก แม้แต่งั้งอู่ซิ่งงั้งอู่หงีก็อดร้องชมเชยมิได้

มิคาดประกายกระบี่วูบขึ้น ลี้บ่วงตงหมุนตัวฟันกระบี่ใส่กวนปวยโต่วอย่างไม่คาดหมาย

กระบี่นี้ฟันมือขวาของกวนปวยโต่วขาดสะบั้น!

แขนขาดตกลงสู่พื้น นิ้วทั้งห้ายังกำขวานเงินวาววับไว้

ลี้บ่วงตงพอลงมือประสบผล ก็จ่อกระบี่ใส่ปลายคางกวนปวยโต่ว ส่งเสียงหัวร่อระคายหู กล่าวว่า “เจ้าก็มีวันนี้หรือ?”

ยามกะทันหันกวนปวยโต่วไม่รู้สึกเจ็บปวด เพียงบังเกิดความเคียดแค้นเดือดดาล ตะลึงมองลี้บ่วงตงอย่างชิงชัง จากนั้นตวัดมือขึ้น

กวนปวยโต่วใช้มือที่เหลืออีกข้างหนึ่ง พุ่งหมัดใส่หน้าลี้บ่วงตง

ลี้บ่วงตงสะบัดกระบี่ปิดป้อง กวนปวยโต่วยังคงต่อยหมัดออกไปดุจเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เสียงโครมคราหนึ่ง ลี้บ่วงตงถูกต่อยเลือดกำเดาฉีดพุ่ง ร่างปลิวลิ่วไปด้านหลัง กระบี่ของมันก็แทงทะลุข้อแขนของกวนปวยโต่วไป

สตรีเสื้อคลุมม่วงตวาดด้วยความเคียดแค้น โถมถึงเบื้องหน้ากวนปวยโต่ว ชักกระบี่ต้านสองพี่น้องตระกูลงั้งเอาไว้

กวนปวยโต่วรู้สึกปวดแปลบปลาบจับใจ กล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ท่านรีบหนี พวกท่านรีบหนี...”

สตรีเสื้อคลุมม่วงร้องว่า “ข้าพเจ้าไม่หนี หากจะหนี ก็หนีไปด้วยกัน...”

พลันได้ยินลี้บ่วงตงร้องเสียงพิกล สุ้มเสียงกลับขาดหายแต่กลางคัน

มันถูกกวนปวยโต่วต่อยใส่หมัดหนึ่ง ปลิวลิ่วไปด้านหลัง เพิ่งทรงกายมั่น ทรวงอกพลันปรากฏปลายดาบโชกเลือดท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

ลี้บ่วงตงงงงันวูบ ไม่ยอมเชื่อว่านี่เป็นความจริง เพิ่งส่งเสียงร้องออกมาก็สิ้นใจตาย

คนเสือกแทงดาบใส่มันทางด้านหลังคือถังเค่ง

พลังฝีมือของถังเค่งไม่เด่นล้ำเท่าใด ไม่ทราบประสานเสริมกับชายฉกรรจ์ที่รุดมาสมทบอย่างไร ได้แต่ยืนตะลึงลานกับที่ จวบกระทั่งลี้บ่วงตงฟันแขนกวนปวยโต่วอย่างชั่วช้า ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน เก็บดาบขึ้นจากพื้นเล่มหนึ่ง ประจวบกับลี้บ่วงตงปลิวลิ่วมาทางด้านนี้ จึงจ้วงแทงดาบใส่ตัดขั้วหัวใจลี้บ่วงตงไป

ลี้บ่วงตงพอเสียชีวิต ทุกผู้คนในบริเวณล้วนตะลึงลานกับที่

ถังเค่งพอคลายมือออก ลี้บ่วงตงทั้งคนทั้งดาบก็ล้มคว่ำลง

ถังเค่งแม้กระทำเรื่องสมใจประการหนึ่ง แต่ก็กระทำความผิดพลาดประการหนึ่ง

...ในผู้คนเหล่านี้ บุคคลที่สูงศักดิ์ที่สุดคือกงจื้อโฉดที่ตนเองสมควรคร่ากุมมันช่วยให้ทั้งหมดไปจากที่นี้โดยปลอดภัย

...ตนเองกลับฆ่ามันในดาบเดียว

ถังเค่งมองดูคนตายบนพื้น โลหิตย้อมพรมสีขาวแดงฉานไปทั้งแถบไหลซึมถึงแทบเท้า มันคาดฝันไม่ถึงว่า สักวันหนึ่งตนเองจะฆ่าบุตรโทนของนายอำเภอเมืองแชฉั้ง ซึ่งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของมณฑลเซียมไซกับมือ

กวนปวยโต่วพลันตวาดว่า “ต้องช่วยมันให้จงได้”

คำพูดนี้กล่าวกับสตรีเสื้อคลุมม่วง สตรีเสื้อคลุมม่วงงงงันวูบค่อยได้คิดว่า *“มัน”* ที่ว่าเป็นใคร

กวนปวยโต่วพอกล่าวจบ สีหน้าพลันปรากฏแววเด็ดเดี่ยวขึ้น กล่าวคำ *“รีบหนี”* พลันสะบัดศีรษะ รวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือพุ่งศีรษะชนใส่ผนัง

หยาดโลหิตฉีดกระจายในบัดดล!

สตรีเสื้อคลุมม่วงและชายฉกรรจ์ทั้งสามช่วยเหลือไม่ทันการณ์ พากันอุทานว่า “กวนตั่วกอ...”

ยามนั้นปรากฏชายหนุ่มท่าทางประเปรียวผู้หนึ่งกระโดดลงจากหลังคาห้องร้องเรียกว่า “เต็งเจ้ พวกเรา...”

สตรีเสื้อคลุมม่วงเต็งเซี้ยงอีหันหลังให้กับพวกพ้อง คุกเข่าอยู่หน้าซากศพกวนปวยโต่ว สองไหล่สะท้านเล็กน้อย แสดงว่ากำลังสะอื้นไห้

งั้งอู่ซิ่งพอแน่ใจว่าลี้บ่วงตงตายแล้ว พลันตวาดขึ้นว่า “ฆ่าให้หมดสิ้น”

งั้งอู่หงีกลับหยิบฉวยภาพมนุษย์ที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา

เต็งเซี้ยงอีพลันเหลียวหน้ามาขณะที่นางเหลียวหน้าใบหน้ายังประดับด้วยคราบน้ำตา แต่เมื่อหันกลับไป ก็ยกมือปาดเช็ด จากนั้นตวัดมือผุดผ่องซัดประกายไฟออกหลายจุด

ประกายไฟซัดต้องซากศพกวนปวยโต่ว เกิดการลุกไหม้ขึ้นมา

นางเห็นคนตายแล้ว กลับตัดใจฌาปนกิจศพ

เต็งเซี้ยงอีเก็บกระบี่ยืดกายขึ้น พลิ้วปราดเข้าหาถังเค่ง หยุดยืนอยู่เบื้องหน้ามัน

ถังเค่งงงงันวูบ รู้สึกใบหน้าที่โศกซึ้งของนาง แฝงสง่าราศีอันสูงส่ง แลขณะทันหันลืมเลือนว่าตนเองตกอยู่ในช่วงคับขันเป็นตาย คล้ายพบพานญาติสนิทอยู่ที่ข้างกายก็มิปาน

เต็งเซี้ยงอีไม่ได้มองดูมัน กล่าวอย่างรีบร้อนว่า “ยังมิรีบไปอีก?”

พลางฉุดดึงถังเค่ง ร่างคล้ายเมฆม่วงกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นบนหลังคาที่ถูกทะลวงทะลุ

งั้งอู่ซิ่ง งั้งอู่หงี และนักศึกษาขวานใหญ่ทั้งสามโอบล้อมเข้าหา แต่ชายฉกรรจ์ใช้พลั่ววงเดือน ดาบฟันเลื่อย และค้อนดาวตกทั้งสามดาหน้าเข้าต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต มีแต่ชายหนุ่มท่วงท่าประเปรียวโผพุ่งตามหลัง

เต็งเซี้ยงอีและถังเค่งขึ้นไป

เต็งเซี้ยงอีเพิ่งหยั่งเท้าบนกระเบื้องหลังคา ได้ยินเสียงเกาทัณฑ์ดังจากรอบข้าง ห่าเกาทัณฑ์ระดมยิงมา

เต็งเซี้ยงอีเปลื้องเสื้อคลุมม่วงออกโบกสะบัด กระแทกห่าเกาทัณฑ์ร่วงหล่น ร้องบอกต่อผู้คนเบื้องล่างว่า “อย่าได้สู้พัวพัน รีบหนี...”

นางไม่ได้กล่าวสืบต่อ

ทั้งนี้เพราะนางเห็นสภาพเบื้องล่างแล้ว

ปราดเดียวที่กวาดมอง นางทราบว่าพี่น้องทั้งสามไม่อาจหนีรอดได้แล้ว

นางพลันตัดสินใจ ไม่ว่าอย่างไรต้องมีชีวิตอยู่สืบไป

นางโบกเสื้อคลุมม่วงพลิ้วลงที่เบื้องหน้าพนักงานกรมเมืองที่รายล้อมอยู่หน้าห้อง ดุจเมฆม่วงกลุ่มหนึ่ง

เหล่าพนักงานกรมเมืองชักดาบเข้าหา แต่เมฆม่วงลอยล่อง ไม่มีที่ให้จู่โจม พลันได้ยินเสียงร้องโอดโอย เหล่าพนักงานกรมเมืองล้มระเนระนาดลง

ใต้เสื้อคลุมม่วง กลับปรากฏปลายกระบี่โผล่พ้นออกมา จู่โจมสังหารพวกมัน

ถังเค่งและชายหนุ่มนั้นก็ประหัตประหารฆ่าอย่างสุดกำลัง

ถังเค่งชิงทวนพู่แดงมาด้ามหนึ่ง ชายหนุ่มนั้นใช้กระบี่เหล็กเหลี่ยมเป็นอาวุธ ทิ่มแทงสังหารศัตรูหลายคน จากนั้นร้องว่า “เต็งเจ้ ทิศตะวันตกเฉียงใต้”

เต็งเซี้ยงอีฉุดดึงถังเค่ง พุ่งปราดไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้

บนกำแพงล้อม ตามหลังคาตึกซุ่มไว้ด้วยพนักงานกรมเมืองเจ็ดแปดคนพากันดาหน้าเข้าขัดขวางถังเค่ง ขณะจะลงมือ ในเมฆม่วงพลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น เหล่าศัตรูล้มลงดุจใบไม้ร่วง

ทั้งสามโลดแล่นบนกำแพงล้อมไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เผชิญการขัดขวางสองครั้งครา เต็งเซี้ยงอีโบกเสื้อคลุม ทิ่มแทงผู้คนล้มลงสามคน พลันได้ยินเป่าปากดังจากเบื้องล่าง รถม้าคันหนึ่งจอดอยู่ที่เชิงกำแพง

ที่ข้างรถม้ามีชายฉกรรจ์สองคนแหงนหน้ามองขึ้นมา ยังมีชายชราผู้หนึ่งนั่งประจำที่นั่งคนขับ มือถือแส้ม้า สีหน้าร้อนรุ่มกระวนกระวาย

คนทั้งสามพอเห็นเต็งเซี้ยงอี พากันร้องถามว่า “ตั่วกอเล่า?”

เต็งเซี้ยงอีสั่นศีรษะ คนทั้งสามล้วนมีสีหน้าผิดหวัง หนึ่งในสามซักตาแขนนกคิดบุกบั่นเข้าไป ชายฉกรรจ์คิ้วดกหนาอีกผู้หนึ่งคว้าจับมันไว้ ตวาดถามว่า “งู้ตั่ง ทำอะไร?”

คนที่เรียกว่างู้ตั่งแผดเสียงร้องว่า “อย่าขัดขวางเรา เราจะแก้แค้นให้กับกวนตั่วกอ”

เอ่ยถึงตอนนี้ ชายหนุ่มนั้นวิ่งกระหืดกระหอบติดตามมาถึง ที่ด้านหลังไล่ล่าด้วยผู้คนขบวนหนึ่ง คนนำขบวนคือนักศึกษาขวานใหญ่

เต็งเซี้ยงอีกระโดดลงไป ตบหน้างู้ตั่งฉาดหนึ่ง ตวาดเบาๆ ว่า “เจ้าคิดแก้แค้น คิดหาที่ตายหรือ?”

ชายชราบนที่นั่งคนขับร้องว่า “เต็งโกวเนี้ย รีบขึ้นรถ”

เต็งเซี้ยงอีกวักมือต่อถังเค่งและชายหนุ่มนั้น คนทั้งสามพลิ้วเข้ารถม้าโดยพร้อมเพรียง

เต็งเซี้ยงอีเหลียวหน้าไปยังชายฉกรรจ์ที่ข้างรถม้าทั้งสอง ร้องว่า “ยังมิรีบเข้ามา”

ชายฉกรรจ์คิ้วดกหนากล่าวว่า “คนมากเกินไป ถ่วงความเร็วของรถม้า พวกเราทั้งสองจะล่อทหารตามหลังไปอีกทางหนึ่ง”

เต็งเซี้ยงอีจับจ้องมองพวกมันอย่างลึกซึ้ง นางมองเพียงแวบเดียว งู้ตั่งและชายฉกรรจ์คิ้วดกหนาล้วนรับรู้ถึงความรู้สึกของนาง

เต็งเซี้ยงอีผงกศีรษะ ชายชราบนที่นั่งคนขับก็ตวาดคำหนึ่ง ม้าเทียม

รถทั้งสี่ส่งเสียงร้องก้อง ลากรถแล่นตะบึงออกไป

ชายหนุ่มนั้นถือเหล็กเหลี่ยมเงิน พุ่งดันถึงท้ายรถ มือเกาะขอบรถ มองดูสภาพเบื้องนอก ถังเค่งกวาดตามองตาม เห็นพนักงานกรมเมืองกระโดดข้ามกำแพงล้อมออกมา ยังมีทหารอีกมากหลายฮือเข้าหาชายฉกรรจ์ทั้งสอง

ชายฉกรรจ์คิ้วดกหนาและงู้ตั่งตบไหล่กันและกัน แยกย้ายวิ่งไปคนละทิศละทาง ล้วนเป็นทิศทางตรงข้ามกับรถม้า กลับกลายเป็นเงาดำเล็ก ๆ สองจุด ต่อสู้กับเหล่าทหารและพนักงานกรมเมือง

รถม้าแล่นตะบึง ลมโชยพัดแรง ถังเค่งได้รับอิสระแล้ว แต่จิตใจของมันยังหนักอึ้งดุจเดิม

บทที่ 3

โบตั๋นอสุระ

เต๊งเซี้ยงอียังนั่งอยู่ในรถ หันหลังให้กับคนทั้งสอง ไม่ปริปากกล่าววาจา

ชายชราที่ขับรถส่งเสียงตวาดไม่ขาดหู ไม่ทราบเร่งม้าเทียมรถหรือคิดจะระบายความอัดอั้นในอกออกมา

ชายหนุ่มนั้นพลันถามถังเค่งว่า "ท่านเรียกว่าอะไร?"

"ถังเค่ง"

"ขวัญเสือดาวถังเค่ง?"

ถังเค่งผงกศีรษะ ถามว่า "ท่านที่นับถือเล่า?"

"โค้วกิก"

"อะไร **เปี่ยเมี่ย** *(เสี่ยงชีวิต)* โค้วกิก?"

เต๊งเซี้ยงอีพลันกล่าวว่า "ตอนนี้ไม่ใช่เวลาสนทนากัน"

สุ้มเสียงของนางแผ่วทุ้ม ขณะกล่าวยังคงหันหลัง โค้วกิกรับคำ ชักชวนถังเค่งเฝ้าอยู่ที่ท้ายรถ

ชายชรานั้นทางหนึ่งขับรถไปตามตรอกซอกซอย กล่าวว่า "คิดออกจากเมืองหรือกลับรัง?"

เต็งเซี้ยงอีขบคิดแล้วกล่าว “กลับรัง”

ชายชราตวาดคำหนึ่ง ขับรถลดเลี้ยวหลายครา พลันเหลียวหน้ามายังเต็งเซี้ยงอี ตวาดคำ *“ขึ้น”* พากันผละจากรถลอยตัวพุ่งปราดเข้าตึกใหญ่หลังหนึ่ง

ถังเค่งงงงันวูบ โค้วกิกชิงฉุดลากมัน กระโดดข้ามกำแพงล้อมของตึกใหญ่เข้าไป ม้าเทียมรถคล้ายแสนรู้ ยังคงลากรถแล่นตะบึงไปยังประตูเมืองที่ห่างไป

ยามนั้น หน้าประตูเมืองรักษาการณ์ไว้ด้วยทหารจำนวนมาก ถังเค่งอยู่บนชายคาตึก เหลียวมองแวบหนึ่ง ยังบังเกิดความรู้สึก “แม้ติดปีกยากโบยบินไปได้”

ถังเค่งกับโค้วกิกทิ้งตัวลงในตึก เห็นเก๋งศาลาพักร้อนเรียงรายบุปผาไม้ดอกชูช่อไสว เป็นสวนหลังของตัวตึกเอง

ชายชรากับเต็งเซี้ยงอีล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ถังเค่งกับโค้วกิกชะงักงันวูบ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเรียกเบาๆ ว่า “ทางด้านนี้”

เห็นคนแต่งกายเช่นบ่าวไพร่คนหนึ่งยืนอยู่ข้างพุ่มไม้กวักมือเรียกหา ถังเค่งกับโค้วกิกรีบติดตามไป ไม่นานมาถึงหน้าประตูรูปวงเดือนบานหนึ่ง ข้างประตูจอดไว้ด้วยเกี้ยวสองคัน ยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์สี่คน

หลังม่านเกี้ยวของเกี้ยวคันแรก แว่วเสียงเต็งเซี้ยงอีดังว่า “รีบขึ้นเกี้ยว”

โค้วกิกร้องชักชวนถังเค่งเข้าเกี้ยวหลังหนึ่ง ทั้งสองนั่งหันหน้าเข้าหากัน สัมผัสลมหายใจของกันและกัน

คนเพิ่งเข้าเกี้ยว เกี้ยวก็ถูกหามขึ้น เคลื่อนไปยังเบื้องหน้า มาตรว่าอยู่ในเกี้ยว ยังได้ยินสรรพเสียงจอแจทางเบื้องนอก

ทันใด เกี้ยวหยุดยั้งลง เบื้องหน้ามีคนตวาดถามว่า “คนในเกี้ยวเป็นใคร? พวกเราต้องตรวจค้น”

ได้ยินเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งกล่าวว่า "เจ้าไม่เห็นนี่เป็นเกี้ยวของ**เก๊กอั้งอี่** *(ตึกเบญจมาศแดง)* หรอกหรือ?"

คนแรกนั้นเปลี่ยนเป็นพูดจาลวนลามว่า "ภายในเกี้ยวเป็นโกวเนี้ยท่านใด?"

ชายฉกรรจ์ที่หามเกี้ยวกล่าวว่า "เป็น**โบวตัว** *(โบตั๋น)* โกวเนี้ย"

เจ้าหน้าที่ขวางทางทั้งสองคล้ายบังเกิดความตื่นตระหนกรีบกล่าวว่า "ไม่ทราบเป็นเกี้ยวของโบตั๋นโกวเนี้ย ขออภัยด้วย เชิญ"

เกี้ยวทั้งสองคันเคลื่อนต่อไป ถังเค่งได้ยินเจ้าหน้าที่ด้านหลังทั้งสองพึมพำว่า "โบตั๋นโกวเนี้ยมิใช่เป็นคู่ขาของ**ลู่ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าลู่)* พวกเราหรอกหรือ..."

"อย่าส่งเสียงดังไป เจ้ามิใช่ไม่ล่วงรู้ฝีมือของลู่ตั่วนั้ง"

ไม่นานให้หลัง เกี้ยวมาถึงหน้าตึกที่สร้างสะพานทอดข้ามหลังหนึ่ง หน้าตึกแขวนโคมเงิน ประดับประดาอย่างงดงาม อบอวลด้วยบรรยากาศชวนวาบหวาม

ถังเค่งแม้อยู่ที่เมืองซ่งโคย แต่ก็ทราบว่านี่เป็นสถานเริงรมย์ที่มีชื่อเสียงที่สุดของเมืองแชฉั้ง...ตึกเบญจมาศแดงนั่นเอง

ถังเค่งคาดคิดไม่ถึง ตนเองเพิ่งก้าวเท้าออกจากคุก ก็มาถึงซ่องคณิกา

เกี้ยวทั้งสองคันหามเข้าตึกเบญจมาศแดง แม่เล้าและผู้คุมซ่องล้วนไม่ขัดขวาง

เกี้ยวกลับหามขึ้นชั้นบนไป จวบกระทั่งถึงระเบียงชั้นสามคนแบกเกี้ยวยังหน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่ แสดงว่ามีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว

ถังเค่งนับว่าคาดเดาออก คนเหล่านี้สังกัดค่ายสมาคมใดสมาคมหนึ่งปรกติเป็นกรรมกรแบกหาม เป็นหญิงคณิกา ครั้งนี้วางแผนช่วยกวนตั่วกอออกจากคุก มิคาดกวนตั่วกอบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ ถูกกงจื้อโฉดทำร้ายถึงแก่ชีวิต

เกี้ยวมาถึงทางระเบียงชั้นสาม ก็แยกไปคนละทาง เกี้ยวของเต็งเซี้ยงอีไปทางทิศตะวันออก เกี้ยวของถังเค่งกับโค้วกิกวกไปทางทิศตะวันตก เข้าสู่ห้องหับหลังหนึ่ง

โค้วกิกผงกศีรษะต่อถังเค่ง มุดออกจากเกี้ยว เห็นชายฉกรรจ์ที่แบกเกี้ยวทั้งสองมีสีหน้าร้อนรุ่ม คนผู้หนึ่งถามเสียงสั่นเครือว่า "กวนตั่วกอหรือว่า..."

โค้วกิกกล่าวอย่างลำบากใจว่า "ตั่วกอถูกโจรชั่วช้าลอบทำร้าย"

ชายฉกรรจ์นั้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "คืนนี้ขุนนางโฉดแซ่ลี้จะมาหาความสุขในที่นี้ มันทำร้ายตั่วกอ เราจะแทงมันมีดหนึ่ง"

โค้วกิกกล่าวว่า "**เล่าลัก** *(อันดับหก)* ตอนนี้ตั่วกอไม่อยู่ ทุกประการต้องทำตามคำสั่งเต็งเจ้ ลี้งักหลุยพาขุนนางโฉดแซ่ลู่มา ตัวเองไม่แน่ว่าจะรุดมา เจ้าจะลงมืออย่างไร?"

เล่าลักนั้นก้มศีรษะลง โค้วกิกค่อยแนะนำถังเค่งต่อพวกมัน ชายฉกรรจ์ทั้งสองก็แนะนำตัวเอง หนึ่งเรียกว่า**บ้วนเล่าลัก** *(อันดับหกแซ่บ้วน)* หนึ่งเรียกว่า**กีเล่าโป๊ย** *(อันดับแปดแซ่กี)*

จากนั้นปรากฏหญิงรับใช้สองนางยกน้ำเข้ามาให้ถังเค่งและพวกล้างหน้าล้างตา บ้วนเล่าลัก กีเล่าโป๊ยคล้ายไม่คุ้นกับการให้สตรีปรนนิบัติ จึงล่าถอยไปอาบน้ำชำระกายที่ตึกหลัง

โค้วกิกก็ไล่หญิงรับใช้ทั้งสองออกไป ชักชวนถังเค่งล้างหน้า ตนเองวักน้ำล้างหน้าล้างตา

ถังเค่งแช่หน้าอยู่ในถังไม้ ล้างคราบสกปรกจากการติดคุกจนหมดสิ้น โค้วกิกถามว่า "ท่านคงคิดไม่ถึงสามารถออกมารวดเร็วปานนี้กระมัง?"

ถังเค่งทอดถอนใจกล่าวว่า "หากมิใช่ทั้งหมดช่วยเหลือ เราไม่ทราบวันเดือนปีใดจึงออกมาได้"

"อย่างนั้นท่านควรปีติยินดีจึงถูกต้อง ไฉนทอดถอนใจ?"

“เราออกมาได้ แต่พี่น้องที่ถูกจับคุมขังพร้อมกับเรา บ้างเสียชีวิต บ้างยังอยู่ภายใน”

โค้วกิกเงียบงันชั่วขณะ จึงตบไหล่ถังเค่ง กล่าวว่า “สักวันหนึ่งพวกเรามีกำลังกล้าแข็งขึ้น จะเข้าไปปล่อยคนดีออกมา”

“พวกท่านคือ...”

โค้วกิกยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นคนในค่ายสมาคมหนึ่ง ตอนนี้ขุนนางได้ครองเมือง ทั้งหมดได้แต่สลายตัว บ้างเป็นคนแบกเกี้ยว บ้างเป็นคนติดฝิ่น บ้างเป็นคนรับใช้ในซ่องคณิกา หน่วยงานนี้เรียกว่า **บ้อซือมึ้ง** *(สำนักไร้อาจารย์)* ระหว่างพวกเขาไม่มีอาจารย์ มีแต่พี่ใหญ่คนหนึ่งคือ กวนป่วยไต่กวนตั่วกอ...”

“ท่านกับพวกมัน...”

โค้วกิกแยกเขี้ยวหัวร่อ เผยเห็นฟันขาวแวววาว กล่าวว่า “เราเพิ่งได้รับการแนะนำจากกวนตั่วกอ เข้าสู่สำนักไร้อาจารย์ไม่นาน”

“อย่างนั้นเต็งเจ้...”

โค้วกิกกล่าวว่า “เต็งเจ้คือเต็งเซี้ยงอี นางแม้เป็นสตรี แต่ยังเข้มแข็งกว่าบุรุษอีก นางต้องไม่เป็นไร” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า “เราจะออกไปดูลาดเลา ที่นี้ผู้คนสับสน ท่านอย่าได้วิ่งเพ่นพ่านวุ่นวาย” กล่าวจบล่าถอยออกจากห้อง

ถังเค่งอาบน้ำชำระกายผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ยืนอยู่ที่ราวระเบียง

อาทิตย์สนธยาดั่งภาพวาด ย้อมขอบฟ้าเป็นสีแดงฉาน เมื่อมองจากที่นี้ กลับมองเห็นประตูเมือง ที่ประตูเมืองจัดทหารรักษาการณ์อย่างเข้มงวด คล้ายตั้งแถวเตรียมพร้อมต้อนรับผู้ใด

พลันได้ยินเสียงขวับเบาๆ ถังเค่งเหลียวหน้าไป คล้ายเห็นวัตถุใดพุ่งผ่าน แต่ก็ไม่พบเห็นอันใด

ถังเค่งเข้าใจว่าตนเองตาฝาด แต่ยังมั่นใจว่ามีคนพุ่งผ่านไป ความคิดคำนึงประหวัดนึกถึงเต็งเซี้ยงอี อดเดินไปยังห้องข้างตะวันออกมิได้

พลันเห็นประตูห้องหลังหนึ่งถูกผลักเปิด ถังเค่งกลัวถูกผู้คนพบเห็น รีบถอยกายไปด้านหลัง กลางหลังกลับปะทะกับประตูบานหนึ่ง คนถลาถอยเข้าไปภายในห้อง

รู้สึกมีกลิ่นหอมกระทบจมูก แสดงว่าเป็นหอห้องของสตรี ขณะจะจากไป หญิงรับใช้ที่เปิดประตูออกมา คล้ายได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ เหลียวหน้ามาทางด้านนี้ ถังเค่งรีบหดตัวกลับเข้าไป

รอคอยชั่วขณะ จวบกระทั่งหญิงรับใช้นั้นจากไป ถังเค่งขณะจะออกไป พลันได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นให้ดังมากระทบโสต

สุ้มเสียงนี้คล้ายคุ้นหูคล้ายแปลกหู ด้วยความสงสัยอยากรู้ถังเค่งต้องสืบเสาะเข้าไป เห็นห้องหับทั้งกว้างทั้งลึก หลังฉากกั้นสีดำ ยังขึงผ้าม่านชั้นหนึ่ง

ได้ยินสุ้มเสียงโศกซึ้งเสียงหนึ่งดังว่า "กวนตั่วกอ ท่านตายแล้ว จะให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่อย่างไร? ท่านมิใช่บอกว่าพวกเราไม่ว่าผู้ใด ก็ห้ามไม่ให้ตายก่อนหรือ?"

ถังเค่งใจสั่นสะท้าน นี่เป็นสุ้มเสียงของเต็งเซี้ยงอี

เต็งเซี้ยงอีสะอึกสะอื้นพลางกล่าวอีกว่า "ท่านมอบให้ข้าพเจ้าสะสางสถานการณ์ ออกจะไม่ยุติธรรม ท่านเมื่อมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าย่อมช่วยดูแลให้กับท่าน ท่านตายแล้ว ข้าพเจ้ายังต้องการไปไย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะขอตามท่านไป"

ถังเค่งใจหายวาบ ไม่ขบคิดมากความ โถมตรงเข้าไป เห็นเต็งเซี้ยงอีถือกรรไกรจ่อใส่ลำคอตนเอง สร้างความแตกตื่นจนร้องว่า "เต็งโกวเนี้ยทำไม่ได้..."

มันโถมเร่งร้อนเกินไป กลับกระตุกผ้าม่านลงมาแต่ยังคงโถมต่อไป

ตัวนั้นถูกผ้าม่านพันร่างไว้

ถังเค่งร้อนรุ่มใจยิ่ง ยกมือฉีกกระชากผ้าม่านขาดออกโผล่ศีรษะออกไป ยังคิดร้องทัดทาน เต๊งเซี้ยงอีพลันหัวร่อคิกออกมา

การยิ้มครั้งนี้ ห้องหับที่มืดมิดคล้ายกระจ่างจ้า เห็นนางสวมเสื้อชั้นในสีขาว ผมดำขลับสยายบนหัวไหล่ เรือนร่างอวบอัดงดงาม ถังเค่งถึงกับเหม่อมองจนตะลึงลาน

เต๊งเซี้ยงอีถามว่า "ท่านเข้ามาทำอะไร?"

ถังเค่งกล่าวอย่างงุนงงว่า "ท่านมิใช่คิดฆ่าตัวตาย..."

ไม่ทันขาดคำ เหลือบเห็นบนโต๊ะมีปอยผมดำขลับอยู่ปอยหนึ่ง

เต๊งเซี้ยงอีอดยิ้มมิได้ ใช้ฟันขาวสะอาด ขบริมฝีปากแดงสดใสกล่าวว่า "ออกมา"

ถังเค่งค่อยสลัดผ้าม่านที่ห่อหุ้มคลุมกายออก กล่าวว่า "ขออภัย เราเข้าใจว่าท่าน..." พลางหันกายออกไป

เต๊งเซี้ยงอีพลันเรียกรั้งไว้ กล่าวว่า "บอกต่อข้าพเจ้า ท่านรู้จักกับกวนตั่วกอเมื่อใด? เขา...อยู่ภายในสบายดีหรือไม่?"

ถังเค่งเหลียวหน้ากลับมา กล่าวว่า "กวนตั่วกอระหว่างที่อยู่ในคุกคอยปกป้องพวกเรา เขาบอกว่า ระหว่างการต่อสู้ครั้งหนึ่ง เขาพลั้งมือทำร้ายถูกคนดู เห็นว่าตนเองมีความผิด ดังนั้นยอมมอบตัวสู้คดี ตามตัวบทกฎหมาย อย่างมากติดคุกไม่ถึงหนึ่งปี"

"โอ ตั่วกอช่าง..."

ถังเค่งกล่าวสืบต่อ "นายอำเภอลี้งักหลุยพอทราบว่ากวนตั่วกอถูกจองจำ ก็ใช้คนมาเชิญเขาไปหลายครั้ง ทุกครั้งที่กลับมา ทั้งหมดถามว่าเป็นอย่างไร กวนตั่วกอมักบอกว่า *'พวกมันต้องการให้เราเป็นสุนัขรับใช้ มิใช่ใช้นัยน์ตาสุนัขดูคนจริงๆ'*

ภายหลังกวนตั่วกอคล้ายล่วงเกินบุตรชายของลี้ตั่วนั้ง คล้ายไม่

ยอมทำอะไรให้ลี้บ่วงตงนั้น ลี้บ่วงตงจึงสั่งยมบาลลังวางยาสลบต่อกวนตั่วกอ จับตอนกวนตั่วกอ ทำลายเอ็นเท้าทั้งสองข้างไป..."

เต็งเซี้ยงอีกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "ตั่วกอ พวกเราเร่งรุดไปสายแล้ว"

"เรื่องราวหลังจากนั้นท่านก็เห็นแล้ว"

เต็งเซี้ยงอีหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า "พวกเราส่งคนไปก่อกวนที่บ้านรับรองของลี้งักหลุย จุดประสงค์เพื่อล่อเนียบโชยโซ้วออกมา ค่อยปล้นคุกช่วยตั่วกอ ผู้ใดคาด..." เอ่ยถึงตอนนี้ไม่ได้ส่งเสียงอีก

ยามนี้ภายในห้องมืดมิดจนยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ถังเค่งรับรู้ว่าเต็งเซี้ยงอีอยู่ฝั่งตรงข้าม เงี่ยหูฟังเสียงลมหายใจของนาง นับว่าเป็นความรู้สึกอันเพริศแพร้วประการหนึ่ง

แต่แล้วถังเค่งฉุกคิดขึ้น กวนตั่วกอกับเต็งเจ้ล้วนเป็นผู้มีพระคุณต่อตนเอง ตอนนี้กวนตั่วกอพลีชีวิต ความคิดคำนึงของตนเองกลับผูกพันอยู่กับเต็งเซี้ยงอี ตนเองนับเป็นคนได้หรือ?

จากนั้นครุ่นคิด เมื่อเป็นความรู้สึกที่จริงใจ นับเป็นบาปกรรมอันใด ตนเองไม่ได้ละเมิดจารีตประเพณี มีอันใดไม่ถูกต้อง?

แต่เต็งเซี้ยงอีไม่ได้ครุ่นคิดอันใด นางเมื่อฟังเรื่องราวของกวนตั่วกอจบลง ตนเองก็คล้ายตายแล้ว

ยามนั้น ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดสุ้มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังว่า "โบตั๋นเอย ลู่ตั่วนั้งมาแล้ว เจ้าอยู่ภายในทำอะไร ยังมิรีบจุดตะเกียงออกมาต้อนรับอีก?"

ถังเค่งใจหายวูบ ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี ได้ยินเต็งเซี้ยงอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เป็นขุนนางโฉดอีกผู้หนึ่งมาแล้ว" พลางกวัดแกว่งจุดชุดไฟขึ้น แสงไฟขับมือและใบหน้านางจนเรื่อเหลือง ดูไปคล้ายรูปปั้นเทพธิดาบนผนังถ้ำศิลา

ถังเค่งกล่าวว่า "เรา...เราสมควร..."

"ขุนนางโฉดเมื่อมาถึง เบื้องนอกต้องมีผู้คนเฝ้ารักษา ท่านเข้าไปหลบซ่อนในตู้เสื้อผ้าก่อน เราขับไล่มันไปแล้วค่อยว่ากล่าว" กล่าวจบหันข้างให้ หยิบฉวยเสื้อผ้าสีครามมาสวมใส่

อาจบางทีนางเป็นเทพธิดาบู๊ลิ้ม ดังนั้นปราศจากข้อกริ่งเกรงใด ประจวบกับถังเค่งเบือนหน้ามอง เห็นนางกำลังสวมแขนเสื้อข้างขวา เผยเห็นเนินอกข้างซ้าย แสงไฟขับช่วงเนินอกขาวละลาน

ถังเค่งตะลึงลานวูบ เดินไปทางซ้าย ย้อนกลับมาทางขวา รู้สึกวิงเวียนศีรษะ เต็งเซี้ยงอีถามว่า "ท่านทำอะไร?"

"เรากำลังหาตู้เสื้อผ้า"

"นั่นมิใช่หรอกหรือ?"

ถังเค่งรีบวิ่งไปยังตู้เสื้อผ้าที่นางบ่งชี้ ได้ยินเสียงแม่เล้าที่นอกห้องโถงเร่งรัดว่า "โบตั๋น ยังมิรีบด่วนด้วย หากลู่ตั่วนั้งรอจนร้อนใจ เจ้าก็ไม่มีบุญวาสนาแล้ว"

เต็งเซี้ยงอีจุดธูปดอกหนึ่ง หลับตาอธิษฐาน ปักลงบนกระถางค่อยเดินถึงโต๊ะเครื่องแป้งทรุดนั่งลง เสียบปิ่นทองบนมวยผม เขียนคิ้วแต่งหน้า ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เขาจะไปก็ให้เขาไปเถอะ"

แม่เล้านั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลันบังเกิดเสียงกระแอมเบาๆ สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "ไม่เป็นไร โบตั๋นโกวเนี้ยค่อยๆ แต่งตัวเถอะ"

แม่เล้านับเป็นสัตว์โลกที่รู้สถานการณ์ที่สุด ดังนั้นเปลี่ยนเป็นคล้อยตามกล่าวว่า "ใช่แล้ว ลู่ตั่วนั้งมีความอดทนจริงๆ มิน่าเล่าเป็นที่นิยมชมชอบของสตรีนัก"

ถังเค่งซ่อนตัวในตู้เสื้อผ้า มองลอดร่องประตูออกไป เห็นเต็งเซี้ยงอีแต่งหน้าเพียงเบาบาง ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันพอเห็นหญิงงามใต้แสงโคม มิเพียงคลายความขุ่นข้อง มิหนำซ้ำความทุกข์ทรมานที่ได้รับ คล้าย

ได้รับการทดแทนแล้ว

เห็นคนไว้เคราห้าแฉก ใบหน้าซูบสดใส มือถือหวีไม้แปรงเคราผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามา ที่ด้านข้างตามติดด้วยแม่เล้าที่ยิ้มประจบตลอดเวลา

เต็งเซี้ยงอีหมุนตัวไปเล็กน้อย ย่อกายคารวะกล่าวว่า “คำนับลู่ตั่วนั้ง”

แม่เล้านั้นพอส่งแขกเข้าห้อง ก็ล่าถอยออกไปในบัดดล ส่งเสียงร้องที่นอกประตูว่า “พวกท่านสนทนากัน เราจะใช้คนยกสุราอาหารมา”

ลู่ตั่วนั้งวางมือลงบนหัวไหล่เต็งเซี้ยงอี กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หญิงงาม คืนนี้ขุ่นข้องใจด้วยเรื่องใด?”

เต็งเซี้ยงอีลดหัวไหล่ลง ลู่ตั่วนั้งก็แตะพลาดผิด มันเป็นขุนนางสูงศักดิ์ ยามนี้เต็งเซี้ยงอีไม่ไว้หน้ามัน ต้องบังเกิดโทสะคุกรุ่น พอถลึงตาใส่เห็นแสงโคมส่องต้องใบหน้างามงดราวดอกพุดตานของเต็งเซี้ยงอี อดตะลึงลานมิได้ กล่าวว่า “โบตั๋น ร่างกายเจ้ามีส่วนใดที่เราไม่ได้เห็น ซอกมุมใดที่เราไม่ได้ลูบคลำ ตอนนี้เจ้าแสดงต่อเราเช่นนี้ หมายความว่าอย่างไร?”

เต็งเซี้ยงอีกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ลู่ตั่วนั้ง ท่านสำรวมปากคำไว้ ก่อนนี้ข้าพเจ้าอยู่ในซ่องคณิกายังถูกท่านวางยา เป็นเหตุให้เสียตัว ท่านหากรื้อฟื้นถึงอีก อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าขับไล่ท่านออกไป”

“ก่อนนี้เจ้าไม่กล้าแสดงต่อเราเช่นนี้ คืนนี้ไฉนปฏิเสธผู้คนจนห่างไกล?”

“คืนนี้ข้าพเจ้าไม่พอใจเห็นท่าน”

ลู่ตั่วนั้งบันดาลโทสะ แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เราทราบว่าเจ้าไฉนไม่พอใจ ทั้งนี้เพราะชายชู้ที่ถูกจับตอนของเจ้าถูกฆ่าตายแล้ว”

“ท่าน...”

“เจ้าเข้าใจว่าเราไม่ทราบหรือ โบตั๋นแห่งตึกเบญจมาศแดง แท้ที่จริงคือนางโจร**น่ำล้อซัวะ** *(อสุรคราม)* เต็งเซี้ยงอี”

เต็งเซี้ยงอีขบริมฝีปากกล่าวว่า "ลู่มุ่งเตียลู่ตั่วนั้ง ท่านทราบได้อย่างไร?"

"มีเนียบโชยโซ้วอยู่ด้วย ยังมีอันใดไม่ทราบ"

"เนียบ...โชย...โซ้ว?"

"ใช่แล้ว หากมิใช่เรา กวนปวยโต่วพอเสียชีวิต ลี้งักหลุยคงยกกำลังทหารมาถล่มสาขาของเจ้าในตึกเบญจมาศแดงแล้ว"

เต็งเซี้ยงอีถามว่า "อย่างนั้นท่านมาทำอะไร?"

"เรามาคุ้มครองเจ้า หากว่าเราไม่คุ้มครองเจ้า ในโลกยังมีผู้ใดคุ้มครองเจ้าได้?"

"เฮอะ หากว่าท่านเป็นคนดี ควรคุ้มครองกวนตั่วกอ หากว่าท่านกระทำเพื่อข้าพเจ้า ไม่ควรปล่อยให้พวกมันฆ่ากวนตั่วกอ"

"กวนปวยโต่วอยู่ในคุกกำเริบเสิบสาน เราไหนเลยคุ้มครองมันได้?"

เต็งเซี้ยงอีชี้หน้ามันกล่าวว่า "ท่านเมื่อไม่คุ้มครองเขา อย่าหมายคุ้มครองข้าพเจ้า เขาเมื่อตายแล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดมีชีวิตสืบไป หากว่าข้าพเจ้าตายไป เขาก็ไม่เบิกบานใจ..." นางคล้ายแมวพิโรธตัวหนึ่ง ร้องว่า "ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่? ออกไป"

ลู่มุ่งเตียทรวงอกสะท้านขึ้นลง คั่งแค้นจนไม่ทราบกล่าวว่ากระไร พลันถามว่า "เจ้าทราบหรือไม่ว่าเพราะทำคดีนี้ ทางเมืองหลวงส่งผู้ใดมา?" มันกล่าวย้ำทีละคำว่า "ผู้มาคือ **ปู้อ้วง** *(เจ้ามือปราบ)* ลี้เฮี้ยงอี!"

เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี เป็นบุคคลใน**ซาเจาะซิ้งปู้** *(สามสุดยอดมือปราบ)* ซึ่งเป็นบุคคลมีชื่อก่อนสี่ยอดมือปราบอีก

เต็งเซี้ยงอีตากระจ่างวูบ คล้ายแมวราตรีตัวหนึ่งพลันพบพานศัตรู [illegible]แข็งก็มิปาน

ลู่มุ่งเตียกล่าวเสริมว่า "เจ้ามือปราบเดินทางมาเพื่อจับกุมพวกเจ้าเหล่าผู้ก่อความไม่สงบและฆาตกรฆ่าคนไปดำเนินคดี แม้แต่สี่ยอดมือปราบ

ก็จะเดินทางมา เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้ท่านกวนปวยโต่วสิบคน กอฮวงเหลียงอีกร้อยคนก็ต้องจบสิ้น อย่าว่าแต่เจ้า”

เพิ่งขาดคำ ประตูหน้าต่างทั้งสี่ด้านถูกกระแทกเปิดออก ทางออกทุกแห่งยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ปิดสกัดทางออกเอาไว้

เต็งเซี้ยงอีมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร โบกสะบัดแขนเสื้อ โคมไฟพลันดับวูบไป

โคมไฟพอดับ เสียงเช้งคราหนึ่ง ประกายกระบี่สายหนึ่งแทงปราดออกดุจสายฟ้า

จากนั้นประกายกระบี่หายวับไป

เสียงขวับคราหนึ่ง แสงไฟสว่างวูบ ลู่มุ่งเตียกวัดแกว่งจุดชุดไฟอันหนึ่งขึ้น

ลู่มุ่งเตียมือซ้ายถือชุดไฟจ่อกับเทียนไข มือขวาใช้นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือคีบจับปลายกระบี่ของเต็งเซี้ยงอีไว้

ลู่มุ่งเตียฉายา**ฮั่งแม้เซี่ยซัวะนั้ง** *(ฆ่าคนในรอยยิ้ม)* มันเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ ไม่เพียงสอบได้ตำแหน่งบัณฑิตจิ้งสือ ทั้งยังชิงความเป็นหนึ่งจากการประลองวิชาบู๊

ได้ยินลู่มุ่งเตียกล่าวว่า “อสุรคราม เจ้ายังคงรามือรับการจับกุมแต่โดยดีเถอะ”

เต็งเซี้ยงอีไม่ตอบคำ พลันเตะผ้าม่านขึ้น ครอบคลุมลงยังศีรษะลู่มุ่งเตีย

พริบตานั้น คนทั้งสองถูกครอบคลุมอยู่ในผ้าม่าน ถังเค่งที่หลังตู้เสื้อผ้ามองออกไป เห็นผ้าม่านปั่นป่วน แต่ไม่อาจเห็นสภาพการต่อสู้ของคนทั้งสองได้

ได้ยินเสียงซี่ซี่ ผ้าม่านถูกแทงทะลุเป็นรู ถูกกรีดขาดเป็นเส้นสาย จากนั้นผ้าม่านทั้งผืนลอยหวีดออกไป เงาสีครามพุ่งขวับไป ที่ด้านหลังตามติด

ด้วยประกายกระบี่เย็นเยียบสายหนึ่ง

ที่แท้กระบี่ตกไปในเงื้อมมือลู่มุ่งเตียแล้ว

เคราห้าแฉกของลู่มุ่งเตียโชยพัดพลิ้ว กระบี่ในมือคล้ายงูอันปราดเปรียวไล่ฉกใส่เต็งเซี้ยงอี

เต็งเซี้ยงอีพุ่งตัวไปที่หน้าประตู แต่ที่หน้าประตูยังเฝ้ารักษาด้วยพนักงานกรมเมืองสามสี่คน นางเชื่อมั่นว่าสามารถโค่นคนเหล่านั้นในสามกระบวนท่า แต่กระบี่ที่ด้านหลังคุกคามผิวกาย ไม่อาจจู่โจมกระบวนท่าออกได้

นางหมุนตัวไปยังหน้าต่าง แต่ทางด้านนั้นก็มีคนเฝ้ารักษา ดังนั้นพุ่งเฉียงๆ ต่อไป

เต็งเซี้ยงอีพลันหมุนตัวกลับ กระบี่ก็ติดตามถึงใบหน้างดงามดุจหยกขาวของนาง สะท้อนประกายเยียบเย็นใต้คมกระบี่

เห็นกระบี่ขณะจะแทงถูก ยังไม่แทงถูก เต็งเซี้ยงอีพลันตวัดสองมือซัดพุ่งประกายสีขาวสองสายใส่หน้าลู่มุ่งเตีย

ที่นางใช้ออกเป็นหัตถ์กระบี่

ลู่มุ่งเตียกรีดกระบี่กระแทกหัตถ์กระบี่ท่อนหนึ่งร่วงหล่น หัตถ์กระบี่อีกท่อนหนึ่งก็จู่โจมถึงใบหน้า ลู่มุ่งเตียเบี่ยงศีรษะเลี่ยงจากประกายกระบี่ผมเผ้ากลับสยายลง

เต็งเซี้ยงอีพลันกระทืบเท้า พุ่งประกายกระบี่สองสายออกจากส้นรองเท้า

ลู่มุ่งเตียส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เสียงดิงเมื่อกระแทกกระบี่ท่อนหนึ่งปลิวกระเด็น แต่กระบี่รองเท้าอีกท่อนหนึ่งปักใส่ชายโครงข้างขวาของมันแล้ว

ลู่มุ่งเตียปวดแปลบปลาบ จากนั้นพิโรธดาลเดือด แทงกระบี่ใส่ทรวงอกเต็งเซี้ยงอี

พลันได้ยินเสียงคำรามร้อง ประตูตู้เสื้อผ้าแตกทลาย คนผู้หนึ่งคลี่

เสื้อผ้าชุดหนึ่งม้วนตัวกระบี่ไว้ กระตุกวูบหนึ่ง

คนคือถังเค่งนั่นเอง

หากเป็นยามปรกติ ถังเค่งอย่าหมายแตะต้องลู่มุ่งเตียได้ แต่ตอนนี้ลู่มุ่งเตียคิดไม่ถึงในตู้เสื้อผ้ามีคน มิหนำซ้ำรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ไม่อาจทรงกายมั่น ถลาไปในตู้เสื้อผ้า

พริบตานั้น ลู่มุ่งเตียปวดแปลบที่ทรวงอก ได้แต่ปิดป้องศีรษะและทรวงอกไว้ ส่วนอื่นไม่ทราบถูกต่อยใส่กี่หมัด เตะใส่กี่เท้า

ยามนั้น พนักงานกรมเมืองทั้งหมดฮือเข้ามา มีคนชี้หน้าถังเค่งร้องว่า “เจ้าฆาตกรฆ่าคน”

ถังเค่งพลุ่งพล่านดาลเดือดโถมไปในวงล้อมคนเหล่านั้น ลงมืออย่างไม่คิดชีวิต ร้องว่า “ไฉนกล่าวหาเราเป็นฆาตกรฆ่าคน?”

ข้อหาเดิมของมันคือ “ยักยอกเงินหลวง” ยามนี้ถูกกล่าวหาเป็นฆาตกรฆ่าคน ไม่อาจทนทานรับได้

ยามนั้น นอกห้องที่ห่างไปพลันบังเกิดเสียงแผดร้องคราหนึ่ง

เสียงแผดร้องพ้นผ่าน ยังบังเกิดเสียงปะทะอาวุธไม่ขาดหู

ถังเค่งจดจำเสียงแผดร้องนั้นได้

นั่นเป็นเสียงของบ้วนเล่าลัก

ฟังจากเสียงแผดร้อง แสดงว่าบ้วนเล่าลักประสบวาระสุดท้ายแล้ว

เสียงแผดร้องครานี้ กลับสะกิดความคิดดิ้นรนเอาชีวิตรอดของถังเค่งขึ้น รู้สึกตนเองถูกกล่าวหาตกอยู่ในห้วงอันตราย ยิ่งต้องรักษาชีวิตไว้ล้างมลทินให้กับตนเอง

เต็งเซี้ยงอีตวาดคำ *“ไป”* คุมกระบี่จู่โจมใส่พนักงานกรมเมือง ฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง

ถังเค่งติดตามหลัง เข่นฆ่าออกจากประตูห้อง

เพิ่งโถมถึงหน้าระเบียง เห็นในรัตติกาลเกิดอัคคีลุกไหม้หลายจุด

แสงไฟส่องต้องเงาร่างผู้คนโถมเข้าโรมรันพันตูกัน

เต็งเซี้ยงอีทราบว่า พี่น้องอันสัตย์ซื่อถือมั่นที่กวนปวยโต่วกับนางรวบรวมขึ้น ถูกทำลายในอัคคีครั้งนี้แล้ว

นางพลิ้วกายถึงหน้าระเบียง เห็นหมู่ดาวพราวฟ้า แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลม คุกคามมาพร้อมกับประกายดาบรังสีการฆ่าฟัน

ถังเค่งก็ตกอยู่ในวงล้อมของพนักงานกรมเมืองเจ็ดแปดคน ถูกพนักงานกรมเมืองผู้หนึ่งเตะใส่เท้าหนึ่ง กลางหลังชนราวระเบียงหักสะบั้นร่วงหล่นลงจากเบื้องสูงเจ็ดแปดวา

ปรากฏพนักงานกรมเมืองอีกสามสี่คนกระโดดตามลงมา คล้ายปีศาจร้ายทวงชีวิตก็มิปาน ถังเค่งถึงกับร่ำร้องในใจ

...คราครั้งนี้จบสิ้นแล้ว

รู้สึกแผ่นหลังกระทบถูกวัตถุ ถังเค่งเข้าใจว่าตกถึงพื้น ดังนั้นเตรียมตัวเตรียมใจรับความเจ็บปวด มิคาดคนคล้ายพลัดตกในปุยเมฆ ไม่รู้สึกเจ็บปวดแม้แต่น้อย

ถังเค่งมีปฏิกิริยารวดเร็ว พลันดีดกายลุกขึ้นเห็นข้างกายนอนไว้ด้วยพนักงานกรมเมืองสามคน หากมิใช่ข้อมือถูกทิ่มแทง ก็รับบาดเจ็บที่ข้อเท้า

นี่เป็นพนักงานกรมเมืองที่กระโดดลงมาไล่ฆ่ามัน พริบตานั้นสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ไปสิ้น

ถังเค่งเหลียวหน้าไปด้วยความตระหนก เห็นคนผู้หนึ่งแต่งกายเป็นพนักงานกรมเมือง ศีรษะสวมหมวกเสียบขนนก ใช้ผ้าคลุมหน้า มือถือดาบใหญ่อันหนึ่ง แต่เมื่ออยู่ในมือมันคล้ายเป็นขนนกที่ไร้น้ำหนักก็มิปาน

ถังเค่งรู้สึกคล้ายเคยรู้จักคนผู้นี้ ดังนั้นร้องว่า “ท่านผู้กล้า ท่านคือ...”

คนผู้นี้รูปร่างสูงใหญ่ ตวาดคำ “ตัวโง่เขลา” ถังเค่งค่อยได้คิด เหล่าพนักงานกรมเมืองกำลังล้อมจับพวกตน ตนเองกลับถามไถ่คนผู้นี้เป็นใคร ช่างโง่เขลาจริง ๆ

คนผู้นั้นร่ายรำดาบใหญ่เบิกทาง โถมไปในกลุ่มพนักงานกรมเมือง แต่ไม่ใช้ดาบทำร้ายคน เพียงจี้นิ้ว หักศอก ชนไหล่ กระทุ้งเข่ากระแทก ศัตรูกระจัดกระจายพาถังเค่งฝ่าออกไป

ถังเค่งพอออกจากประตูใหญ่ เห็นคนผู้หนึ่งควงแส้ยาวดุจมังกรยาวเหยียด ขับไล่พนักงานกรมเมืองแตกฮือออก กลับเป็นชายชราขับรถนั้น

ถังเค่งพอเห็นชายชรานั้น ก็นึกถึงความปลอดภัยของโค้วกิกและกีเล่าโป๊ย ดังนั้นถามว่า "โค้วกิกและพวกเล่า?"

ชายชราหลั่งน้ำตาดุจสายเลือดนองหน้ากล่าวว่า "ตายแล้ว ทั้งหมดล้วนตายแล้ว..."

คนคลุมหน้านั้นตวาดว่า "อย่าถามมากความ รีบไป"

ถังเค่งและชายชราพุ่งปราดออกจากประตู ถังเค่งเหลียวหน้าไป เห็นเงาสีครามจุดหนึ่งตกอยู่ในวงล้อมของพนักงานกรมเมืองหลายสิบคน กำลังต่อสู้กับคนเสื้อขาวเครายาวผู้หนึ่ง

ถังเค่งรู้สึกว่าตนเองไม่อาจทอดทิ้งนางโดยไม่แยแส พริบตานั้นลืมความเป็นความตายของตนเอง หมุนตัวเข่นฆ่ากลับไป

พนักงานกรมเมืองเหล่านั้นเห็นถังเค่งโถมจู่โจมราวพยัคฆ์คลุ้มคลั่งไปแล้วย้อนกลับมา ล้วนไม่กล้าขัดขวาง ปล่อยให้มันเข่นฆ่าถึงข้างกายเต็งเซี้ยงอี

ถังเค่งหอบหายใจ ร้องเรียก "เต็งเจ้" เต็งเซี้ยงอีตวาดว่า "ไสหัวไป"

ถังเค่งร้องว่า "เราไม่ไป"

ได้ยินคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า "มันไม่ไป จะได้คร่ากุมทั้งคู่"

ถังเค่งเหลียวหน้าไป เห็นเป็นลู่มุ่งเตีย ลู่มุ่งเตียลู่ตั่วนั้งที่สุภาพอ่อนโยน ยามนี้กลับกลายเป็นดุร้ายอำมหิต

ลู่มุ่งเตียแค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกเจ้าชายโฉดหญิงแพศยามีฝีมือใดก็ใช้ออกมาได้อย่างเต็มที่"

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า “ชายโฉดหญิงแพศยาอันใด?”

“เจ้ากับมันอยู่ในห้องสองต่อสอง มิใช่ชายโฉดหญิงแพศยาเป็นอะไร?”

“เช่นนี้เป็นว่าเราท่านจึงเป็นชายโฉดหญิงแพศยา”

ลู่มุ่งเตียเห็นเต็งเซี้ยงอีอยู่ต่อหน้าผู้คนมากมาย กลับกล่าวคำพูดนี้ออกมา ถึงกับขุ่นแค้นจนเคราใต้คางสั่นระริก ด่าคำ “ชายโฉดหญิงแพศยา” ไม่ขาดปาก

เต็งเซี้ยงอีพลันจ้วงแทงออกอีกกระบี่

ลู่มุ่งเตียยื่นมือตะปบปราด ก็ตะปบกระบี่ของเต็งเซี้ยงอีไว้ ปากตวาดว่า “เจ้ากับมันเป็นชายโฉดหญิงแพศยา เจ้ากับกวนปวยโต่วก็เป็นชาย...”

เต็งเซี้ยงอีส่งเสียงร้องด้วยความคับแค้น พลันสลัดศีรษะยืดคอเข้าหาคมกระบี่

ลู่มุ่งเตียงงงันวูบ ไม่ทันขัดขวาง ถังเค่งก็คิดไม่ถึงเต็งเซี้ยงอีมีนิสัยแข็งกร้าวปานนี้ ดังนั้นช่วยเหลือไม่ทันท่วงที

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดคำ “ปล่อยมือ” พลางฟาดฟันดาบลง

ดาบนี้แฝงอานุภาพไพศาล ลู่มุ่งเตียได้แต่ทิ้งกระบี่ล่าถอย มันพอคลายมือ ปลายกระบี่ตกห้อยลง เต็งเซี้ยงอีก็ฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ คนสอดแทรกเข้ามาคือคนคลุมหน้านั้น

ลู่มุ่งเตียกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านเป็นใคร ดาบนี้มีพลังมาก ไฉนซุกหัวซ่อนหางไม่กล้าพบพานคน?”

คนคลุมหน้าไม่ส่งเสียง ขวางดาบยืนหยัดมั่น

พนักงานกรมเมืองที่รายล้อมรอบสิบกว่าคน คิดกระทำความดีความชอบ พากันฮือเข้ามา ลู่มุ่งเตียยื่นมือออก สั่งว่า “ถอยไป”

พนักงานกรมเมืองไม่เคยเห็นลู่ตั่วนั้งที่ฆ่าคนในรอยยิ้มเคร่งขรึมจริงจังปานนี้มาก่อน พากันถอยห่างไป

คนคลุมหน้ากล่าวกับถังเค่งว่า “เราพัวพันมันไว้ พวกเจ้าโถมออก

ไปก่อน"

ถังเค่งกล่าวว่า “เราร่วมทางกับท่าน”

คนคลุมหน้าตวาดว่า “ดูไม่ออกว่าเจ้าเป็นลูกผู้ชายชาตรี กลับพิรี้พิไรปานนี้"

เต็งเซี้ยงอีดูจากสถานการณ์ กล่าวว่า “พวกเราอยู่ที่นี้ รังแต่ขัดมือขวางเท้าผู้อาวุโส"

ถังเค่งลังเลเล็กน้อย จึงถามว่า “โค้วกิกเล่า น้องแซ่โค้วหนีรอดได้หรือไม่?"

เต็งเซี้ยงอีถลึงมองมันคราหนึ่ง

คนถึงคราคับขันเป็นตาย เพียงคิดหนีเอาชีวิตรอด ชายฉกรรจ์ที่หุนหันพลันแล่นผู้นี้ กลับไม่ลืมเลือนสหายที่เพิ่งคบหา

ลู่มุ่งเตียกล่าวว่า “ไม่ว่าผู้ใดก็หนีไม่รอด”

คนคลุมหน้าตาเป็นประกาย กล่าวว่า “อย่าได้บีบบังคับเราลงมือ

ลู่มุ่งเตียใช้หวีแปรงเคราอีกครา กล่าวว่า “หากเจ้าไม่ลงมือ เกรงว่าไม่มีโอกาสลงมืออีก"

คนคลุมหน้าจับดาบด้วยสองมือ พลันระบายลมจากปาก ฟาดฟันดาบลง

ดาบนี้กราดเกรี้ยวรุนแรง เคราใต้คางของลู่มุ่งเตียถูกคุกคามกระพือพลิ้วขึ้น

พริบตาดุจประกายไฟ ลู่มุ่งเตียประกบสองมือหนีบดาบใหญ่ไว้

ดาบนี้แฝงด้วยพลังดั่งพะเนินเหล็ก ลู่มุ่งเตียถึงกับหน้าแดงก่ำ แต่ยังใช้สองมือหนีบคมดาบไว้

คนคลุมหน้าพลันคลายมือออก ยกมือถอนขนนกจากหมวกบนศีรษะ ใช้ขนนกต่างดาบฟันลง

โลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกจากมือขวาลู่มุ่งเตียในบัดดล

ลู่มุ่งเตียคำรามด้วยโทสะ ถอยปราดไปด้านหลัง ดาบใหญ่ที่หนีบไว้ร่วงหล่นลง

คนคลุมหน้าย่อกายลง ยื่นมือช้อนดาบใหญ่ขึ้นมา

มิคาดลู่มุ่งเตียซัดหวีในมือออก คนคลุมหน้าถลันหลบไม่ทันการณ์ ถูกหวีฝังใส่ทรวงอก

คนคลุมหน้าครางเบาๆ กล่าวคำ “ไป” เต็งเซี้ยงอีโบกเสื้อคลุม แผ่พุ่งประกายกระบี่ ทำร้ายพนักงานกรมเมืองสี่ห้าคน ถังเค่งก็ประคองคนคลุมหน้าฝ่าไปยังหน้าประตู

ที่หน้าประตูปรากฏประกายขวานกลุ่มหนึ่งวูบขึ้น

ประกายขวานแผ่กระจายไพศาล ไม่ว่าผู้ใดคิดบุกบั่นต้องถูกบดขยี้เป็นผุยผง

นักศึกษาขวานใหญ่เอ็กเอี่ยงโคยมาถึงแล้ว

เต็งเซี้ยงอีสลัดผมเผ้าไปด้านหลัง หรี่ตาเม้มริมฝีปาก ยกกระบี่ถึงระดับคิ้ว แสดงว่าคิดฝ่าด่านอย่างหักโหม

ทันใด เสียงซี่คราหนึ่ง วัตถุหนึ่งซัดพุ่งลงจากชั้นบน

นักศึกษาขวานใหญ่ยกขวานปิดป้อง รู้สึกชีพจรข้อมือคล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่ ขวานใหญ่หลุดจากมือ จามใส่เสาใหญ่ต้นหนึ่ง แทบโค่น[illegible]ลง

จากนั้นเป็นเสียงดังตั๊ก วัตถุสิ่งนั้นปักใส่เสา กลับเป็นเทียนไขท่อนหนึ่ง

นักศึกษาขวานใหญ่งงงันวูบ พริบตาที่ทึ่งงัน เต็งเซี้ยงอีคุมกระบี่ตีฝ่าออกนอกประตูไปแล้ว

ถังเค่งก็คุ้มครองคนคลุมหน้าก้าวออกจากธรณีประตู

ทันใด แว่วเสียงม้าร้องก้อง รถใช้ม้าสี่ตัวลากเทียมคันหนึ่งแล่นตะบึงมาถึง คนขับคือชายชรานั้น

ถังเค่งโอบคนคลุมหน้ากระโดดขึ้นบนหลังม้า เต็งเซี้ยงอีโบกสะบัดเสื้อคลุม แทงกระบี่ใส่พนักงานกรมเมืองที่คุกคามเข้าใกล้หลายคน หงายร่างพุ่งถอยเข้ารถม้า ชายชราตวาดคำหนึ่งกระตุ้นม้าควบขับไป

รถม้าฝ่าเป็นทางออกสายหนึ่ง

นักศึกษาขวานใหญ่ประคองลู่มุ่งเตียเดินถึงหน้าประตู ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ขบวนม้าไล่ตามรถม้าไป

ลู่มุ่งเตียทอดถอนใจกล่าวว่า “พวกมันหนีไม่รอดหรอก”

มันทอดถอนใจที่ไม่สามารถคุ้มครองเต็งเซี้ยงอีได้ การจากกันครั้งนี้ คงพรากจากตลอดกาล

นักศึกษาขวานใหญ่อดถามมิได้ว่า “นี่ที่แท้เป็นใคร?”

ลู่มุ่งเตียมองดูรอยแผลบนต้นแขน คาดฝันไม่ถึงว่าคนคลุมหน้าใช้ขนนกต่างดาบ แทบฟันแขนของมันขาดออกมา

ลู่มุ่งเตียกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เพลงดาบคนผู้นี้บรรลุถึงขั้นปลิดบุปผาทำร้ายคน ใบไม้เชือดร่างกาย จากธรรมดากลายเป็นลึกล้ำ ในรัศมีหลายร้อยลี้นี้ ผู้ที่สามารถใช้เพลงดาบเช่นนี้เกรงว่ามีไม่เกินสามคน”

นักศึกษาขวานใหญ่ตากระจ่างวูบ กล่าวว่า “เป็นมัน”

“อืมม์ เป็นมัน”

นักศึกษาขวานใหญ่พึมพำคำ “เป็นมัน...” ซึ่งความจริงตอนแรกที่มันถาม “นี่ที่แท้เป็นใคร” หมายถึงผู้ที่ซัดเทียนไขกระแทกขวานใหญ่ของมันเป็นใคร

หากบอกว่าคนคลุมหน้าใช้ขนนกทำร้ายลู่มุ่งเตียเป็นเรื่องราวน่าตระหนก คนลึกลับที่ซัดเทียนไขนั้นยิ่งลึกล้ำพิสดารแล้ว

* * *

บทที่ 4

พยัคฆ์คำรามจันทร์

ชายชราควบม้าออกนอกเมือง คนคลุมหน้าฝืนใจร้องถามว่า "พวกเราจะไปที่ใด?"

ชายชราไม่เหลียวหน้ากลับมา ตั้งใจขับรถอย่างจดจ่อ ตอบว่า "บุกฝ่าออกจากเมือง"

"ไม่ได้ เจ้ามือปราบเพิ่งเข้าเมือง หากพบพานมัน ทุกประการก็จบสิ้นแล้ว"

"อย่างนั้นจะไปที่ใด?"

"หักไปยังตัวเมืองตะวันตก ที่นั่นมีหมู่บ้านแถบใหญ่ เมื่อถึงที่นั่นค่อยหาทางเอาตัวรอด"

ชายชรานั้นพลันหยุดม้า บังคับเข้าเลี้ยวโค้ง เปลี่ยนเป็นควบตะบึงสู่ทิศตะวันตก

ถังเค่งโห่ร้องชมเชยว่า "ฝีมืออันยอดเยี่ยม"

คนคลุมหน้ากล่าวเสริมขึ้น "เจ้าเกิดสายไปหลายปี ไม่ล่วงรู้เกียรติภูมิของปวยเคี้ย *(ม้าบิน)* อ้วงปวย"

ชายชรานั้นร้องดังๆ ว่า "เราคืออ้วงปวย ท่านเล่า?"

คนคลุมหน้ายกมือปลดผ้าคลุมหน้าลงมา ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เผยเห็นเค้าใบหน้าของชายกลางคนที่คมคายและคร่ำโลกใบหนึ่ง

ถังเค่งส่งเสียงร้องออกมาว่า "**เก๊กจู้** *(หัวหน้าสำนัก)* เป็นท่าน"

มันรู้สึกว่าคนผู้นี้ยื่นมือช่วยเหลือด้วยธัมมะท่าร่างและกระบวนเพลงล้วนคุ้นตา คิดไม่ถึงกลับเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร กอฮวงเหลียงที่พลัดพรากจากกันมานาน

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรไม่ตอบคำ ยกมือถอนแปรงที่ฝังอกออกมา

โลหิตไหลซึมออกมาไม่หยุดยั้ง

เต็งเซี้ยงอีขมวดคิ้วถามว่า "เจ็บหรือไม่?"

สีหน้าที่ขมวดคิ้วคล้ายมารดาสาวมองดูทารกด้วยความรักเวทนา เค้าความไร้เดียงสาปรากฏบนใบหน้าที่เปี่ยมเสน่ห์ ถังเค่งถึงกับเหม่อมองจนตะลึงลาน

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวคำ "เจ็บ" จากนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร จะไม่กล่าวคำเจ็บออกมาง่ายดาย"

ในที่สุดม้าบินอ้วงปวยขับรถถึงตัวเมืองตะวันตก แก้ม้าตัวหนึ่ง ควบขับไปดูลาดเลา ให้เต็งเซี้ยงอีและพวกพักผ่อนชั่วคราว

ม้าบินอ้วงปวยควบม้าจากไปไม่นาน ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าควบเหยาะย่างมา ในเสียงฝีเท้าม้า แว่วเสียงสุนัขป่าหอนโหยเป็นครั้งคราว

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรหน้าแปรเปลี่ยนไป

ตอนที่บุกเข้าตึกเบญจมาศแดงไปช่วยคน มันคลุมหน้าไว้ แต่ยังเผยเห็นประกายตาที่แววววับ บุคลิกภาพที่คุกคามคน แต่ยามนี้เปลี่ยนเป็นเขม็งตึงเครียด ถึงกับประหวั่นพรั่นพรึงอยู่บ้าง

เต็งเซี้ยงอีก็เช่นกัน

เพียงแต่นางไม่ประหวั่นพรั่นพรึง หากแต่ไม่ปลอดโปร่งเยือกเย็นอีก ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่านางไม่ตั้งความหวังไว้อีก

...ผู้ที่มาที่แท้เป็นใคร?

เสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาทุกขณะ

เป็นม้าตัวหนึ่ง คนผู้หนึ่ง

ถังเค่งพอเห็นม้าตัวนี้ อดร้องมิได้ "อ้วงปวยเล่า?"

ม้าตัวนี้เป็นอ้วงปวยควบขับไป แต่ผู้ที่ควบขับม้ากลับมาตอนนี้มิใช่อ้วงปวย

ถังเค่งพอส่งเสียงร้องออกไป ค่อยเห็นคนบนหลังม้าชัดตา

คนผู้นี้ผมดำยาวสยายประบ่า สีหน้าปราศจากความรู้สึก แต่ดูไปรู้สึกเหนื่อยหน่าย ตลอดทั้งใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น แต่มิใช่เป็นความชราภาพ คล้ายกับว่ารอยเหี่ยวย่นเป็นส่วนหนึ่งขององคาพยพ สมควรอยู่บนใบหน้า

ในที่สุดเสียงฝีเท้าม้าหยุดชะงักลง

คนผมยาวสยายผูกน้ำเต้าสุราที่ข้างเอวสามใบ มันปลดน้ำเต้าข้างเอวใบหนึ่ง เปิดจุกแหงนหน้าดื่มสุรา

...คนคุ้นตายิ่ง

แต่ถังเค่งนึกไม่ออกว่า เคยเห็นคนผู้นี้ในเวลาและสถานที่ใด

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า "เป็นท่าน"

คนผมยาวสยายกล่าวว่า "เป็นเรา"

"ตอนนี้ท่านทำงานให้กับทางการ?"

"เราเพียงทำงานให้กับ**ลี้ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าลี้)*"

"ท่านคิดฆ่าเรา?"

คนผมยาวสยายส่ายหน้าช้า ๆ มองดูมันราวกับมองดูคนโง่เขลาที่ไม่ยอมเยียวยารักษาผู้หนึ่ง กล่าวว่า "นับแต่เกิดเรื่องขึ้น เจ้ากับคนในสำนัก

คุ้มกันภัยควรฆ่าตัวตายแต่แรก คนที่ต้องตายแน่นอนพานไม่ตาย ไยมิใช่เสียเวลาตัวเองและเสียเวลาผู้อื่น?"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรหัวร่ออย่างหดหู่ ตวัดดาบใหญ่ขึ้น กล่าวว่า "ท่านเข้ามาฆ่าเราเถอะ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ถังเค่งพลันร้องว่า "เรานึกออกแล้ว เรานึกออกแล้ว ว่าท่านเป็นใคร"

เสียงร้องครั้งนี้ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและคนผมยาวสยาย ล้วนมึนงงสงสัย ถังเค่งชี้หน้าคนผมยาวสยายร้องว่า "ตอนอยู่ในคุก เราเคยเห็นท่าน ท่านกับพวกมันทั้งสามรวมทั้งลี้บ่วงตงคิดถลกหนังเรา แต่ตอนนั้นผมของท่าน..."

คนผมยาวสยายกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เป็นสีขาว"

"ใช่แล้ว เป็นสีขาวเงินยวง"

คนผมยาวสยายย้อนถามว่า "นั่นเป็นเวลาใด?"

"เวลาเช้า"

"เวลาเช้าคือกลางวัน"

ถังเค่งยังไม่เข้าใจ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวเสริมขึ้น "น้องแซ่ถัง เจ้าเคยได้ยินหรือไม่ว่า ในยุทธจักรมีคนผู้หนึ่งที่ผมเผ้าเปลี่ยนสีไปตามอาทิตย์ขึ้นและอาทิตย์ตก?"

"เคยได้ยินมา ผู้อาวุโสท่านนั้นกลางวันผมดำ กลางคืนผมขาว แต่ผู้อาวุโสท่านนั้นเสียชีวิตไปนานแล้ว"

"ผู้อาวุโสท่านนั้นมิเพียงไม่ตาย พร้อมกับอายุที่เพิ่มพูน พลังฝีมือรุดหน้าขึ้น นิสัยใจคอก็แปรเปลี่ยน กลายเป็นกลางวันผมขาว กลางคืนผมดำ ทั้งมีชีวิตอยู่ที่นี้"

ถังเค่งเหม่อมองคนผมยาวสยาย กล่าวว่า "มันคือ..."

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า "เมื่อยี่สิบปีก่อน มันฉาย

แป๊ะฮวกค้วงนั้ง *(ผู้ผยองผมขาว)* เมื่อสิบปีก่อนพลันหายสาบสูญ จวบกระทั่งเมื่อเจ็ดปีก่อน ยุทธจักรพลันปรากฏคนบัดเดี๋ยวผมดำ บัดเดี๋ยวผมขาว ที่มีพลังฝีมือลี้ลับสุดหยั่งคาดผู้หนึ่งขึ้น ซึ่งคือ**เล่าโฮ้วเซ่าง้วย** *(พยัคฆ์คำรามจันทร์)* เนียบโซยโซ้ว"

ถังเค่งอดถามมิได้ว่า"ท่าน...ท่านคือผู้ผยองผมขาวเมื่อครั้งกระโน้น?"

พยัคฆ์คำรามจันทร์เนียบโซยโซ้วย้อนถามว่า "เป็นอย่างไร?"

"ผู้ผยองผมขาวเมื่อครั้งกระโน้นผยองปานใด ทระนงตนเพียงไหน มาตรว่ามีนิสัยวู่วาม แต่ก็ขจัดคนพาลอภิบาลคนดี ทางการและ**มิกเจาะอ้วง** *(เจ้ามหาวินาศ)* ทำการเกลี้ยกล่อม ยังไม่ยอมลดตัวเข้ารับใช้ ตอนนี้ไฉน..."

ใบหน้าพยัคฆ์คำรามจันทร์ในที่สุดมีความรู้สึกเป็นความรู้สึกที่สับสน ตวาดว่า "หุบปาก"

เสียงตวาดไม่ดังเท่าใด แต่เมื่อกระทบโสตถังเค่ง หัวใจถึงกับสั่นสะท้าน ราวถูกกระแทกใส่ค้อนหนึ่ง แขนขาชาวูบขึ้นมา

ในสถาพเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากล่าววาจา แต่ถังเค่งมีนิสัยดื้อรั้นถึงที่สุด ยังคงกล่าวว่า "ก่อนนี้เราเคารพเลื่อมใสผู้ผยองผมขาว เข้าใจว่ามันเป็นผู้เข้มแข็งที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน ยามนี้พอพบพาน กลับกลายเป็นสุนัขรับใช้ของขุนนางโฉด ต่อให้ฟาดเราตายในฝ่ามือเดียว เราก็ไม่ยอมรับนับถือมัน"

ผมดำขลับของพยัคฆ์คำรามจันทร์ลุกชี้ชันปานขนเม่น ดวงตาเปล่งประกายเย็นเยียบดุจสัตว์ร้ายในพงไพร เปล่งเสียงทีละคำว่า "ตกลง เราจะฟาดเจ้าตายในฝ่ามือเดียว"

ถังเค่งสวนคำว่า "ท่านฟาดเถอะ ยี่สิบปีให้หลัง เราถือกำเนิดเป็นลูกผู้ชายใหม่"

เต็งเซี้ยงอ๊อดร้องทัดทานมิได้ว่า "ถังเค่ง..."

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรขยับกายวูบ คิดขวางอยู่หว่างกลาง

ของพยัคฆ์คำรามจันทร์กับถังเค่งเพื่อหาทางช่วยเหลือ แต่พยัคฆ์คำรามจันทร์ลงมือแล้ว

พยัคฆ์คำรามจันทร์กู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดพลางลงมือ

ลมกระโชก ต้นไม้สั่นไหว แม้แต่จันทราก็เปลี่ยนสี

ถังเค่งรู้สึกสองหูปวดแปลบปลาบจับใจ เลือดคั่งบริเวณแก้วตา อวัยวะภายในคล้ายถูกบีบเค้นแหลกละเอียด

ถังเค่งสูญเสียความสามารถต่อสู้ขัดขืนโดยสิ้นเชิง

พริบตานั้น พลังฝ่ามือเยือกเย็นคุกคามถึงทรวงอกโดยไม่รู้สึกตัว

คนลงมือคล้ายไม่มีชีวิต

คนถูกทำร้ายต้องตายแน่นอน

เต็งเซี้ยงอีแทงกระบี่ปราด จู่โจมใส่คอหอย พยัคฆ์คำรามจันทร์ส่งเสียงกู่เกรี้ยวกราดกว่าเมื่อครู่ออกมา

เสียงกู่ครั้งนี้ คล้ายกระแสลมหวนหอบหนึ่งกระโชก เต็งเซี้ยงอีลอยขึ้นไปโดยสูญเสียหลักเกาะ เมื่อฝืนใจทิ้งตัวลง กระบี่ก็ปักใส่ลำต้นสน

ขณะเดียวกัน หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรฟาดฟันดาบใส่พยัคฆ์คำรามจันทร์

ดาบพอใช้ออก ก็ตัดเสียงของพยัคฆ์คำรามจันทร์ขาดสะบั้น

พยัคฆ์คำรามจันทร์เพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

มันเปิดน้ำเต้าที่ชายโครงข้างซ้ายใบแรกออกมา

จุกน้ำเต้าพอเปิดออก ปรากฏประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรู้สึกข้อมือเบาหวิว ดาบในมือพลันแหลกสลาย

แหลกลาญเป็นร้อยพันชิ้น ร่วงหล่นลงกับพื้น

ฝ่ามือที่ไร้ชีวิตแต่บดทำลายชีวิตของพยัคฆ์คำรามจันทร์ ยังคงกดประทับใส่ทรวงอกถังเค่ง

คนทั้งสามผนึกกำลัง ยังไม่อาจต้านพยัคฆ์คำรามจันทร์แม้สักฝ่ามือ

ยามนั้น ถังเค่งรู้สึกชาวูบที่ข้อพับเข่าข้างซ้าย ต้องเข่าอ่อนระทวยคุกลง ฝ่ามือของพยัคฆ์คำรามจันทร์ก็เฉียดผ่านศีรษะไป ห่างไม่เกินสามนิ้ว

ฝ่ามือนี้ไม่มีลมฝ่ามือ และปราศจากพลัง

มีแต่ความตาย

ฝ่ามือฟาดพลาดผิด ถังเค่งก็ไม่ตายแล้ว

แต่ถังเค่งเองไม่ทราบว่า ตนเองหลบรอดจากฝ่ามือนี้อย่างไร

พยัคฆ์คำรามจันทร์ก็งงงันวูบ ฝ่ามือมันอยู่เหนือศีรษะถังเค่ง ขอเพียงกดประทับลง จะกระแทกใส่ขม่อมถังเค่ง ถังเค่งยังคงต้องตาย

แต่พยัคฆ์คำรามจันทร์ไม่ได้ทำเช่นนั้น มันเพียงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "เจ้าโชคดียิ่ง" พลางรั้งมือกลับช้าๆ

ถังเค่งกระโดดปราดขึ้น ร้องดังๆ ว่า "เราไม่ได้คุกเข่าต่อท่าน เราเพียงแต่..."

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไม่ว่าอย่างไร เจ้าหลบรอดจากท่าจู่โจมของเราแล้ว" กล่าวจบไม่แยแสสนใจมัน เดินเข้าหาหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรทอดถอนใจ กล่าวว่า "สิบปีไม่พบท่าน คิดไม่ถึงท่านฝึก**ซาป้อโฮ่วโล้ว** *(น้ำเต้าสามวิเศษ)* สำเร็จ"

"เจ้ามีพลังดาบดียิ่ง เรามิอาจไม่ใช้น้ำเต้าหนึ่ง"

"ตอนนี้เรากระทั่งดาบก็ไม่มี"

"ยังมีต้นหญ้า"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรขบคิดแล้วกล่าว "เรื่องนี้พวกเราถูกปรักปรำตั้งแต่ต้น ท่านมิอาจไม่ฆ่าเราหรือ?"

"เรื่องนี้พวกเจ้าต้องตายตั้งแต่ต้น เจ้าฆ่าตัวตาย เราจะไม่ลงมือ"

"ตกลง เรายอมตาย แต่ท่านปลดปล่อยพวกมันทั้งสอง"

“ผู้ที่เราฟาดไม่ตายในฝ่ามือเดียว จะไม่ฆ่าอีก สำหรับเต็งเซี้ยงอี...**ลู่ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าลู่)* สั่งให้จับเป็น”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรตัดใจกล่าวว่า “ตกลง”

มันแก้สายรัดเอวออก โบกสะบัดต้านลม สายรัดก็กลับกลายเป็นดาบยาว

ดาบยาวที่อ่อนได้แข็งได้

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรใช้สายรัดต่างดาบ ฟาดฟันใส่ศีรษะพยัคฆ์คำรามจันทร์

พยัคฆ์คำรามจันทร์ไม่ได้หลบหลีก

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรฟัน *“ดาบ”* ที่สองตามติดออก

พยัคฆ์คำรามจันทร์ยังคงไม่ตีโต้

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรระบายลมจากปาก ฟัน *“ดาบ”* ที่สามออก

พยัคฆ์คำรามจันทร์ยังคงไม่เคลื่อนไหว คล้ายดังรูปปั้นศิลาที่ตั้งตระหง่านอยู่ข้างต้นสนใต้แสงจันทร์รูปหนึ่ง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรฟันออกสามดาบ พลันรั้งมือกลับ โยนสายรัดผ้าทิ้ง ร้องว่า “ท่านฆ่าเถอะ”

พยัคฆ์คำรามจันทร์ถามว่า “เจ้ายังคิดทดลองอีกหรือไม่?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่มีประโยชน์ เมื่อครู่ก่อนที่คมดาบจะฟันถูก ท่านยกมือต้านสามครา แต่ในสายตาพวกเรา ท่านคล้ายไม่ได้ขยับเคลื่อนไหวมาก่อน”

ระดับความเร็วที่แท้จริง ผู้คนกลับไม่รู้สึกตัวว่าเร็วเพียงไหน

...นี่เฉกเช่นการหมุนเวียนของกาลเวลา ระบบของสุริยจักรวาล

...คล้ายกับการเดินทางของแสง สี เสียง ปฏิกิริยาตามธรรมชาติที่รวดเร็วจนผู้คนไม่รู้สึกตัวว่าเร็วเพียงไหน

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า "ดังนั้นเราไม่สู้แล้ว"

"เจ้าจะอย่างไรเคยเป็นสหายเรา เราไม่อาจหักใจฆ่าเจ้า เจ้ายังคงฆ่าตัวตายเถอะ"

"เฮอะ สหายอันประเสริฐ สหายที่บีบบังคับผู้คนฆ่าตัวตายอันประเสริฐ"

พยัคฆ์คำรามจันทร์หน้าแปรเปลี่ยนไป แปรเปลี่ยนเป็นพลุ่งพล่าน ร้องว่า "สหาย? หากมิใช่สหาย เราไหนเลยมีสภาพเช่นวันนี้?" มันกู่เสียงเกรี้ยวกราด ดั่งราวกับจะเชือดเฉือนมันสมองผู้คน กล่าวว่า "เจ้าเข้าใจว่าเราไม่รักเพื่อนพ้อง ครั้งกระโน้นผู้ผยองผมขาวไม่มีอะไร มีแต่สหาย" มันแปล่งเสียงดุจสุนัขป่าหอนจันทร์ ปีศาจร้ายทวงวิญญาณว่า "เจ้าไม่เคยถูกสหายที่สนิทสนมที่สุดหักหลัง ไหนเลยล่วงรู้ถึงอสัตย์ของสหาย เจ้าไม่เคยถูกสหายที่ใกล้ชิดที่สุดทำร้าย ไหนเลยเข้าใจถึงความไร้น้ำใจของสหาย?"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรตะกุกตะกักว่า "เรา...เราไม่เคยหักหลังท่าน..."

พยัคฆ์คำรามจันทร์หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กระแทกใบสนร่วงพรูดุจห่าฝน ต้นหญ้าโอนเอนลู่ลม ปากกล่าวว่า "เจ้าย่อมไม่ เจ้าเพียงเป็นสหายธรรมดาของเรา หากว่าเจ้าลอบแทงใส่เรามีดหนึ่ง เรากลับปราศจากคำติดพ้อตำหนิ เพียงแค้นที่ตนเองไม่รู้จักคนลึกซึ้งพอ แต่นั่นเป็นสหายที่แท้ สหายที่เราปกป้องมัน ยอมเสียสละเพื่อมัน ไว้วางใจจนถึงกับมอบอำนาจขุมวิชา และทรัพย์สมบัติแก่มัน" มันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถามว่า "เจ้าเคยถูกคนเช่นนี้ทำร้ายหรือไม่? เคยถูกคนเช่นนี้ใส่ความหรือไม่? อนาคตอุดมการณ์ เครือญาติ คู่ครอง ชื่อเสียง ทรัพย์สินของเจ้ากลับถูกทำลายในเงื้อมมือคนเช่นนี้ ขอถามความยุติธรรมของฟ้าอยู่ที่ใด?"

ถังเค่งพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องถามว่า "มันเป็นใคร?"

พยัคฆ์คำรามจันทร์กวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าต้องการทราบไยกัน?”

“เพื่อล้างแค้นให้กับท่าน?”

พยัคฆ์คำรามจันทร์แค่นเสียงดังเฮอะ ถังเค่งร้องอีกว่า “คนไร้คุณธรรมเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนฆ่าได้”

พยัคฆ์คำรามจันทร์แค่นหัวร่อกล่าวว่า “หากเป็นเช่นนั้น เจ้าไปตามท้องถนน จับคนสักสิบคนอย่างน้อยมีแปดคนที่สมควรฆ่า”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรทอดถอนใจ กล่าวว่า “ท่านถูกสหายหักหลัง ดังนั้นเปิดฉากฆ่าฟัน ทำร้ายคนไร้ความผิด อาศัยการประหัตประหาร หักล้างความการุณย์เมื่อกาลก่อน”

พยัคฆ์คำรามจันทร์เค้นเสียงว่า “ตอนนี้เราเรียนรู้เรื่องหนึ่ง...หากให้เราตาย มิสู้ให้เจ้าสิ้น”

“เอาเถอะ พวกเรามิใช่คู่มือท่าน ท่านฆ่าเถอะ”

“เจ้าไม่ฆ่าตัวตาย?”

“เราไม่ละอายต่อฟ้าดิน จะไม่ขอฆ่าตัวตายเด็ดขาด”

พยัคฆ์คำรามจันทร์หันขวับมา ดวงตาคล้ายดาวเย็นที่ขอบฟ้าราตรีสองดวง กล่าวว่า “ตกลง เจ้าเท่ากับบีบบังคับให้เราฆ่าเจ้ากับมือ”

มันพลันยืดกายขึ้น น้ำเต้าที่ชายโครงซ้ายมือใบแรกพวยพุ่งประกายสีขาวสายหนึ่ง จู่โจมใส่ต้นสนที่ห่างไปวาเศษต้นหนึ่ง ปากตวาดว่า “อยู่”

เสียงระเบิดกึกก้อง ใบสนปลิวเวียนว่อนเต็มฟ้า ลำต้นสนหักกลางโค่นล้มลง

ประกายของน้ำเต้าที่ข้างเอวมัน นับว่าเกรี้ยวกราดเพียงไหนแล้ว

พยัคฆ์คำรามจันทร์พอพุ่งประกายสีขาวออก ก็พุ่งปราดไปยังหลังต้นสน

มันทิ้งตัวลงที่หลังต้นไม้ เกร็งพลังฝ่ามือคิดฟาดออก

หลังต้นไม้มีคน

ยังมีประกาย

เป็นประกายอันเกรี้ยวกราด

น้ำเต้าที่ข้างเอวมันเปล่งประกายเจิดจ้าดั่งอาทิตย์ ประกายนี้ยังเรืองรองกว่ามากนัก

ในประกายแสงที่แตกกระจายดุจสะเก็ดดาว มันกลับเห็นคนผู้หนึ่ง

ในเวลาเช่นนี้ ไม่ว่ามันพบเห็นผู้ใดล้วนไม่ตื่นเต้นสงสัย พลังฝ่ามือที่ผนึกขึ้นก็ต้องปล่อยออกไป

แต่มันไม่เพียงตื่นตระหนก ฝ่ามือนี้ก็ไม่อาจปล่อยออกไป

ทั้งนี้เพราะมันกลับเห็นตัวเอง!

...ตัวเองไฉนอยู่ที่หลังต้นไม้?

ต้นสนฉีกขาดหักกลาง ไฉนยังมีพยัคฆ์คำรามจันทร์คนหนึ่ง?

พยัคฆ์คำรามจันทร์งงงันวูบ จากนั้นเข้าใจในบัดดล

พยัคฆ์คำรามจันทร์เพิ่งรู้สึกตัว ประกายกระบี่สายหนึ่งก็คุกคามถึงศีรษะด้านหลังมันห่างเพียงสามนิ้ว

พยัคฆ์คำรามจันทร์วางมือขวาลงบนน้ำเต้าใบกึ่งกลาง

กระบี่หยุดยั้งลง ไม่รุกคุกคามเข้ามาอีก

พยัคฆ์คำรามจันทร์ก็ไม่ดึงจุกน้ำเต้าออก

ยามกะทันหัน คนและกระบี่ล้วนชะงักค้าง

ต้นสนค่อยฉีกขาดหักกลางโค่นล้มลง

ต้นสนโค่นล้มลง บังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

พยัคฆ์คำรามจันทร์ตัวแข็งทื่อ มันถึงกับรู้สึกได้ว่า ผิวกายส่วนที่ถูกคมกระบี่จ่อใส่ กลับกลายเป็นชาด้าน

ผู้คนที่ด้านหลังยืนหยัดกับที่ มันยังกราดเกรี้ยวกว่า คมกล้ากว่า

คมกระบี่อีก

...นี่เป็นใคร?

...ผู้ใดมีรังสีกระบี่คุกคามคนปานนี้?

พยัคฆ์คำรามจันทร์ทราบว่า ผู้ที่ตกอยู่ใต้คมกระบี่หากมิใช่มัน คงล้มลงแต่แรกแล้ว

...มิใช่ถูกคมกระบี่แทงใส่ หากแต่ถูกรังสีการฆ่าฟันโค่นล้มลง

...นี่นับเป็นรังสีการฆ่าฟันที่สามารถทำลายทุกสิ่งจริงๆ

พยัคฆ์คำรามจันทร์ฝืนยิ้ม ฝืนยิ้มให้กับตนเอง

ที่เบื้องหน้ามันมีกระจกบานหนึ่ง

กระจกแวววาว มีขนาดเท่ารูปคน

ที่แท้ศัตรูซุ่มซ่อนอยู่หลังต้นสน ถูกมันพบเห็น จู่โจมโดยไม่บอกกล่าว แต่ศัตรูกลับวางกระจกไว้บานหนึ่ง คนหลบซ่อนอยู่อีกด้านหนึ่ง มันพอจู่โจมพลาดผิด มองเห็นตัวเอง ต้องตะลึงลานวูบ ศัตรูพลันฉวยโอกาสลงมือ

ในสภาพเช่นนี้ มันไม่นับว่าเป็นฝ่ายแพ้ เพียงสูญเสียโอกาสรุกไป

...เมื่อเผชิญกับศัตรูที่น่ากลัว ผลแห่งการสูญเสียโอกาสรุกจะเป็นอย่างไร?

นึกถึงตอนนี้ พยัคฆ์คำรามจันทร์กุมกระชับน้ำเต้าแนบแน่นขึ้น

ผู้คนที่ด้านหลังเอ่ยปากแล้ว กล่าวว่า "ท่านทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหว"

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เจ้ายังไม่ชนะ"

"เรายังไม่ใช้กระบี่"

"เรายังสามารถตีโต้"

"เราไม่คิดฆ่าท่าน เราจะไม่แทงกระบี่ ท่านอย่าได้เปิดน้ำเต้า"

พยัคฆ์คำรามจันทร์รักษาท่วงท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง และไม่ได้กล่าววาจา

จากภาพสะท้อนในกระจก มันเพียงเห็นร่างตั้งแต่ช่วงลำตัวของคน

ผู้นั้นลงไป

ร่างท่อนล่างของคนผู้นี้หุ้มห่ออาภรณ์ไว้อย่างแนบแน่น แต่มันทราบว่าภายในไม่มีกล้ามเนื้อส่วนเกินแม้แต่น้อยนิด

เหนือลำตัวขึ้นไปของคนผู้นี้ ถูกลำต้นสนที่หักโค่นลงมาบดบังไว้ อาจบางทีคนผู้นี้จงใจยืนอยู่ที่นั่น มิให้ผู้คนเห็นชัดถนัดตา

คนที่ด้านหลังกล่าวอีกว่า “อย่าได้ถามเราเป็นใคร”

กล้ามเนื้อใบหน้าพยัคฆ์คำรามจันทร์สั่นกระตุกคราหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าคิดยืนอยู่ด้านหลังเราชั่วชีวิต?”

“เราสามารถรั้งกระบี่กลับ แต่เรามีเงื่อนไข”

พยัคฆ์คำรามจันทร์สูดลมหายใจลึกๆ ผมดำยาวสยายเกิดการสั่นพลิ้วดุจระลอกคลื่น จากนั้นมันกระชับน้ำเต้าแนบแน่น เค้นเสียงทีละคำว่า “เราไม่ยอมตกลงเงื่อนไขภายใต้การข่มขู่คุกคาม”

มันคิดไม่ถึงคนที่ด้านหลังกระทำเรื่องประการหนึ่ง

คนที่ด้านหลังรั้งกระบี่กลับ

พยัคฆ์คำรามจันทร์ไม่หันกลายกลับในบัดดล ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “เจ้าบอก”

“เรามีเงื่อนไขสามข้อ”

“เงื่อนไขอันใด?”

“หนึ่ง ห้ามไม่ให้เหลียวหน้ากลับ”

พยัคฆ์คำรามจันทร์พยักหน้ารับ

“สอง อย่าได้ฆ่าพวกมัน”

พยัคฆ์คำรามจันทร์นิ่งเงียบงัน

คนที่ด้านหลังก็นิ่งเงียบงัน

ในที่สุดพยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวว่า “คืนนี้เราไม่ฆ่าคน แต่ไม่ว่าพวกมันไปถึงที่ใด จะช้าเร็วต้องตายในเงื้อมมือเรา”

"เราทราบ"

"นอกจากถังเค่งผู้นั้น เราไม่สามารถฟาดมันตายในฝ่ามือเดียว จะไม่ฆ่าเป็นคำรบสอง"

"เราเลื่อมใสยิ่ง"

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวอีกว่า "เราก็ทราบว่ามันที่หลบรอดจากฝ่ามือของเรา เพราะเจ้าซัดผลสนใส่ข้อพับหัวเข่าของมัน แต่เราเมื่อลั่นปากต้องไม่คืนคำ"

"เราเข้าใจ"

"เงื่อนไขข้อที่สามเล่า?"

คนที่ด้านหลังกล่าวว่า "ไม่ใช่เงื่อนไข แต่เป็นข้อขอร้อง" มันกล่าวอย่างจริงจังว่า "อย่าให้ความลึกซึ้งชั่วร้ายของคนส่วนน้อย ทำลายความเชื่อมั่นที่มีต่อสหายไป"

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันถามว่า "เจ้ากล่าวจบแล้วหรือไม่?"

"กล่าวจบแล้ว"

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวว่า "เราตกลงเงื่อนไขกับเจ้า ทั้งนี้เพราะเจ้าเป็นศัตรูของเรามิใช่สหาย เรายอมเชื่อศัตรู ไม่เชื่อสหายอีก" มันเน้นเสียงราวโลหะกระทบกันว่า "ดังนั้นเงื่อนไขข้อที่สามของเจ้า เราไม่อาจรับปากได้"

คนที่ด้านหลังกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เราเข้าใจ"

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า "คืนนี้เมื่อไม่ฆ่าคน เราไปได้แล้วกระมัง?"

"ท่านเชิญ"

พยัคฆ์คำรามจันทร์เดินออกไปก้าวหนึ่ง พลันชะงักเท้ากล่าวว่า "เจ้าไม่ให้เราเหลียวหน้ากลับไป เพราะไม่ต้องการให้เราจดจำเจ้าออก แต่ว่า..." มุมปากมันปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับ กล่าวว่า "เราแม้ไม่เหลียวหน้าไป แต่

ยังจดจำกระบี่ของเจ้า บุคลิกของเจ้า และรังสีการฆ่าฟันของเจ้าออก”

คนที่ด้านหลังไม่ได้เคลื่อนไหว พริบตานั้นบันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่านี่ไม่ใช่มนุษย์เลือดเนื้อ หากแต่เป็นรูปปั้นที่ทั้งแข็งกระด้างทั้งปราศจากจุดอ่อนให้จู่โจมทำลายรูปหนึ่ง

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวทิ้งท้ายว่า “เราไม่มุ่งหวังให้เป็นเจ้าจริงๆ หากว่าเป็นเจ้า อย่าลืมว่าเจ้ามือปราบมาแล้ว” กล่าวจบ ขึ้นม้าควบขับจากไป

* * *

บทที่ 5

ศักดิ์ศรีของโค้วกิก

ใต้จันทร์เยียบเย็น

ข้างต้นสนหัก

แผ่นฟ้าแผ่นดินไร้เสียง

คนผู้นั้นยังซ่อนตัวอยู่ในเงามืด

คนอยู่ใต้เงาปีกของความมืด เค้าใบหน้าอดเลอะเลือนมิได้ แต่รูปลักษณะของคนผู้นั้นกลับปรากฏอย่างเด่นชัด

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรระบายลมจากปากคำหนึ่ง ใบหน้าขาวซีดเขียวคล้ำ ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง เต็งเซี้ยงอีรีบประคองไว้

คนในเงามืดกล่าวว่า "เมื่อครู่ท่านต่อสู้กับลู่มุ่งเตีย ได้รับบาดเจ็บภายนอก จากนั้นฟันใส่พยัคฆ์คำรามจันทร์สามดาบ ทุ่มเทใช้พลังการฝึกปรือชั่วชีวิตออกไป เป็นเหตุให้บาดเจ็บสาหัสกว่าเดิม"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า "ไม่เป็นไร เราโคจรพลังรอบหนึ่งก็ทุเลาหายดี"

ถังเค่งพลันถามว่า "อ้วงปวยเล่า?"

คนในเงามืดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "ถูกพยัคฆ์คำรามจันทร์ฆ่าตาย

แล้ว”

ถังเค่งถามโพล่งว่า “ท่านเมื่อทราบว่าพยัคฆ์คำรามจันทร์คิดฆ่าอ้วงปวย ไฉนไม่ลงมือขัดขวาง?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรสอดคำขึ้น “น้องแซ่ถัง หากเราคาดเดาไม่ผิด ตอนนั้นได้เฮียบท่านนี้ล่อทหารตามไปอีกทางหนึ่ง ไหนเลยแบ่งภาคได้?”

ถังเค่งงงงันวูบจึงกล่าว “ขออภัย เรายังเข้าใจว่าท่านเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลืออีก” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ซึ่งความจริงเราสำนึกในบุญคุณช่วยชีวิตของท่าน แต่เราไม่กล้าถามนามสูงส่งของท่าน”

เต็งเซี้ยงอีพลันกล่าวว่า “ท่านสามารถตบตาผู้อื่น แต่ไม่สามารถปิดบังข้าพเจ้า” นางกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นใคร”

ถังเค่งมองดูเต็งเซี้ยงอีด้วยความตื่นตระหนก

“เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า “ท่านคือโค้วกิก” นางกล่าวเสริมว่า “ข้าพเจ้าเป็นสตรี มิหนำซ้ำกวนตั่วกอบอกว่าข้าพเจ้ามีจิตใจละเอียดอ่อน ขอเพียงได้ยินผู้อื่นเอ่ยปากกล่าววาจา ต่อให้ผ่านไปแปดปีสิบปี ยังคงจดจำออก”

เมื่อเอ่ยถึงกวนปวยโต่ว นางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ความสุขอาบอิ่มไปทั่วใบหน้า กล่าวอีกว่า “ถึงกับขอเพียงได้ยินเสียงจามครั้งหนึ่ง เสียงหาวคราหนึ่ง ข้าพเจ้ายังจำแนกได้อย่างชัดแจ้ง”

คนในเงามืดเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว “เราเห็นโลหิตบนคมกระบี่ผู้อื่นก็ทราบว่าทำร้ายถูกมือหรือเท้า ถูกตับหรือไตของศัตรู ขอเพียงเห็นโลหิตหยดเดียว ก็วิเคราะห์ออกว่าบาดเจ็บสาหัสหรือไม่ ถึงตายหรือไม่” น้ำเสียงของมันแม้กระด้าง แต่ก็แฝงความอบอุ่น กล่าวว่า “แต่ท่านยังมีความสามารถเหนือกว่าเราอีก” พลางเดินช้าๆ ออกจากเงามืด

ยามนั้น แสงจันทร์พอดีปรากฏออกจากชั้นเมฆ แผ่นฟ้าแผ่นดินกระจ่างจ้ากว่าเดิม

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรดูเผินๆ เข้าใจว่าเป็นสัตว์ที่แข็งแรงตัวหนึ่งวิ่งออกจากพุ่มไม้ เมื่อมองเห็นเป็นครั้งที่สอง กลับรู้สึกอบอุ่น

ความอบอุ่นที่เปี่ยมพลังกระตือรือร้น แฝงความเด็ดเดี่ยวและความเข้าใจชนิดหนึ่ง

ชายหนุ่มคนหนึ่งกลับมีนิสัยที่สอดคล้องและแตกต่างกัน มีบุคลิกที่แกร่งกร้าวแต่ไม่คุกคามคน หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรช่างสังเกตคน และรู้จักใช้คน กลับไม่เคยพบพานคนเช่นนี้มาก่อน

ถังเค่งพลันโห่ร้องออกมาว่า “โค้วกิก เราคิดถึงท่านตลอดเวลา ที่แท้ท่านยังไม่ตาย”

ชายหนุ่มผู้นี้คือโค้วกิก

ท่วงท่าของโค้วกิก แตกต่างกับผู้ติดตามโค้วกิกคนนั้น แต่มันยังคงเป็นโค้วกิก

โค้วกิกมองดูถังเค่ง แววตากลับอบอุ่นอย่างประหลาด กล่าวว่า “พวกเราเพิ่งพบหน้าครั้งหนึ่ง ยากนักที่ท่านมีน้ำใจเช่นนี้”

ถังเค่งกล่าวว่า “พวกเราร่วมฟันฝ่าอันตรายมาด้วยกัน ผู้ที่ฟันฝ่าอันตรายด้วยกัน ยังไม่นับเป็นสหายสนิทหรือ?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า “หากว่าเขาไม่ยึดถือท่านเป็นสหาย ไหนเลยลงมือช่วยเหลือเจ้าสองครั้งครา?”

ถังเค่งทวนคำ “สองครั้งครา” หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า “ครั้งหนึ่งที่หน้าตึกเบญจมาศแดง เขาซัดเทียนไขสกัดการติดตามของนักศึกษาขวานใหญ่”

ถังเค่งยังไม่ทราบโค้วกิกลงมือเมื่อใด โค้วกิกกล่าวว่า “กอเก๊กจู้มีสายตาคมกล้านัก...” เอ่ยถึงตอนนี้ ร่างสั่นสะท้านเล็กน้อย

เต็งเซี้ยงอีตาแหลมคม เหลือบเห็นมุมปากโค้วกิกปรากฏโลหิตไหลซึม ดังนั้นร้องว่า “ท่าน...รับบาดเจ็บ?”

โค้วกิกเช็ดโลหิตที่มุมปาก มองดูคราบโลหิตบนฝ่ามือ สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิสดาร คล้ายสุนัขป่าตัวหนึ่งกลับถึงรังเลียแผลตัวเองอย่างสงบ สงบจนคล้ายกับชื่นชมต่อโลหิตของตัวเอง ปากตอบว่า "เราไม่เป็นไร"

เต็งเซี้ยงอีซักถามว่า "ท่านรับบาดเจ็บเมื่อใด?"

โค้วกิกกล่าวว่า "เราแทงใส่พยัคฆ์คำรามจันทร์อย่างสุดกำลัง แต่แล้วหยุดยั้งแต่กลางคัน กำลังภายในสะท้อนกลับ กระแทกทำร้ายถูกตัวเอง แต่ว่าไม่เป็นไรหรอก"

...นี่เป็นกระบี่น่ากลัวเพียงไหน

กระบี่พอแทงออก อย่าว่าแต่ศัตรูไม่สามารถปิดป้อง แม้แต่ตัวเองก็ไม่มีปัญญาควบคุมบังคับ เมื่อหยุดยั้งชะงัก กลับกระแทกทำร้ายถูกตัวเอง

นี่มิใช่กระบวนท่าของกระบี่ หากแต่เป็นชีวิตของกระบี่

คนใช้กระบี่สอดใส่ชีวิตไปในกระบี่ ทำให้มันโดดเด่นทระนง ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คน

อานุภาพของเพลงกระบี่นี้ เกิดจากตัวกระบี่หล่อหลอมกับตัวเอง เมื่อจู่โจมใช้ออก ก็ไม่นำพาความเป็นตาย

แต่คนใช้กระบี่นี้ยินยอมกระแทกทำร้ายตัวเอง ไม่ใช้กระบี่นี้ฆ่าคน นับเป็นจิตใจที่กว้างขวางเพียงไหน

โค้วกิกอธิบายว่า "เนียบโซยโซ้วฝึกปรือวิชาพยัคฆ์คำรามจันทร์ตั้งแต่สิบปีก่อน ตอนนี้ฝึกน้ำเต้าสามวิเศษสำเร็จ ยิ่งร้ายกาจกว่าเดิม"

เต็งเซี้ยงอีถามว่า "ท่านมิใช่โค่นมันพ่ายแพ้แล้วหรือ?"

โค้วกิกกล่าวว่า "เราเพียงแต่จู่โจมโดยที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ทันระวัง ใช้กระจกบานหนึ่งเบนความสนใจของมัน อย่าว่าแต่ในน้ำเต้าทั้งสามใบมันใช้เพียงใบเดียว" มันแหงนหน้ามองจันทร์ กล่าวสืบต่อ "คนผู้นี้มีอคติต่อชนชาวโลก นิสัยหยิ่งทระนง เมื่อจู่โจมพลาดผิดก็ไม่ลงมืออีก เมื่อตกเป็นเบี้ย

ต่างก็ยอมรับ แต่วันหน้าต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะอีก”

ถังเค่งอดถามมิได้ว่า “อย่างนั้นท่าน...ท่านก็ไม่มีความมั่นใจเอาชนะมัน?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรพลันกล่าวว่า “หากว่าสี่ยอดมือปราบเอาชนะไม่ได้ ยังมีผู้ใดเอาชนะผู้ผยองผมขาว พยัคฆ์คำรามจันทร์ได้?”

ถังเค่งอ้าปากค้าง มองดูหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรอย่างตะลึงงัน หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ยังมีกระบี่ของผู้ใดที่มีรังสีการฆ่าฟันรุนแรงปานนี้ ยังมีผู้ใดที่มีเพลงกระบี่เลิศล้ำแต่เยาว์วัยปานนี้ ยังมีผู้ใดสามารถคุกคามพยัคฆ์คำรามจันทร์ล่าถอยในกระบี่เดียว ยังมีผู้ใดสามารถหยุดกระบี่แต่กลางคันกระแทกทำร้ายถูกตัวเอง?” มันกล่าวด้วยท่าทีไม่เป็นมิตรว่า “**แนฮ้วยแนปู้เท้า** *(มือปราบแซ่แน)* ท่านคิดจับตัวพวกเราไปดำเนินคดีก็เชิญเถอะ ไม่ต้องแมวหยอกเย้ามุสิกจะจับแต่แสร้งปล่อยแล้ว”

ถังเค่งลืมตากลมโต เหม่อมองดู “โค้วกิก”

แสงจันทร์เยียบเย็น

คมกระบี่ก็เยียบเย็น

...หัวใจคนใช่เย็นหรือไม่ เลือดคนใช่เย็นหรือไม่?

“โค้วกิก” หัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า “เราคือ**แนฮ้วย** *(เลือดเย็น)*”

ขณะที่มันยิ้ม คล้ายอาทิตย์ใบไม้ผลิขับไล่ฤดูหนาวอันเยียบเย็น เฉกเช่นแปลวเทียนสาดส่องรัตติกาลอันมืดมิด บังเกิดความอบอุ่นที่ผู้คนไม่สามารถต่อต้านขัดขืนได้ มันกล่าวอีกว่า “ความจริงเรามาจับตัวพวกท่านแต่ดูท่าเราไม่จับพวกท่านแล้ว”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า “เพราะเหตุใด?”

แนฮ้วยกล่าวว่า "ทั้งนี้เพราะพวกท่านบริสุทธิ์ เราไม่เคยจับกุมคนบริสุทธิ์มาก่อน"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรขอบตาเปียกชุ่มแล้ว

ผู้ที่ไม่เคยถูกปรักปรำมาก่อนไม่ทราบว่า การถูกผู้คนยัดเยียดข้อหาเที่ยวหนีซอกซอนราวมุสิกเป็นเรื่องน่าเศร้าเพียงไหน

ตอนนี้กลับมีคนออกปากว่าพวกเขาบริสุทธิ์ มิหนำซ้ำคนออกปากยังเป็นยอดมือปราบที่ตามล่าพวกเขา

ถังเค่งมองดูเต็งเซี้ยงอี กล่าวว่า "เต็งเจ้ นี่เป็น..."

เต็งเซี้ยงอีขบริมฝีปาก ชำเลืองมองแนฮ้วย กล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ เขาเพิ่งเข้าสำนักไร้อาจารย์ ไม่นานเป็นกวนตั่วกอชักนำมา มีอยู่ช่วงหนึ่งหายสาบสูญโดยไร้สาเหตุ จวบกระทั่งปฏิบัติการช่วยตั่วกอจากคุก เขาค่อยมีการแสดงออกที่เด่นล้ำ"

สีหน้านางไม่ทราบยินดีหรือแง่งอน กล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่า โค้วกิกคือแนฮ้วย เฮียดี่ที่เพิ่งเข้าสังกัดสำนักไร้อาจารย์ กลับเป็นยอดมือปราบแนฮ้วยที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่สุด"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ขออภัย เพราะเพื่อคลี่คลายคดี เรามิอาจไม่ปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริงไว้"

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า "ครั้งนี้ท่านช่วยพวกเรา แสดงว่าไม่คิดปกปิดต่อไปแล้ว?"

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ

เต็งเซี้ยงอีพลันส่ายหน้ากล่าวว่า"ท่านยังหลอกข้าพเจ้าประการหนึ่ง"

"อ้อ?"

เต็งเซี้ยงอีกล่าวยิ้มแย้มว่า "ท่านบอกว่าท่านมีความสามารถเพียงเห็นเลือดคำนวณปากแผลออก เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ แนปู้เท้ายังมีความสามารถผ่านหูไม่ลืมผ่านตาไม่เลือน ความสามารถฟังเสียงจำแนกคนของ

ข้าพเจ้า ยังด้อยกว่าท่านสิบหมื่นแปดพันลี้”

นางพลันสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวว่า “แนปู๋เท้า ขอบคุณในคำชมของท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการฟังคำปลอม ไม่ว่าตอนสมหวังหรือผิดหวัง ข้าพเจ้าล้วนไม่ต้องการฟังคำพูดที่ไม่จริงใจ”

แนฮ้วยคิดไม่ถึงเต็งเซี้ยงอีกล่าวคำพูดเช่นนี้ งงงันวูบจึงรับคำ

เต็งเซี้ยงอีกล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้ายังมีคำถามคิดถามท่าน”

“ท่านถาม”

“ท่านไฉนเข้าสังกัดสำนักไร้อาจารย์? ไฉนช่วยพวกเรา? ท่านคิดทำร้ายพวกเราหรือช่วยพวกเรา? ท่านมาทำอะไร? ท่านยังคิดทำอะไร?”

ทุกผู้คนล้วนคอยคำตอบของแนฮ้วย

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า “พวกเราต้องไปแล้ว ทางหนึ่งเดินทาง ทางหนึ่งสนทนา ไม่เช่นนั้นทหารติดตามมาถึง ยากจะทะลวงฝ่าวงล้อมได้”

เต็งเซี้ยงอีกล่าวอย่างยืนกรานว่า “มีคำถามข้อหนึ่ง ท่านต้องตอบค่อยไปได้” นางถามว่า “ท่านใช่กลัวคนผู้หนึ่งหรือไม่? ท่านกลัวผู้ใด?”

แนฮ้วยแก้วตาหดเล็กลง ผ่านไปเนิ่นนานค่อยกล่าวว่า “ลี้เฮี้ยงอี”

สามคำนี้คล้ายน้ำแข็งสามก้อนกระแทกใส่เต็งเซี้ยงอีและพวกทั้งสาม

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรอุทานว่า “เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี?”

แนฮ้วยกล่าวว่า “เจ้ามือปราบมีพลังฝีมือเหนือธรรมดา มาตรว่าเขาไม่เคยพบเรา แต่เมื่อเจ็ดปีก่อน เป็นคนกราบทูลฮ่องเต้ปกป้องเรา พวกเราค่อยเลื่อนเป็นมือปราบพิเศษ มีอำนาจสิทธิ์ขาดฆ่าแล้วค่อยกราบทูล...” มันส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “เจ้ามือปราบเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด จูก๊วะซิงแซเคยเตือนพวกเรา ให้หัดจากมือปราบอาวุโสสองท่าน หนึ่งคือเทพมือปราบเล้าตึกฮง หนึ่งคือเจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี...”

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านกลัวเจ้ามือปราบ ทั้งนี้เพราะหนึ่งนั้นมันเป็นตัวอย่างอันดีของท่าน สองมันเป็นมือปราบอาวุโส

ของท่าน สามมันประพฤติโดยชอบธรรม บวกกับมีพลังฝีมือ...”

แนฮ้วยกล่าวเสริมขึ้น “สูงล้ำสุดหยั่งคาด”

“อย่างนั้นท่านไปเถอะ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านเสี่ยงอันตรายเพราะพวกเรา”

“ในโลกมีงานยากลำบาก ก็ต้องมีวิธีพิชิตความยากลำบาก”

“แต่มันเป็นผู้อาวุโสของท่าน”

แนฮ้วยกล่าวว่า “พวกท่านก็เป็นสหายเรา” มันกล่าวเสริมว่า “รัชกาลที่ผ่านมา มีคดีปรักปรำมากเกินไป เราไม่ต้องการให้เกิดคดีปรักปรำสืบไป”

เต็งเซี้ยงอีไม่กล่าวกับแนฮ้วยอีก นางเหลียวหน้าไปถามหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรว่า “พวกท่านคิดไปที่ใด?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “สำนักคุ้มกันภัย”

เต็งเซี้ยงอีเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า “แต่มือปราบทั้งหลายคงซุ่มอยู่ที่นั่น รอพวกท่านกลับไป...”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรทอดถอนใจยาวกล่าวว่า “พวกเรามิอาจไม่กลับไป”

แนฮ้วยไม่ถามไถ่สาเหตุ มันเพียงกล่าวว่า “ตกลง”

การกลับสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร เท่ากับแม้ทราบบนภูเขามีเสือร้ายพานขึ้นภูเขาพยัคฆ์ร้าย

สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถูกนายอำเภอเมืองแซฉั้งสั่งปิดด้วยตนเอง หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอฮวงเหลียงตกเป็นผู้ต้องหานำจับ ขวัญเสือดาวถังเค่งยิ่งเป็นนักโทษแหกคุก

เต็งเซี้ยงอีช่วยกวนปวยโต่วไม่สำเร็จ หลบหนีพร้อมกับถังเค่งและพวก ทางการย่อมตั้งข้อสงสัยว่า พวกเขาจะย้อนกลับมาสำนักคุ้มกันภัย

ฤทธิไกร การเดินทางครั้งนี้คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

แต่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่ง มิอาจไม่กลับไปสักครั้ง

ระหว่างทางหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรอธิบายว่า "หลังจากเกิดเหตุร้ายที่เขื่อนปักอัวซัว เงินหลวงถูกปล้นชิง เรายังคิดกลับไป แต่ทางการปิดสำนักคุ้มกันภัย ส่งทหารเฝ้ารักษา ทั้งยังวาดภาพเหมือนของเรา ปิดประกาศนำจับเรา

"เราคิดมอบตัวสู้คดี แต่ฟังว่าพี่น้องที่ประสบเคราะห์กรรมหลายคนพอถูกจับเข้าคุก ก็ถูกลงทัณฑ์ทรมาน บ้างถูกฆ่าตาย ดังนั้นเราวนเวียนอยู่ละแวกคุกใหญ่ ทั้งไม่กล้ากลับไป และไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

"ภายหลังเราเห็นคุกหลวงเกิดเพลิงไหม้ ภายในปั่นป่วนวุ่นวาย เราพอรุดถึง เห็นเต็งโกวเนี้ยกับน้องแซ่ถังเข่นฆ่าออกมา ดังนั้นทราบว่าเป็นปฏิบัติการของสำนักไร้อาจารย์ จึงไปหาม้าบินอ้วงปวย ซึ่งเคยคบหากันประจวบกับทางการส่งทหารล้อมจับพี่น้องสำนักไร้อาจารย์ จึงสยบพนักงานกรมเมืองผู้หนึ่ง สวมชุดเครื่องแบบคลุมหน้าปะปนเข้าไป

"ตั้งแต่เกิดคดีขึ้น เราไม่ได้กลับสำนักคุ้มกันภัยมาก่อน และไม่ทราบวันเดือนปีใดจึงสามารถล้างมลทินพ้นคดี ดังนั้นต้องกลับไปพบหน้าบุตรภรรยาสักครั้ง สั่งเสียสักหลายคำ หากว่านางรอไม่ได้ ก็ให้นางแต่งงานใหม่..."

พวกมันสี่คนสี่ม้าหยุดพักผ่อนที่จุดเปลี่ยนม้า มองดูท้องฟ้ามืดมิดก่อนอรุณจะรุ่ง ปล่อยให้ลมยามเช้าโชยพัดชายเสื้อพลิ้วปลิวไสว

ถังเค่งนั่งอยู่ใต้ต้นเอี้ยง ใช้หมัดทุบลำต้นไม้เบาๆ

แนฮ้วยยืนอยู่ข้างม้า สองมือไพล่หลัง มองดูหมอกอรุณที่เปลี่ยนแปร

เต็งเซี่ยงอีเดินเข้าไปหาหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรที่หมกมุ่นกังวล กล่าวว่า "ซึ่งความจริงแนปู้เท้ามาแล้ว เขาจะล้างมลทินช่วยพวกเราพ้นคดีเอง"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรฝีนยิ้มพลางกล่าวว่า "แนปู้เท้าช่วยพวกเรามากแล้ว"

ถังเค่งเบือนหน้ามอง เห็นเงาหลังของแนฮ้วยคล้ายรูปปั้นทองเหลืองก็มิปาน

มือที่ไพล่หลังของแนฮ้วยรวบกำเป็นหมัด

ถังเค่งรู้สึกเพื่อนตายผู้นี้บางครั้งแปลกหน้าดุจรัฐบุรุษรุ่นก่อน ไม่ว่าอย่างไรก็คำนวณความคิดอ่านของเขาไม่ออก ดังนั้นอดถามมิได้ว่า "ท่านคิดอะไร?"

แนฮ้วยมองดูหมอกอรุณที่คลี่คลุมรวมตัว ส่วนลึกของหมอกวิกาลข้นเข้ม ส่วนลึกของวิกาล อรุณรางรำไรแล้ว

แนฮ้วยกล่าวว่า "ฟ้าใกล้สว่างแล้ว"

ถังเค่งกล่าวว่า "ฟ้าสว่างจะได้ออกเดินทาง"

แนฮ้วยสั่นศีรษะกล่าวว่า "หลังจากฟ้าสาง พยัคฆ์คำรามจันทร์จะฆ่าคนแล้ว"

ถังเค่งพอฟัง ค่อยนึกถึงคำมั่นสัญญาของพยัคฆ์คำรามจันทร์ขึ้นมา

...คืนนี้เราไม่ฆ่าคน แต่ไม่ว่าพวกมันไปถึงที่ใด จะช้าเร็วต้องตายในเงื้อมมือเรา

...พยัคฆ์คำรามจันทร์เนียบโชยโซ้วมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมแม้แต่หัวหน้าสำนักยังมิใช่คู่มือเปรียบติด

...แต่กวนปวยโต่วกวนตั๋วกอสามารถสยบมันหรือไม่? น่าเสียดายกวนตั๋วกอถูกจับตอนทำลายเอ็นเท้า ระหว่างที่พิการ ยังรับมือสองพี่น้องตระกูลงั้งและนักศึกษาขวานใหญ่ได้ เพียงแต่ไม่ได้ประมือกับพยัคฆ์คำรามจันทร์

...แนฮ้วยเล่า? เขาเอาชนะพยัคฆ์คำรามจันทร์ได้หรือไม่?

...เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี ดูไปยังน่าเกรงขามกว่าแนฮ้วย ยังมีนาย

อำเภอลิ้งักหลุยที่เป็นต้นเหตุของเรื่องนี้

ยามคับขันเป็นตาย ถังเค่งยังนึกทบทวนเรื่องเหล่านี้ไม่รู้คลาย

มันได้รับฉายาขวัญเสือดาว ไม่เพียงมีขวัญกล้าแข็ง ทั้งยังเต็มไปด้วยความฮึกหาญ ต่อให้ฟ้าถล่มลงตรงหน้าก็ไม่พรั่น กล้าเผชิญหน้ากับความท้าทายทุกรูปแบบ

โดยปรกติแล้ว ผู้ที่ไม่กลัวหกล้ม เป็นผู้ที่ยืนหยัดอยู่ได้นานที่สุด

แนฮ้วยมองดูมัน ชายฉกรรจ์คิ้วดกหนาตาโตไว้เคราครึ้มผู้นี้เคยติดคุก รับบาดเจ็บ ถูกใส่ความ ตอนนี้ยังถูกตามล่า ไม่ทราบวันพรุ่งเป็นตายร้ายดีอย่างไร แต่มันยังกระตือรือร้นต่อชีวิต ใช้สายตาที่ยกย่องบูชาและนึกฝันมองดูตนเอง

แนฮ้วยถามว่า “ท่านบอก ท่านยังไม่มีครอบครัว เป็นคนพเนจรร่อนเร่ เหตุใดต้องกลับไป?”

ถังเค่งกล่าวว่า “เราต้องกลับไป สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเป็นบ้านเรา บิดาเราเป็นผู้ช่วยหัวหน้าสำนักรุ่นก่อน หลังจากที่บิดาเสียชีวิตหัวหน้าสำนักรุ่นก่อนก็เลี้ยงดูเราจนเติบใหญ่ ถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้ เมื่อสิ้นบุญหัวหน้าสำนักรุ่นก่อน หัวหน้าสำนักรุ่นนี้ก็ดีต่อเรา สนิทสนมฉันพี่น้อง ดังนั้นเราต้องกลับไป โขกศีรษะคำนับป้ายสถิตวิญญาณของหัวหน้าสำนักรุ่นก่อน ร่ำลาคันเกาทัณฑ์น้อยและเซี่ยวซิม บอกว่าเราต้องไปจากพวกเขาระยะเวลาหนึ่ง”

คันเกาทัณฑ์น้อยเป็นคนรับใช้ในสำนักคุ้มกัยภัย ที่สนิทสนมกลมเกลียวกับถังเค่งที่สุด ถังเค่งไม่ได้ยึดถือมันเป็นคนรับใช้ หากแต่ถือมันเช่นพี่น้อง

เซี่ยวซิมเป็นบุตรีของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร มีชื่อจริงว่ากงเฮี่ยวซิม ถังเค่งกับนางเติบโตขึ้นมาด้วยกัน ถังเค่งรักเอ็นดูนาง หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรก็คิดส่งเสริมให้คนทั้งสองอยู่ด้วยกัน

ถังเค่งทอดถอนใจกล่าวว่า "น่าเสียดายโง้วเซ่งไม่สามารถออกมาด้วย"

แนฮ้วยมองดูใบหน้าที่เปี่ยมความรู้สึกของมัน

นี่เป็นใบหน้าของลูกผู้ชาย หน้าผากมีรอยสลัก แสดงว่าถูกจำคุกคุมขัง

...คนที่จริงใจต่อผู้อื่นปานนี้ ไหนเลยกระทำความผิดฐานยักยอกเงินหลวงได้?

...เมื่อคดียังไม่แน่ชัด เหตุใดทิ้งรอยสลักไว้บนหน้าผากของผู้ต้องสงสัย กลายเป็นตราบาปไปชั่วชีวิต?

ตนเองเป็นมือปราบ เรื่องเช่นนี้สมควรยุ่งเกี่ยวหรือไม่ สามารถยุ่งเกี่ยวหรือไม่ ยุ่งเกี่ยวได้หรือไม่?

ลี้งักหลุยเป็นผู้บังคับบัญชา กุมอำนาจทางทหาร ทั้งยังเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มไว้ในสังกัด ตนเองตอแยมันเพราะเพื่อคนยากไร้ไม่กี่คนใช่สร้างความลำบากให้กับจูก๊วะซิงแซและซือเฮียทั้งสามหรือไม่?

เต็งเซี้ยงอีพลันกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ฟ้าสว่างแล้ว"

แนฮ้วยลอยตัวขึ้นบนหลังม้า นั่งตระหง่านดุจรูปสลักจากศิลา กล่าวว่า "พวกเราออกเดินทาง"

ม้าทั้งสี่ร้องก้องกังวาน

อากาศอรุณรางยังเหน็บหนาว

เส้นทางข้างหน้ายาวไกล

รังสีฆ่าฟันเข้มข้น

บทที่ 6

ดักฆ่าระหว่างทาง

สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรตั้งอยู่ในเมืองแชฉั้ง

แชฉั้งแม้เป็นเมืองเล็ก แต่มีประชากรแน่นหนา เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ ทั้งเป็นที่ซึ่งพ่อค้าวาณิชสัญจรผ่าน ผืนดินอุดมสมบูรณ์ เพียบพูนด้วยผลิตผลทางเกษตร

ยามนี้ แนฮ้วยและพวกทั้งสี่มาถึงสะพานตอลั้ง

สะพานตอลั้งทอดข้ามลำธารตอลั้ง เป็นเส้นทางสำคัญของตัวเมืองด้านใต้

เวลายามเที่ยง บนสะพานผู้คนสัญจรคับคั่ง ใต้สะพานลำธารน้ำหลั่งไหล

ข้างสะพานยังมีหาบเร่แผงลอย เด็กทารกปรบมือร้องเพลง หนุ่มสาวในอาภรณ์สดใสชมดูทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิที่ริมเขื่อน

แนฮ้วยและพวกทั้งสี่กระตุ้นม้าควบเหยาะย่างขึ้นสะพาน

พลันได้ยินแนฮ้วยตวาดว่า “หยุด”

คนควบม้านำหน้าคือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ยามนั้นม้าคู่ขาหยุดยั้งแต่กลางคัน ส่งเสียงร้องก้องกังวานออกมา

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเหลียวหน้าไป เห็นแนฮ้วยที่ตามหลังยื่นมือคว้าจับหางม้า ม้าตัวนั้นก็ถูกรั้งดึงเอาไว้

แนฮ้วยตาสาดประกายกราดเกรี้ยวดุจกระบี่ จับจ้องมองกรงนกตรงโค้งสะพานเบื้องหน้าใบหนึ่ง

หลังกรงนกมีคน

กรงนกเพียงปิดบังใบหน้าคนผู้นั้น แต่ไม่อาจปกปิดดวงตาที่เย็นเยียบดุจมีดคู่นั้นได้

คนทั้งสี่พากันหยุดม้า

มีแต่แนฮ้วยลงจากหลังม้า

ท่าลงจากหลังม้าของเขาประหลาดยิ่ง คล้ายคนผู้หนึ่งก้าวลงจากบันได แต่ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนอันใด

บนสะพานมีผู้คนแออัดเบียดเสียด

แนฮ้วยเดินเข้าใกล้กรงนกใบนั้น

นกน้อยภายในกรงตื่นตกใจ บินเตลิดวุ่นวาย

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านมาแล้ว”

คนหลังกรงนกกล่าวว่า “เราบอกแล้วว่าเราต้องมา”

“ท่านคิดทำอะไร?”

“ยังคงเช่นเดิม”

แนฮ้วยตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า “หากจะฆ่าพวกมัน ต้องฆ่าเราก่อน”

ดวงตาหลังกรงนกแก้วหดเล็กลง เปลี่ยนเป็นคล้ายปลายเกาทัณฑ์ที่ฉาบพิษ

ยามนั้น แว่วเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนดังมา คนผู้หนึ่งฟุบร่างบนหลังม้าไสม้าขึ้นสะพาน

ผู้คนบนสะพานอุทานดังระงม หลบหลีกเป็นพัลวัน

ม้าพอโถมเข้าใกล้ ค่อยเห็นชัดตาว่าคนบนหลังม้าควงขวานใหญ่ด้ามหนึ่ง

ใต้อาทิตย์ยามเที่ยง ขวานใหญ่คล้ายดอกไม้เงินที่หมุนวนดอกหนึ่งกระแสลมที่ปั่นป่วน คล้ายกับจะบดทำลายโสตประสาทผู้คน

ม้าโถมขึ้นบนสะพานโค้งแล้ว

ขวานใหญ่ที่กวัดแกว่ง จามใส่แนฮ้วยดุจสายฟ้า

แนฮ้วยยังยืนอยู่กลางสะพาน หันหลังให้กับม้าเร็ว ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ทันใด กรงนกลอยหวือขึ้น หลังกรงนกเปล่งแสงกระจกลำหนึ่ง

ขณะเดียวกัน แนฮ้วยชักกระบี่ ประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง

กรงนกร่วงลงสู่พื้นในบัดดล

ม้าเร็วพุ่งผ่านสะพานโค้ง ควบขับไปอีกสิบกว่าวา คนบนหลังม้าค่อยร่างหล่นลงมา

โลหิตชโลมพื้นดินทรายอย่างรวดเร็ว

ผู้คนสัญจรส่งเสียงร้องด้วยความตระหนก ยกมือปิดหน้าผละหนี

บนสะพานโค้ง กรงนกแตกแยกออก นกบินหนีไป

คนบนสะพานโค้ง ยังยืนหยัดอยู่

มันความจริงสวมหมวกไม้ไผ่ใบหนึ่ง ยามนี้หมวกไม้ไผ่แตกแยกออกเผยเห็นผมสีขาวเต็มศีรษะ

คนผมขาวกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เจ้ารุดหน้ากว่าเดิม เราดูผิดไปแล้ว” กล่าวจบสะบัดหน้าจากไป

ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ผมขาวของมันสะท้อนหยดโลหิตหลายหยด

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ถังเค่ง และเต็งเซี้ยงอีชมดูจนใจเขม็งตึงเครียด ถังเค่งอดถามมิได้ว่า “มันดูผิดอะไร?”

แนฮ้วยมองดูเงาหลังของพยัคฆ์คำรามจันทร์ ซึ่งกลางวันกลายเป็นผมสีขาวที่ล่วงหน้าไปไกลลิบลับ อธิบายว่า “เมื่อสามปีก่อน กระบี่ของเราเพียงรุกไม่รับ เพียงปลิดชีวิตไม่ไว้ชีวิต คิดไม่ถึงสามปีให้หลัง เราใช้กระบี่ชักนำสภาวะจู่โจมของน้ำเต้าใบแรกเบนเบือน จู่โจมย้อนใส่คนบนหลังม้า ดังนั้นเท่ากับว่าพยัคฆ์คำรามจันทร์เป็นคนฆ่านักศึกษาขวานใหญ่”

...คนที่พลัดตกจากหลังม้านอนจมกองเลือด คือนักศึกษาขวานใหญ่เอ็กเอี่ยงโคย

ถังเค่งร้องด้วยความยินดีว่า “ท่านชนะแล้ว”

“ไม่ จนบัดนี้มันเพียงใช้น้ำเต้าใบแรก น้ำเต้าอีกสองใบจึงเป็นท่าไม้ตายของมัน”

“อย่างนั้นมันไฉนไม่ลงมือ?”

“มันจู่โจมพลาดผิด พลังก็อ่อนโทรมทั้งรับบาดเจ็บ ได้แต่รอโอกาสที่ดีกว่านี้”

เต็งเซี้ยงอีถามตรงๆ ว่า “มันไม่ลงมือ ท่านไฉนไม่ลงมือ?”

“ทั้งนี้เพราะเราไม่มีความมั่นใจ และไม่คิดฆ่ามัน เราเพียงหวังว่ามันอย่าได้คิดฆ่าพวกเรา”

ได้ยินเสียงร้องเอะอะ ดังจากท้องถนนที่ผ่านมา แนฮ้วยจึงกล่าว “พวกเรารีบไปจากที่นี้ อย่าได้ตอแยเรื่องยุ่งยากใส่ตัว”

คนทั้งสี่พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ควบขับจากไปอย่างรวดเร็ว

บนสะพานเพียงทิ้งหมวกไม้ไผ่ที่ฉีกขาด และกรงนกที่แตกทำลายใบหนึ่ง

คนทั้งสี่เดินทางถึงยามสนธยา มาถึงริมธารปุกเล่า (ไม่ชรา) บริเวณป่าเขาท้องฟ้ามืดค่ำโดยเร็ว ม้าล้วนเหน็ดเหนื่อย คนก็อ่อนล้าแล้ว

เต็งเซี้ยงอีพลันถามว่า “ต้องการแช่ในน้ำพุร้อนหรือไม่?”

ทุกผู้คนงงงันวูบ ถังเค่งกล่าวว่า “ท่านทราบได้อย่างไรว่า...”

เต็งเซี้ยงอีกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าเพียงสูดดม ก็ทราบว่ามีน้ำพุร้อน” รอยยิ้มของนางเปลี่ยนเป็นหวนรำลึก กล่าวอีกว่า “ครั้งกระโน้นข้าพเจ้ากับกวนตั่วกอข้ามภูเขาลำเนาไพร ท่องไปทุกแห่งหน มีอันใดไม่ทราบ?”

แนฮ้วยรับคำว่า “ตกลง...”

แต่แล้วฉุกใจคิด หากเป็นบุรุษทั้งสิ้น ย่อมแช่ในน้ำพุร้อนได้ แต่ตอนนี้เพิ่มสตรีนางหนึ่ง คล้ายควรมีข้อกริ่งเกรง อดลังเลมิได้

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า “ลูกผู้ชายชาตรี ไฉนอิดเอื้อนกว่าสตรีอีก?” พลางชี้มือไปยังบึงน้ำที่ริมท้องน้ำ ซึ่งปรากฏควันลอยอ้อยอิ่ง กล่าวว่า “นั่นเป็นน้ำพุร้อน คิดแช่ก็ลงไป ไม่แช่ก็แล้วกันไป” กล่าวจบกลับเปลื้องเสื้อผ้าออกเดินไปยังน้ำพุร้อน

ขณะที่นางถอดเสื้อผ้า ปราศจากท่าทีกระบิดกระบวน คล้ายกำลังปลดผ้าโพกศีรษะ ดึงปิ่นปักผมก็มิปาน

เสื้อผ้าของนางลื่นไหลลงจากหัวไหล่ อกอูมขาวละลานปานเคลือบทาด้วยไขมันชั้นหนึ่ง นุ่มละมุนดุจยอดเขาหิมะอันไกลโพ้น

แนฮ้วยรู้สึกสมองลั่นอึงอล ไม่กล้ามองดูต่อไป

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรก็เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

มีแต่ถังเค่งลืมตาโพลงมองดูนาง

มันคิดไม่ถึงนางกลับกล้าเปลื้องเสื้อผ้าต่อหน้าผู้คน จากนั้นครุ่นคิดนี่เป็นเรื่องไม่สุภาพ ตนเองไหนเลยดูได้? แต่แล้วครุ่นคิด เต็งเจ้ไม่กลัวคนเห็น ขอเพียงไม่มีจิตฟุ้งซ่าน ยังกลัวอันใด? จากนั้นพบว่าตนเองร่างกายร้อนผ่าว เป้ากางเกงตึงแน่นขึ้นมา มิใช่ฟุ้งซ่านเป็นอะไร? หลังจากนั้นครุ่นคิดว่านี่เป็นเรื่องปรกติธรรมดา เรือนร่างอันงดงามนี้ไม่ว่าผู้ใดก็อดมองดูมิได้

พริบตานั้นบังเกิดความคิดสับสนวุ่นวาย แต่ดวงตายังลืมโพลงมอง

ดูเรือนร่างของเต็งเซี้ยงอี

เรือนร่างของนางขาวละเอียดอ่อน ในความขาวละลานอมสีแดงระเรื่อ มันมองเพียงแวบเดียว นางก็พาตัวลงสู่น้ำพุร้อนปล่อยให้น้ำอันอบอุ่นห่อหุ้มหน้าอกไว้

เต็งเซี้ยงอียกมือรวบเผ้าผมด้านหลังขึ้น หลับตาทั้งสองลง อากัปกิริยายกมือรวบผม ทำให้ผิวพรรณใต้ซอกแขนของนางนวลเนียนกว่าหมอกควันเหนือน้ำพุร้อน ปทุมถันทั้งคู่งามกลมกลึงกว่าขอบโค้งของชามเคลือบอีก

นางพลันลืมตาขึ้น กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรธิดาบู๊ลิ้ม พวกท่านเข้าใจข้าพเจ้าไร้ยางอาย แต่ไม่ว่าผู้ใดอาบน้ำชำระกายล้วนเปลื้องเปลือยเปล่าทั้งนั้น"

พลางวักน้ำชำระกายอย่างปลอดโปร่งสบายอารมณ์

แนฮ้วยพลันถอดเสื้อผ้าออก ปล่อยตัวตามธรรมชาติดุจสัตว์ร้ายคืนสู่ป่าดงดิบ กระโดดลงน้ำพุอีกด้านหนึ่ง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรหัวร่อฮาฮา กล่าวกับถังเค่งว่า "เรามิใช่วิญญูชน ขันติไม่หนักแน่นพอ ไม่คิดแสดงความทุเรศ เจ้ายังคงไปเถอะ"

ถังเค่งลืมตากลมโต กล่าวว่า "เรา..."

เต็งเซี้ยงอีหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า "พวกท่านเหล่าบุรุษไฉนพิรี้พิไรปานนี้?"

ถังเค่งร้องเสียงพิกล กระโดดลงน้ำพุทั้งคนทั้งเสื้อผ้า

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรอดยิ้มมิได้ กล่าวว่า "นี่เรียกว่าอะไร? กระโดดน้ำฆ่าตัวตายหรือ?"

เต็งเซี้ยงอีสัพยอกว่า "เรียกว่าแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ"

ถังเค่งทะลึ่งตัวขึ้นจากน้ำ เคราครึ้มบนใบหน้ายิ่งดำขลับ ผมเผ้ายังเกาะเต็มไปด้วยหยดน้ำ

แนฮ้วยพอแช่อยู่ในน้ำ คล้ายกลับคืนสู่วัยเด็ก สองมือตีน้ำจนสะเก็ดน้ำสาดกระจาย ใบหน้าซึ่งเคยเคลือบคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟัน เต็มไปด้วยแววไร้เดียงสา

เต็งเซี้ยงอีกล่าวอีกว่า “ซึ่งความจริงอยู่กลางป่าเขาลำเนาไพร แช่ร่างในน้ำพุร้อน กลับเป็นความสุขอย่างหนึ่ง”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรฝืนยิ้มกล่าวว่า “เราเกรงว่า...”

ทันใด นกกาบินโฉบผ่าน โขดหินริมน้ำกลับหมอบไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

ดูจากท่วงท่าของคนผู้นี้ แสดงว่าคิดโถมลงไปทุกเมื่อ

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล้ำกลืนคำพูดแต่กลางคัน แนฮ้วยก็พบว่าเบื้องบนศีรษะมืดทะมึ่น บนโขดหินมีคน

ยามนี้ เขาถอดเสื้อผ้าแช่ร่างในน้ำพุร้อน ศัตรูกลับอยู่เหนือศีรษะ

พลันได้ยินเสียงกู่เกรี้ยวกราด ผมเผ้าสีเทาพัดพลิ้ว คนผู้นั้นโผบินริมน้ำพุร้อน โถมใส่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

เสียงกราดเกรี้ยวดังขึ้น คมกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง แนฮ้วยแทงกระบี่จากเบื้องล่างขึ้นไป แทงใส่ท้องน้อยผู้มา

คนผู้นั้นใจหายวาบ คิดไม่ถึงแนฮ้วยกลับพกพากระบี่ลงน้ำ ยามฉุกละหุกรีบกระแทกน้ำเต้าข้างเอวใบที่สองแตกออก พวยพุ่งหมอกควันจำนวนมากครอบคลุมใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยพลิกตัววูบหนึ่ง มือซ้ายหนีบร่างถังเค่ง มือขวาประคองเต็งเซี้ยงอีทะยานขึ้นจากน้ำพุร้อน ทิ้งตัวลงที่ข้างกายหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรยืนปากอ้าตาค้าง ตวาดว่า “รีบกลั้นลมหายใจ”

รอจนหมอกควันสร่างซา แนฮ้วย เต็งเซี้ยงอีล้วนสวมใส่เสื้อผ้า ขึ้นม้าพร้อมกับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่ง

ในมือแนฮ้วยยังถือกระบี่

บนคมกระบี่แปดเปื้อนคราบโลหิต แนฮ้วยสลัดกระบี่หยดโลหิตก็

พร่างพรมลงในน้ำพุร้อน

ถังเค่งถามโพล่งว่า “มันเล่า?”

แนฮ้วยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ไปแล้ว”

เต็งเซี้ยงอีไม่เห็นสภาพการต่อสู้เมื่อครู่โดยชัดตา กอปรกับคนผู้นั้นหันหลังให้กับอาทิตย์สนธยา จึงกล่าว “เป็นพยัคฆ์คำรามจันทร์?”

“ตอนนี้ใกล้สนธยา ผมเผ้ามันเปลี่ยนเป็นสีเทา”

“ท่านทำร้ายมัน?”

แนฮ้วยผงกศีรษะกล่าวว่า “มันคิดไม่ถึงเราแม้ถอดเสื้อผ้าแช่อยู่ในน้ำ ยังไม่ทิ้งกระบี่”

เต็งเซี้ยงอียิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ใดคาดคิด ท่านแม้ตอนอาบน้ำยังพกพากระบี่”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “มารร้ายนั้นจากไปก็ดี”

แนฮ้วยกล่าวว่า “ไม่ มันยังอยู่ที่เบื้องหน้า” มันมองดูเดือนเสี้ยวที่ขอบฟ้า กล่าวอีกว่า “เราทำลายน้ำเต้าของมันสองใบ ครั้งต่อไปเป้าหมายของมันอยู่ที่เรา”

ถังเค่งมองดูแนฮ้วย แหงนมองเดือนเสี้ยว ลมเย็นโชยต้องเสื้อผ้าที่เปียกโชกของมัน อดส่งเสียงจามออกมามิได้

ภูเขาฉุ่ยพิ้งซัว

ตั้งแต่บริเวณไหล่เขา มีถ้ำโพรงมากหลาย ทุกถ้ำเชื่อมต่อกัน ถ้ำโพรงลึกล้ำมืดมิด ฟังว่ามีคนเก็บได้ของวิเศษภายใน และมีคนเข้าไปแล้วไม่กลับออกมา

ถังเค่งมาวิ่งเล่นที่นี้ตั้งแต่เล็กคุ้นกับหญ้าทุกต้นไม้ทุกท่อนเป็นอย่างดี หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรก็คุ้นเคยเช่นกัน

ขณะที่พวกมันขึ้นเขาฉุ่ยพิ้ง เป็นเวลาอรุณราง อาทิตย์อุทัยยังไม่จรัสแสง

พวกมันกริ่งเกรงถูกลอบทำร้าย ไม่กล้าเดินทางกลางคืน ค้างแรมที่เชิงเขาคืนหนึ่ง จวบกระทั่งอรุณรางค่อยขึ้นเขา

ถังเค่งชี้มือไปยังรอยแตกขนาดใหญ่บนพื้นรอยหนึ่ง กล่าวว่า “เมื่อกระโดดลงไป ถ้ำโพรงเชื่อมต่อกัน เป็นทางลัดที่ทอดถึงเมืองแซฉั้ง”

พลางกระโดดลงไปก่อน แนฮ้วยติดตามหลัง ถัดจากนั้นเป็นเต็งเซี้ยงอี โดยมีหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรั้งท้าย

ซอกถ้ำตอนแรกคับแคบยิ่ง และลาดชันยิ่ง มืดมิดจนยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ถังเค่งและหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรที่หนึ่งหน้าหนึ่งหลังจุดชุดไฟขึ้นค่อยจำแนกทางออก

เดินประมาณครึ่งชั่วยาม เลี้ยวผนังถ้ำหลายแห่ง ถ้ำโพรงค่อยขยายกว้างขึ้น อากาศเย็นสดชื่น ภายในถ้ำมีหน่อหินลักษณะต่างๆ ภายใต้แสงไฟสาดส่อง สะท้อนสีสันแพรวพราว

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า “**กอเก๊กจู้** *(หัวหน้าสำนักแซ่กอ)* ท่านสามารถบอกเล่าเรื่องที่เงินหลวงถูกปล้นชิงตั้งแต่ต้นหรือไม่?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรทอดถอนใจยาว กล่าวว่า “สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรพอมีชื่อเสียงอยู่บ้าง มาตรว่ากิจการไม่ใหญ่นัก แต่สหายชาวบู๊ลิ้มนับว่าให้เกียรติ ยอมให้พวกเรามีข้าวกิน...”

“กอเก๊กจู้ไม่ต้องถ่อมตนไป ครั้งกระโน้นกอซู่เจี๊ยะผู้เฒ่ากอเมื่อตอนก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร จูก๊วะซิงแซฝากคำชมต่อเจี๊ยะหงซ้วงเจี๊ยะตั่วนั้ง บอกว่าหากรักษาความดีไว้ได้ยี่สิบสามสิบปี ต้องประสบความสำเร็จในกิจการงานแน่นอน”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า “บิดาเราได้รับการคุ้มครองจากเจี๊ยะตั่วนั้ง กิจการดำเนินไปโดยราบรื่น ภายหลังบิดาเราสิ้นบุญ ยก

สำนักคุ้มกันภัยแก่เรา โชคดีที่เราสามารถทำตามที่ฝากฝัง รักษาสำนักคุ้มกันภัยไว้ได้ มิคาดเจี๊ยะตั่วนั้งถูกขุนนางกังฉินใส่ไคล้ ถูกลดตำแหน่งไปยังเมืองฉื่อจิว ระหว่างที่เดินทางไปรับตำแหน่ง ยังถูกโจรร้ายฆ่าตาย หลังจากนั้นทุกประการล้วนแปรเปลี่ยนไป สาขาของสำนักเราคุ้มกันสินค้าถูกปล้นชิงไม่สามารถติดตามเงินกลับมา ถูกทางอำเภอสั่งปิด หลังจากนั้นก็เกิดเรื่องที่เขื่อนปักอัวซัว"

แนฮ้วยส่งเสียงอืมม์ กล่าวว่า "เล่าต่อไป"

"แนฮ้วยทราบหรือไม่ว่า ที่นี้เรียกเก็บภาษีอีกเท่าตัว?"

"ฟังว่าละแวกนี้เก็บเกี่ยวพืชผลงดงาม ราษฎรมีความเป็นอยู่ดีเลิศ ดังนั้นเพิ่มภาษีอีกเท่าตัว"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรร้องเพ้ย กล่าวว่า "นี่ล้วนเป็นข้ออ้างของขุนนางโฉด แท้ที่จริงเรียกเก็บภาษีเท่าตัว เพื่อส่งมอบต่อเมืองหลวง ทั้งสามอำเภอของเมืองแชฉั้งเรียกเก็บภาษีได้หนึ่งร้อยห้าสิบหมื่นตำลึงทอง ว่าจ้างพวกเราคุ้มกันขึ้นเมืองหลวง"

"เงินภาษีเหล่านั้น ปรกติเป็นพวกท่านคุ้มกันส่งหรือ?"

"ย่อมมิใช่ นี่เป็นเรื่องของกรมเมืองตลอดมา แต่ตั้งแต่ปีก่อน ทางเมืองหลวงกะเกณฑ์ทหารเพิ่มขึ้น ทางอำเภอกำลังไม่พอ จึงว่าจ้างพวกเราคุ้มกันแทน ค่าตอบแทนกลับไม่น้อย"

"ท่านขอบอกเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้น"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า "วันนั้นอากาศร้อนยิ่ง มาตรว่าล่วงเลยยามบ่าย ยังร้อนอบอ้าวยิ่ง พี่น้องทั้งหลายเพียงหวังสามารถผ่านเขื่อนปักอัวซัวโดยเร็ว ทันใด ที่ด้านหลังเนินดิน ปรากฏชายฉกรรจ์คลุมหน้าหลายสิบคนฮือออกมา คนนำหน้าทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม พี่น้องมากหลายล้วนตายในเงื้อมมือคนทั้งสองนี้

"พวกมันคนหนึ่งมือเปล่า คนหนึ่งโถมถึงที่ใด ช่วงชิงได้อาวุธใด ก็

ยึดถือเป็นอาวุธของมัน คนที่มือเปล่าพอฆ่าคนคนหนึ่ง ต้องยกมือเช็ดจมูกคราหนึ่ง เราประมือกับหนึ่งในสอง สำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้ กระทั่งแนวทางกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามก็ดูไม่ออก

"ที่น่าประหลาดคือ นอกจากสองคนนี้แล้ว ที่หลงเหลือมีพลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมนัก มันฆ่าพวกเรายี่สิบสามสิบคน พวกเราก็ฆ่ามันยี่สิบกว่าคน ภายหลังปรากฏผู้คลุมหน้าอีกระลอกหนึ่งหนุนเนื่องมา เราเห็นว่าไม่อาจสู้พัวพันสืบต่อ จึงส่งสัญญาณให้คุ้มกันเงินหลวงฝ่าวงล้อมออกไป

"น่าเสียดายพวกเราฝีมือสู้ไม่ได้ ไม่นานรถสินค้าก็ถูกช่วงชิงไป ยอดฝีมือลึกลับทั้งสองจากไปคนหนึ่ง คงเหลือคนที่ช่วงชิงอาวุธไปเป็นอาวุธของตน นำกำลังผู้คนยี่สิบกว่าคนเข่นฆ่าพวกเราแทบหมดสิ้น

"พวกเราต่อสู้ตั้งแต่พลบค่ำถึงยามค่ำคืน คงเหลือเรา ถังเค่ง น้าเล่าตั่ว โง้วเซ่ง เตียหงีฮัง ลี้เซี่ยฮ้อทั้งหก ผู้คลุมหน้าที่นำขบวนพลันโบกมือเป็นสัญญาณ ทุกผู้คนผลักดันรถบรรทุกเงินจากไปจนหมดสิ้น

"เรามองดูพี่น้องทั้งหลายที่ทอดร่างเป็นซากศพ บังเกิดความคับแค้นรันทด ชั่วครู่ค่อยระงับจิตใจ มอบหมายให้ถังเค่ง น้าเล่าตั่ว และเตียหงีฮังกลับสำนักไป ระดมกำลังคน ติดตามสืบสาวเรื่องนี้ ลี้เซี่ยฮ้อและโง้วเซ่งรายงานต่อทางการ เราไล่ตามคนร้ายไป มาตรว่าผู้คลุมหน้าทั้งสองยากรับมือ แต่คนที่เหลือพลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมนัก ตามเหตุผลควรสืบได้เบาะแสใด

"เราพอติดตามไป พบว่าพวกมันวกกลับเมืองแซฉั้ง เรารู้สึกเรื่องราวมีเลศนัย จึงเร่งติดตามไป เมื่อถึงหุบเขาอึ้งเตี๊ยบก๊ก กลับพบว่าคนร้ายคลุมหน้าทั้งสิบเก้าคนล้วนถูกพิษเสียชีวิต ใบหน้าถูกพิษกัดกร่อนทำลายไปสิ้น

"ในซากศพผู้ตาย หามียอดฝีมือคลุมหน้าทั้งสองไม่ เราพอเห็นซากศพที่ถูกพิษกัดกร่อนใบหน้า ค่อยฉุกใจคิด รีบรุดกลับเขื่อนปักอัวซัว คิดปลดผ้าคลุมหน้าของคนร้ายที่เสียชีวิตระหว่างการต่อสู้ออกดูว่าเป็นใคร

แต่เมื่อกลับไปถึง เพียงพบเห็นซากศพของคนในสำนักคุ้มกันภัย หามีซากศพของศัตรูไม่

“เรารู้สึกเรื่องราวมีเลศนัย ในใจกลัวว่าสำนักคุ้มกันภัยเกิดเรื่องจึงกลับเข้าเมืองแซฉั้งทั้งยามราตรี เมื่อใกล้รุ่งสาง กลับถึงสำนักคุ้มกันภัย ค่อยพบว่าสำนักถูกสั่งปิด คนในสำนักคุ้มกันภัยถูกจับตัวไป เราคิดเสนอหน้าแต่แล้วฉุกใจคิด หากเสนอหน้ารังแต่ตกเป็นผู้ต้องหา ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว ได้แต่สะกดกลั้นใจไว้”

แนฮ้วยฟังถึงตอนนี้ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เงินหลวงถูกปล้นชิงทางการควรส่งทหารออกตามจับโจร ไฉนกลับจับกุมคนในสำนักคุ้มกันภัย?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรมองดูถังเค่ง ตอนนั้นมันติดตามศัตรูไป สภาพภายในสำนักคุ้มกันภัย ถังเค่งยังทราบกระจ่างกว่า

ถังเค่งร้องด้วยความคับแค้นว่า “เราก็ไม่ทราบ เรากับน้าเล่าตั่ว น้องแซ่เตียกลับสำนักคุ้มกันภัย บอกเล่าเรื่องราวต่อทั้งหมด **ย่งยี่เจ่ก** *(อารองแซ่ย่ง)* กับคันเกาทัณฑ์น้อยขณะจะส่งคนไปช่วยเก๊กจู้ ลี้เชี่ยฮ้อพลันนำกำลังทหารจำนวนหนึ่งฮือเข้ามา ชี้หน้าพวกเราทั้งสามบอกว่า *‘เป็นพวกมัน’* เหล่าทหารก็ตรงเข้าจับกุมพวกเรา เจ้าเด็กแซ่ลี้น่าชิงชังจริงๆ”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถามว่า “โง้วเซ่ง น้าเล่าตั่ว และเตียหงีฮังเล่า?”

“น้าเล่าตั่วกับเตียหงีฮังระหว่างติดคุก ถูกถลกหนังเสียชีวิต โง้วเซ่งยังถูกคุมขังอยู่ในคุก สภาพคงไม่ดีเลิศเท่าใด”

แนฮ้วยพลันถามว่า “ท่านบอกว่าเปาเปียวแซ่น้า แซ่เตียถูกถลกหนังทั้งเป็น นี่เป็นเรื่องราวใด?”

ถังเค่งบอกเล่าเหตุการณ์ที่ลี้บ่วงตงใช้สองพี่น้องตระกูลงั้ง นักศึกษาขวานใหญ่และพวกถลกหนังคนให้ทราบ พร้อมกับเท้าความถึงกวนปวยโต่วช่วยผู้ต้องหา ไม่ยอมก้มหัวให้กับกงจื้อโฉด ในที่สุดตายอย่างสยดสยอง

แนฮ้วยหน้าเคร่งขรึมลง เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “การตายของบุตรชายลี้ตั่วนั้งถือเป็นคดีใหญ่ ลี้ตั่วนั้งเป็นหนึ่งในห้าศิษย์ของ**โป่วเซ้งเซี่ยง** *(มหาเสนาบดีแซ่โป่ว)* อย่าว่าแต่เรื่องนี้ต่อเติมว่าเป็นผู้ก่อความไม่สงบ แหกคุก ลี้บ่วงตงถูกฆ่าเพราะคุ้มครองของขวัญวันเกิดของมหาเสนาบดีโป่ว สำหรับเรื่องราวของกวนตั่วกอ ด้วยพลังฝีมือของเขา ไม่ว่าผู้ใดก็จับกุมเขาไม่ได้ แต่เขาพลั้งมือทำร้ายผู้คน ยอมมอบตัวเข้าคุก นับเป็นเรื่องน่าเลื่อมใส เราความจริงได้รับคำสั่งจูก๊วะซิงแซ มาช่วยวิ่งเต้นปลดปล่อยเขา คิดไม่ถึงเขาจะถูกคนต่ำช้าทำร้าย...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ชุดไฟในมือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย ถังเค่งดับพร้อมเพรียง ภายในถ้ำเปลี่ยนเป็นมืดมิดสนิท

ถังเค่ง เต็งเซี้ยงอี และหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรู้สึกมีกระแสลมเย็นแหวกจู่โจมมาพร้อมกับเสียงหวีดหวิวเร่งร้อน รอจนรู้สึกตัว ก็ไม่มีปัญญาหลบรอดได้

ทันใด กระแสลมอีกสายหนึ่งดังกลบเกลื่อน บังเกิดเสียงลมสับสนจากนั้นเป็นเสียงเช้งคราหนึ่ง ประกายสีแดงวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ประกายสีแดงวูบแล้ววูบอีก จากนั้นทุกประการกลับคืนสู่ความเงียบสงบ ภายในถ้ำมืดมิดสนิททั่วดุจเดิม

ผ่านไปเนิ่นนาน แนฮ้วยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “จุดไฟ”

ถังเค่งและหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรีบจุดชุดไฟขึ้น เต็งเซี้ยงอีพลันส่งเสียงร้องออกมาคำหนึ่ง

เท้าซ้ายของแนฮ้วยโชกไปด้วยโลหิต

ถังเค่งถามโพล่งว่า “ท่านรับบาดเจ็บ?”

แนฮ้วยกล่าวว่า “เป็นพยัคฆ์คำรามจันทร์”

เต็งเซี้ยงอีบอกใบ้ให้แนฮ้วยนั่งพิงผนัง ยกขาซ้ายของแนฮ้วยขึ้นวางกับหัวเข่าของตนเอง ฉีกชายเสื้อมุมหนึ่ง ห้ามเลือดพันแผลให้กับแนฮ้วย

สีหน้าแนฮ้วยเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร แต่ดวงตาทอแววตื้นตัน

ถังเค่งชูชุดไฟส่องแสงสว่าง ทางหนึ่งกล่าวว่า "มันอยู่ที่ใด?"

แนฮ้วยกล่าวว่า "มันอยู่ในดิน"

ถังเค่งใจหายวาบ รีบลดชุดไฟลงส่องพื้นดิน

แนฮ้วยกล่าวว่า "มันใช้น้ำเต้าอีกใบหนึ่งแล้ว"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรยิ้มออกมา กล่าวว่า "แต่ท่านทำลายมันแล้ว"

"เราก็รับบาดเจ็บ"

ถังเค่งตะกุกตะกักถามว่า "มันยังจะย้อนกลับมาหรือไม่?"

แนฮ้วยย้อนถามว่า "ถ้ำนี้ยังยาวไกลอีกเท่าใด?"

ถังเค่งกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว "พวกเราใกล้ถึงทางออกแล้ว"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "ที่นั้นคงมีทิวทัศน์งดงามยิ่ง"

บทที่ 7

เหยี่ยวกับนกกระจิบ

ทิวทัศน์ภูเขางามตระการจริงๆ

เมื่อมองแต่ไกล เขียวชอุ่มสดใส แต่งแต้มด้วยลำธารน้ำตก รอบกายเป็นหญ้าเขียวขจี แทรกแซมด้วยดอกไม้หลากสี ประดุจวิมานแมนในแดนดิน

ที่ปากทางออกของถ้ำ นั่งขัดสมาธิด้วยคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ผมขาวทั่วศีรษะ ท่านั่งก็ประหลาดยิ่ง ยกมือทำท่าคล้ายกำลังทอดแห

ข้างกายมันวางไว้ด้วยน้ำเต้าสีแดงเข้มใบหนึ่ง

เป็นน้ำเต้าสุราใบที่สาม

แต่ในมือมันไม่มีแห มือของมันดูไปไม่มีอะไรทั้งสิ้น

ด้านหลังของคนผมขาวที่ห่างไปยืนไว้ด้วยคนสองคน ล้วนยืนอยู่ไกลรอคอยด้วยความตื่นเต้นตึงเครียด

คนทั้งสองคล้ายกลัววัตถุในมือคนผมขาวยิ่ง ดังนั้นทอดระยะห่างไม่กล้าเข้าใกล้

แต่ในมือคนผมขาวไม่มีของใดชัดๆ

อาทิตย์ใกล้สนธยา

แสงอาทิตย์สาดส่องเข้าปากถ้ำโพรงอันมืดครึ้ม

แนฮ้วย หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร เต็งเซี้ยงอี และถังเค่งทยอยปรากฏกายขึ้น

แนฮ้วยสบสายตากับพยัคฆ์คำรามจันทร์ที่ปากถ้ำ ยังคงเดินต่อไป

ปากถ้ำโพรงลาดเฉียง พยัคฆ์คำรามจันทร์อยู่เบื้องสูง แต่แนฮ้วยยังเดินตรงขึ้นไป ราวกับชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบก็มิปาน

พยัคฆ์คำรามจันทร์นั่งแน่วนิ่ง ไม่มีท่าทีผิดปรกติใด

งั้งอู่ซิ่ง งั้งอู่หงีแม้อยู่ห่างไป แต่ยังมีสีหน้าเขม็งตึงเครียด

แนฮ้วยพลันรู้สึกไม่ถูกต้อง

มันเติบโตกลางป่าเขา เรียนรู้ถึงสัญชาตญาณของสุนัขป่า ทราบว่าที่ใดมีหลุมพราง ที่ใดมีกับดัก ที่ใดมีภยันตราย

ตอนนี้มันสัมผัสกับสัญญาณภัยแล้ว แต่ไม่ทราบว่าภยันตรายอยู่ที่ใด

...ภยันตรายที่มองไม่เห็น จึงเป็นภยันตรายที่แท้จริง

มือของเขามั่นคงดุจศิลา แตะกับโกร่งกระบี่แล้ว

ยามนั้น พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันส่งเสียงกู่แหลมเล็กเกรี้ยวกราดออกมา

เสียงกู่เกรี้ยวกราดเพียงไหน ก่อเกิดดินทรายคละคลุ้ง ต้นหญ้าไหวโอนเอน ผมเผ้าทั่วศีรษะมันก็โชยพัดพลิ้ว

สองพี่น้องตระกูลงั้ง เต็งเซี้ยงอี ถังเค่งพากันยกมืออุดหู แม้แต่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรก็ขมวดคิ้ว

มีแต่แนฮ้วยที่สีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร

ยามนั้นแนฮ้วยพลันรู้สึกตนเองคล้ายพลัดตกไปในร่างแห จากนั้นพบว่าความรู้สึกนี้ไม่เพียงเป็นความรู้สึก หากแต่พลัดตกไปในร่างแหจริงๆ

รู้สึกมือเท้าหดตัว ถูกมัดพันธนาการ ไม่อาจเคลื่อนไหวอย่างอิสระได้

ขณะเดียวกัน เต็งเซี้ยงอีและถังเค่งส่งเสียงร้องตวาดว่า พวกเขาก็บังเกิดความรู้สึกดุจเดียวกัน

ที่แตกต่างคือ แนฮ้วยชักกระบี่ออกแล้ว

กระบี่อยู่หน้าคนตามหลัง คนและกระบี่หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวพุ่งปราดออกไป

แนฮ้วยรู้สึกร่างตึงวูบ คล้ายถูกหนวดปลาหมึกตวัดรัดไว้ ขณะเดียวกันกระบี่ของเขาเปล่งประกายเจิดจ้าจับตา ปลายกระบี่บังเกิดเสียงดังปานฉีกแพร

แต่เบื้องซ้ายขวาหน้าหลังของพวกเขา ปราศจากวัตถุสิ่งใดชัดๆ

แนฮ้วยรู้สึกร่างกายแขนขาถูกรัดพันราวขนมจ้างใบหนึ่ง แต่เขาทุ่มเทสมาธิจิตใจทั้งมวลกับประกายกระบี่ เสียงขวับคราหนึ่ง ตลอดทั้งร่างผ่อนคลาย ร่างบินเฉียงๆ ออกไป ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ

คล้ายกับทะลวงฝ่าออกจากร่างแหที่ไร้สภาพใบหนึ่ง และคล้ายทะลวงช่องแตกที่ขอบฟ้าออกไป

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคิดติดตามช่องแตกของแนฮ้วยออกไป แต่แล้วทิศทางไปถูกสกัดขัดขวางไว้

เบื้องหน้าของมันยังว่างเปล่าไร้สิ่งใด

คล้ายกับมีวัตถุไร้สภาพที่งอกเงยอย่างรวดเร็วชนิดหนึ่ง เพิ่งถูกทะลวงเป็นช่องแตก ก็แผ่กระจายมาแทนที่ อุดช่องโหว่กักคนเอาไว้

หากว่าเป็นร่างแห ร่างแหบีบตัวเข้าแล้ว

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ถังเค่ง เต็งเซี้ยงอีถูกมัดพันธนาการไว้ ไม่อาจขยับเขยื้อนไหว ยังรัดแน่นกว่าถูกเส้นลวดเหล็กกล้ามัดพันไว้อีก

แนฮ้วยกุมกระบี่หันกายกลับ สองตาสาดประกายกราดเกรี้ยว

พยัคฆ์คำรามจันทร์ทำท่าสาวร่างแห

สายตาของแนฮ้วยจ้องจับที่น้ำเต้าใบนั้น

พยัคฆ์คำรามจันทร์ชะงักเสียงกู่ หันหน้าหาแนฮ้วย

แนฮ้วยมองดูน้ำเต้าบนพื้นใบนั้น กล่าวว่า “**มั่งฮ่วมเทียนล้อ ลักโบ่วเชียมเฮ้งซี** *(ตาข่ายฝันวิมาน สายใยฟากฟ้าไร้รอย)* ?”

พยัคฆ์คำรามจันทร์ตบน้ำเต้าใบนั้น ถังเค่ง เต็งเซี้ยงอี และหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรที่ถูกรวบมือรวบเท้าแนบชิดกันพลันสะท้านคราหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววแตกตื่นเดือดดาลขึ้น

แนฮ้วยกล่าวอีกว่า “ตอนอยู่ในถ้ำศิลา เราไม่ได้ทำลายน้ำเต้าใบที่สามของท่าน?”

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวว่า“เจ้าเพียงทำลายน้ำเต้าใบที่สองของเรา น้ำเต้าใบที่สองของเราไม่เพียงสามารถพ่น**ไท้อิดโหงวล้ออิง** *(ควันเบญจสีสัน)* ยังสามารถปล่อย**เชียะเอี้ยซิ้งกวง** *(ยอดประกายเงาแดง)* เจ้าแผ่พุ่งพลังกระบี่ทำลายมัน น้ำเต้าใบที่สามของเรายังไม่ใช้ออก” สีหน้ามันอดปรากฏแววภาคภูมิลำพองมิได้ กล่าวอีกว่า “ตาข่ายฝันวิมาน สายใยฟากฟ้าไร้รอยของเราไม่เคยพลาดเป้ามาก่อน”

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า “แต่เราทลายร่างแหออกมาแล้ว”

พยัคฆ์คำรามจันทร์หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จากนั้นกล่าวว่า “แต่เราสยบคนที่เราต้องการสยบแล้ว”

แนฮ้วยจับจ้องมองกระบี่ของตัวเอง เค้นเสียงว่า “อย่าได้บีบบังคับเรา”

พยัคฆ์คำรามจันทร์ไม่ได้เหลียวหน้าไป แต่สั่งต่อสองพี่น้องตระกูลงั้งว่า “ถือน้ำเต้าใบนี้คุมเชลยทั้งสามไป บอกต่อลี้งักหลุยว่าเราทำตามที่มันต้องการแล้ว”

งั้งอู่หงีรับคำ งั้งอู่ซิ่งกล่าวว่า “เนียบเล่าตั่ว พวกเรามิสู้ผนึกกำลัง

กำจัดเด็กน้อยนี้...”

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันส่งเสียงออกมาคำเดียว “ไป”

งั้งอู่ซิ่งกระตุกแขนเสื้องั้งอู่หงี ทั้งสองคนหนึ่งลากน้ำเต้าบนพื้นใบนั้น อีกคนหนึ่งถือลูกดอก จ่อคุกคามคนที่ตกอยู่ในร่างแหไร้สภาพทั้งสาม

ที่น่าประหลาดคือ น้ำเต้าพอเคลื่อนไหว หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและพวกทั้งสามก็ถูกลากพาไป โดยไม่อาจขัดขืนดิ้นรนได้

แนฮ้วยขยับกายวูบ พยัคฆ์คำรามจันทร์ก็ปลดน้ำเต้าข้างเอวออกมา

นี่เป็นน้ำเต้าเพียงหนึ่งเดียวบนร่างมัน

แนฮ้วยยืดตัวตรงขึ้นอีกครา

...ภายใต้การจู่โจมของน้ำเต้าสามวิเศษของพยัคฆ์คำรามจันทร์ไม่มีผู้ใดกล้าแบ่งแยกสมาธิไปสนใจเรื่องอื่น ต่อให้จูกัวะซิงแซมาด้วยตนเองก็ทำไม่ได้

แนฮ้วยทราบว่า ตนต้องมีชีวิตอยู่ จึงช่วยหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและพวกได้

หากจะช่วยคน ต้องฆ่าคนก่อน ฆ่าศัตรูผู้น่ากลัวที่เบื้องหน้านี้

สองพี่น้องตระกูลงั้งล่าถอยเร็วยิ่ง ชั่วพริบตาก็จากไปจนไร้ร่องรอย

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันกู่ร้องออกมา

เสียงกู่พอดัง มันก็ล่าถอยไปด้านหลัง

แนฮ้วยกุมกระบี่รุกคุกคาม ทิศทางที่พยัคฆ์คำรามจันทร์ล่าถอยไปเป็นทิศเดียวกับสองพี่น้องตระกูลงั้งล่าถอย

เสียงกู่ยิ่งกราดเกรี้ยว พยัคฆ์คำรามจันทร์ยังล่าถอยรวดเร็ว

แนฮ้วยรักษาระยะห่างกับมันสิบเอ็ดเชียะ จ่อกระบี่ชี้เฉียง แต่หาโอกาสลงมือไม่ได้

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันชะงักเท้า

อากาศบนเขาเย็นสดชื่น แต่ที่นี้ปรากฏคลื่นความร้อนโชยมาปะทะ

หน้า พื้นใต้เท้าเป็นดินชื้นสีดำคล้ำ ทั้งยังส่งกลิ่นกำมะถันอันฉุนเฉียว

แว่วเสียงเพียะพะเบาๆ ดังกระทบโสต

แนฮ้วยคิดไม่ถึงบนภูเขาที่ทิวทัศน์ตระการยังมีสถานที่ประหลาดเช่นนี้ พยัคฆ์คำรามจันทร์พอหยุดยั้ง แนฮ้วยก็ชะงักเท้าลง

ปลายกระบี่ยังคงห่างจากพยัคฆ์คำรามจันทร์สิบเอ็ดเชียะ

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันกล่าวว่า “เจ้าทราบหรือไม่ว่า เราไฉนชักนำเจ้ามายังที่นี้?”

แนฮ้วยไม่ตอบคำ ขอบตาของเขาไม่กลอกกลิ้ง แต่ก็จับตาดูสถานที่แห่งนี้

ที่เบื้องหน้าซ้ายขวามีหนองโคลนสกปรกหลายแห่ง ปรากฏฟองน้ำลักษณะเหนียวเดือดปุดๆ ขนาดใหญ่เท้าหัวคชสาร เล็กเท่าลูกตา บางครั้งยังมีคราบโคลนกระเซ็นออกมา

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวว่า “สถานที่นี้เรียกว่า**ได้กุ้งจุ้ย** *(น้ำเดือดใหญ่)* ทั้งนี้เพราะพื้นดินชักนำความร้อนความเย็นใต้ชั้นดินขึ้นมา พวยพุ่งโคลนร้อนออกมาเป็นครั้งคราว นานไปกลายเป็นหนองโคลน ผู้ใดพอพลัดตกลงไป ต้องตกนรกหมกไหม้ทั้งเป็น” จากนั้นมันถามว่า “เจ้าทราบสาเหตุที่เราชักนำเจ้ามายังที่นี้หรือไม่?”

แนฮ้วยจับจ้องมองมันไม่ตอบคำ

พยัคฆ์คำรามจันทร์แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า “เจ้าไม่ลงมือ นับเป็นความผิดอันมหันต์”

แนฮ้วยกล่าวว่า “เราไม่ลงมือ ทั้งนี้เพราะเราหาโอกาสลงมือไม่ได้”

“น่าเสียดายตอนนี้เจ้ายิ่งหาไม่พบ เราชักนำเจ้ามายังที่นี้ ทั้งนี้เพราะเท้าของเจ้าบาดเจ็บ”

...ที่นี้ดินโคลนอ่อนร่วน เมื่อหยั่งเท้าลงจะถลำลงไปได้โดยง่าย แนฮ้วยเท้าข้างหนึ่งรับบาดเจ็บ หากถลำลงไปในโคลน ยากที่จะกอบกู้

สถานการณ์อันเลวร้ายได้

พยัคฆ์คำรามจันทร์จ้องมองเท้าซ้ายของแนฮ้วย กล่าวว่า “ขอเพียงต่อสู้กันตัวต่อตัว ถือเป็นการต่อสู้โดยยุติธรรม อย่าว่าแต่เราบอกภูมิประเทศต่อเจ้าแล้ว เจ้าแม้ตายก็ไม่อาจโทษว่าเราได้”

แนฮ้วยผงกศีรษะกล่าวว่า “ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า แต่การทหารไม่เบื่อหน่ายอุบาย”

เอ่ยถึงตอนนี้ ในหนองโคลนพวยพุ่งฟองดังปุดๆ ใต้พื้นดินคล้ายเดือดพล่าน พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวว่า “ระวัง น้ำพุร้อนใต้ผิวดินพอพุ่งออกมา พวกเราจะพิสูจน์ความเป็นตายในบัดดล”

แนฮ้วยเข้าใจจิตเจตนาของพยัคฆ์คำรามจันทร์

ชนชั้นยอดฝีมือต้องมีนิสัยประจำตัวคนลุ่มหลงกระบี่ชมชอบใช้กระบี่ คนลุ่มหลงวิทยายุทธ์ทุกค่ายสำนักชอบเล่าเรียนอย่างกว้างขวาง ขณะเดียวกันมือสังหารผู้หนึ่งเมื่อเผชิญศัตรูเข้มแข็งมักมุ่งหวังว่าสามารถฆ่าคนหรือถูกคนฆ่าในสภาพแวดล้อมที่แปลกพิสดารออกไป

อาจบางทีเช่นนี้ จึงสามารถตอบสนองความภูมิใจของมือสังหารผู้หนึ่ง

แนฮ้วยเข้าใจความรู้สึกของพยัคฆ์คำรามจันทร์

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กออกมา

เสียงกู่พอดัง การจู่โจมเริ่มขึ้น!

ใต้ผิวดินหากมีเตาหลอมขนาดใหญ่กำลังต้มพื้นดินแถบนี้ อย่างนั้นตอนนี้ถึงเวลาเดือดจัดแล้ว

เสียงบึมคราหนึ่ง โคลนเลนและสายน้ำฉีดพุ่งออกจากใจกลางหนองโคลน สะท้อนประกายประหลาดแปลกตาใต้อาทิตย์หลังเที่ยง คล้ายฝนหลากสีห่าหนึ่งสาดซัดใส่หนองโคลน

แต่ฝนนี้เป็นความรุ่มร้อนถึงที่สุด

สภาวะจู่โจมของพยัคฆ์คำรามจันทร์ก็สุดร้อนแรง

ผมขาวของมันพัดพลิ้ว ห่อปากกู่เสียงแหลมเล็ก ยืดกายอยู่เบื้องสูง ในน้ำเต้าแผ่พุ่งประกายสีขาวใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

สภาพเช่นนี้คล้ายนกเหยี่ยวโฉบนกกระจิบก็มิปาน

พยัคฆ์คำรามจันทร์คำนวณแน่ว่า เท้าซ้ายแนฮ้วยรับบาดเจ็บ ยากที่จะกระโดดหลบอย่างรวดเร็ว มันคิดจู่โจมสังหารแนฮ้วย ก่อนที่โคลนร้อนจะตกลงมา จากนั้นค่อยถลันหลบ

สำหรับกับมันและคู่ต่อสู้ นี่ล้วนเป็นการทดสอบอย่างหนึ่ง

ผู้ใดไม่อาจสอบผ่าน ผู้นั้นต้องตาย

แต่ยอดฝีมือที่แท้จริง ชมชอบการทดสอบเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะการทดสอบคือการท้าทาย การท้าทายกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้น เมื่อกระตือรือร้นจึงมีความก้าวหน้า

การเดินเรือทวนน้ำ ไม่คืบหน้าก็ล่าถอย สำหรับกับมือสังหารการถดถอยมีแต่ความตาย

พยัคฆ์คำรามจันทร์ลอยตัวอยู่กลางอากาศ

ร่างของมันบดบังอาทิตย์ไปครึ่งหนึ่ง

แนฮ้วยอยู่ในเงามืด

มันไม่ได้ถดถอย และไม่ได้สะอึกเข้าหา

มันพลันฟาดฝ่ามือใส่อากาศธาตุ

พลังฝ่ามือไม่ได้กระแทกใส่พยัคฆ์คำรามจันทร์ หากแต่ฟาดใส่น้ำโคลนที่กลางอากาศแต่ไกล

ภายใต้พลังฝ่ามือรุมเร้า น้ำโคลนที่ร้อนระอุกระเซ็นใส่พยัคฆ์คำรามจันทร์ที่กลางอากาศ

พยัคฆ์คำรามจันทร์ต่อให้มีพลังฝีมือสูงกว่านี้ ก็ไม่กล้าปล่อยให้น้ำโคลนที่สะสมความร้อนใต้ดินพ่นใส่ พลันเปลื้องเสื้อผ้าออก ทางหนึ่งกวัดแกว่งม้วนใส่น้ำโคลน ทางหนึ่งหยิบยืมพลังบินเฉียงๆ ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ

เมื่อทิ้งตัวลงกับพื้น พลันรู้สึกเย็นเยียบที่หลังใบหู

มันเหลียวหน้าไปช้าๆ ปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งจ่อใส่ลำคอ

กระบี่อยู่ในมือแนฮ้วย

คมกระบี่เยียบเย็น

ประกายตาเยียบเย็นยิ่งกว่า

พยัคฆ์คำรามจันทร์พลันสืบเท้าออกไปก้าวหนึ่ง กลับเสนอลำคอเข้าหาคมกระบี่

แนฮ้วยถอยปราดไปก้าวหนึ่ง

คมกระบี่จ่อใส่ลำคอพยัคฆ์คำรามจันทร์ โดยที่ปราศจากหยาดโลหิตกระเซ็นออกมา

พยัคฆ์คำรามจันทร์สลัดศีรษะ เท่ากับปาดคอเข้าหาคมกระบี่อีก

แต่ปลายกระบี่วกเป็นวง เมื่อพยัคฆ์คำรามจันทร์หยุดนิ่ง ปลายกระบี่ยังจ่อกับปลายคางของมัน โดยที่ไม่ได้ทำร้ายมันแม้แต่น้อย

พยัคฆ์คำรามจันทร์แค่นหัวร่อ กล่าวว่า “เพลงกระบี่ที่ดีเพียงแต่ไม่กล้าฆ่าคน”

แนฮ้วยยิ้มแล้ว เขาพอเผยอยิ้ม ดวงตาก็อบอุ่นขึ้นมา ปากกล่าวว่า “เราไยต้องฆ่าท่าน?” กล่าวจบ รั้งกระบี่กลับหันกายไป ทิ้งให้พยัคฆ์คำรามจันทร์ยืนตะลึงลานกับที่

พยัคฆ์คำรามจันทร์แผดเสียงร้องว่า “เราคิดฆ่าเจ้า เจ้าไฉนไม่ฆ่าเรา ที่แท้กระบี่ของแนฮ้วยไม่กล้าฆ่าคนแล้ว”

แนฮ้วยกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า “ท่านฆ่าเรา เราก็ต้องฆ่า

ท่านหรือ กระบี่ของแนฮ้วยต้องฆ่าคนจึงนับเป็นกระบี่ของแนฮ้วยหรือ?"

พยัคฆ์คำรามจันทร์ถูกถามจนงงงันวูบ

แนฮ้วยกล่าวทิ้งท้ายว่า "ท่านยังต้องมีชีวิตอยู่ เพื่อดูน้ำมิตรเปลี่ยนจากไร้น้ำใจเป็นมีน้ำใจ เราก็จะมีชีวิตอยู่ เราไม่อาจปล่อยให้สหายที่ถูกใส่ความทั้งสามถูกใส่ความต่อไป"

งั้งอู่ซิ่ง งั้งอู่หงีสองพี่น้องลากน้ำเต้าไป เต็งเซี้ยงอี ถังเค่ง และหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรติดตามไปโดยไม่อาจต่อต้านขัดขืน คล้ายมีร่างแหที่ไร้สภาพปากหนึ่งฉุดลากพวกมันไป

เมื่อถึงหมู่บ้านชนบทละแวกน้ำเดือดน้อย เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว

ละแวกน้ำเดือดน้อยมีหล่มโคลนทรายดูด เพื่อความรอบคอบสองพี่น้องตระกูลงั้งตกลงหยุดยั้งพักผ่อนในที่นี้

งั้งอู่ซิ่งเตะประตูกระท่อมหลังหนึ่งเปิดออก

บ้านหลังนี้มีสี่ชีวิต หลังจากตรากตรำในสวนผลไม้ตลอดทั้งวัน กำลังรับประทานอาหารค่ำ คิดไม่ถึงอาคันตุกะไม่รับเชิญมาถึง บุรุษภายในบ้านเพิ่งตวาดถาม ก็ถูกงั้งอู่หงีตบเลือดกบปากล้มคว่ำกับพื้น

งั้งอู่หงีตวาดให้ยกของมา ภายในบ้านยังมีสตรีนางหนึ่ง เด็กสาวและทารกชายคนหนึ่ง สตรีนั้นรีบยกอาหารมา กลับมีแต่ผักดองและขนมเปี๊ยะรสเค็ม

งั้งอู่หงีสำรวจดูสตรีนั้น เห็นนางหลั่งน้ำตานองหน้า กลับขับเน้นถึงใบหน้าที่งามผุดผาด ต้องเชยคางนางขึ้นมา ถามว่า "เจ้าเรียกว่าอะไร?"

สตรีนางนั้นตะกุกตะกักว่า "เรา...เรา..."

ด้วยสัญชาตญาณของสตรี นางคาดเดาออกว่าโจรร้ายนี้คิดถึงเรื่องลามกบัดสีใด

งั้งอู่หงีหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ซิ่งกอ ท่านรับประทานก่อน เราจะไป

หาความสุขแล้ว”

พลางฉุดลากสตรีนางนั้นเข้าห้องด้านใน หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยและพวกเบิ่งตาแทบฉีกขาด แต่ไม่อาจเคลื่อนไหวอย่างไรได้

บุรุษนั้นดิ้นรนลุกขึ้น คิดโถมใส่งั้งอู่หงี งั้งอู่หงีตวัดเท้าเตะฉาด ก็เตะบุรุษนั้นปลิวลิ่วไปปะทะกับผนัง เมื่อร่วงระทวยลงก็สิ้นใจตาย

สตรีนางนั้นคร่ำครวญหวนไห้ เรียกว่า “อาไล้” งั้งอู่หงีรู้สึกไร้รสชาติเปลี่ยนเป็นฉุดลากเด็กสาวนั้น สตรีนางนั้นรีบกล่าวว่า “วิงวอนท่าน โปรดปล่อยนาง นางยังเยาว์วัย ยังไม่รู้ความ”

“เจ้ารู้ความ แต่เจ้าไม่เชื่อฟัง”

“เราเชื่อฟัง...เราจะเชื่อฟังนายท่าน”

งั้งอู่หงีหัวร่อเฮอะฮะ โอบอุ้มสตรีนั้นเดินเข้าห้องด้านใน งั้งอู่ซิ่งเพียงสั่นศีรษะ ขู่เด็กชายเด็กสาวคู่นั้นอย่าได้เคลื่อนไหว เต็งเซี้ยงอีพลันกล่าวว่า “งั้งเล่าตั่ว...”

งั้งอู่ซิ่งเหลียวมองนาง สีหน้ากลับปรากฏแววเลื่อนลอยขึ้น

ยามนั้นภายในห้องบังเกิดเสียงตวาดคำหนึ่ง เสียงกรีดร้องคำหนึ่ง

เต็งเซี้ยงอีรีบกล่าวว่า “งั้งเล่าตั่ว โปรดคุ้มครองเด็กทั้งสอง...”

เอ่ยถึงตอนนี้ งั้งอู่หงีผลักประตูห้องด้านใน โซซัดโซเซออกมา

มันกุมร่างท่อนล่าง มุมปากมีโลหิตไหลซึม แผดด่าว่า “นางแพศยากลับใช้กรรไกรต่อเรา”

งั้งอู่ซิ่งงงงันวูบ ทวนคำ “กรรไกร” งั้งอู่หงีกระชากเสียงว่า “เราฟาดนางตายในฝ่ามือเดียวแล้ว” กล่าวพลางสืบเท้าเข้าหาเด็กสาวนั้นอีกครา

งั้งอู่ซิ่งเหลียวมองเต็งเซี้ยงอี เต็งเซี้ยงอีส่ายหน้า แววิงวอนในดวงตาเข้มข้นกว่าเดิม

งั้งอู่ซิ่งขมวดคิ้ว วางมือลงบนหัวไหล่งั้งอู่หงี กล่าวว่า “แล้วไปเถอะเจ้ารับบาดเจ็บ ยังคงพักรักษาตัวก่อน”

งั้งอู่หงีเหลียวหน้ามาถลึงมองงั้งอู่ซิ่ง แววตาประหลาดพิกลยิ่ง จากนั้นกล่าวว่า “เราทราบแล้ว” กล่าวจบสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

งั้งอู่ซิ่งงงงันวูบ มันทราบว่าตี๋ตี๋ของตนฝึกหมัดผีดิบถึงขั้นศพบิน แต่ก่อนลงมือ ยังต้องสูดลมหายใจ เกร็งกำลังขึ้นจากจุดตังชั้งผ่านจุดคี้ไฮ้ กระจายไปตามแขนขา ดังนั้นถอยกายไปหนึ่งก้าว

งั้งอู่หงีพลันลอยตัวขึ้น กระแทกหมัดขึ้นไป เสียงโครมเมื่อหลังคาหญ้าฟางถูกต่อยทะลุเป็นช่องใหญ่ คนผู้หนึ่งร่วงลิ่วลงมา

คนผู้นี้นอกจากร่วงฟาดลงมาหลั่งเลือดกบปาก กระดูกเท้าทั้งคู่ยังแตกทะลุหัวเข่าออกมา แสดงว่าถูกหมัดต่อยใส่ นอนครวญครางกับพื้น

งั้งอู่ซิ่งค่อยทราบว่าบนหลังคาห้องมีศัตรูซุ่มซ่อน ตนเองกลับลุ่มหลงต่อความงามของเต็งเซี้ยงอี หารู้สึกตัวไม่

ได้ยินเสียงโครม ประตูไม้ถูกเตะเปิดออก หน้าต่างก็ถูกฟาดทลาย ผู้คนเจ็ดแปดคนฮือเข้ามาโดยพร้อมเพรียง

คนนำหน้าคือผู้บัญชาการเรือนจำเมืองแซฉั้งยมบาลลัง ที่ด้านหลังตามติดด้วยสามพี่น้องตระกูลเทียบ และห้าเสือดาวตระกูลเสียว

คนเหล่านี้ล้วนทำงานกับลี้งักหลุย แต่หลังจากที่สองพี่น้องตระกูลงั้งมาถึงพวกมันก็หมองมัวไร้ประกาย คราครั้งนี้ยกกำลังมา กลับคิดช่วงชิงเชลยไป พร้อมกับขับไล่สองพี่น้องตระกูลงั้งออกจากเมืองแซฉั้ง

งั้งอู่หงีพอทราบเจตนาการมาของพวกมัน ก็ยอมศิโรราบ **เสียวเล่าตั่ว** *(อันดับหนึ่งแซ่เสียว)* เห็นเช่นนั้น จึงโยนดาบเล่มหนึ่งให้ สั่งมันฟันขาตนเอง เป็นการชดใช้ที่ทำร้ายพวกของมัน

งั้งอู่หงีหลับตาลง สูดลมหายใจลึกๆ ค่อยเก็บดาบขึ้นจากพื้น จากนั้นลืมตาขึ้น

มันพอลืมตา สองตาเปล่งประกายเขียวปัดน่าหวาดหวั่น ฟาดฟันดาบลง กลับฟันเสียวเล่าตั่วแขนขาดสะบั้น

งั้งอู่หงีเตะซ้ำอีกเท้าหนึ่ง ค่อยซัดดาบทะลุอกพี่น้องแซ่เสียวอีกคนหนึ่ง

ขณะเดียวกัน งั้งอู่ซิ่งสะบัดแขนจู่โจม **เทียบเล่ายี่** *(อันดับสองแซ่เทียบ)* ยกสองมือปิดป้อง แขนทั้งสองล้วนถูกกระแทกหัก จากนั้นงั้งอู่ซิ่งต่อยหมัดกระแทกศีรษะมันแตกร้าว คนพอลงมือ องคาพยพบนใบหน้าก็บิดเบี้ยวผิดสารรูป

ชั่วพริบตา สองพี่น้องตระกูลงั้งฆ่าคนสามคน ที่หลงเหลือตวาดด้วยโทสะ พากันชักดาบออก

พวกมันความจริงฝึกค่ายกลอันร้ายกาจหลังหนึ่ง แต่เมื่อถูกจู่โจมสังหารก็ไม่อาจใช้ออก ในที่สุดสามพี่น้องตระกูลเทียบและห้าเสือดาวตระกูลเสียวถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น คงเหลือยมบาลลั้งคนเดียว

ยมบาลลั้งหน้าซีดเผือด กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เรา...เราถูกพวกมันบีบบังคับมา ขอเพียงพวกท่านไม่ฆ่าเรา เรายินยอมรับใช้ต่างม้าลา”

งั้งอู่หงีสืบเท้าเข้าไป กล่าวว่า “เจ้าถูกบีบบังคับหรือ?”

ยมบาลลั้งถอยกรูดๆ ไปด้านหลัง กล่าวว่า “ถูกแล้ว ทุกประการล้วนเป็นคนแซ่เสียว...”

พลันได้ยินเสียงเชียะ ปลายดาบท่อนหนึ่งโผล่พ้นทรวงอกของมันออกมา

โลหิตไหลทะลักออกมา ย้อมปกเสื้อมันจนชุ่มโชก

ยมบาลลั้งงงงันวูบ คิดส่งเสียงร้องแต่ร้องไม่ออก ได้ยินเสียวเล่าตั่วที่ด้านหลังหอบหายใจกล่าวว่า “ตายก็ตาย วิงวอนอันใด?”

พลางถอนดาบออก โลหิตฉีดกระจาย ยมบาลลั้งทะลึ่งตัวขึ้น จากนั้นล้มฟุบลงช้าๆ

เสียวเล่าตั่วตอนแรกเพียงสิ้นสติไป พอฟื้นคืนสติมา ได้ยินยมบาลลั้งวิงวอนขอความกรุณา จึงลงมือฆ่าทิ้ง จากนั้นขวางดาบเชือดคอฆ่า

ตัวตาย

ยามนั้น ในความมืดปรากฏแสงไฟวูบวาบ ชาวบ้านข้างเคียงฮือมายังกระท่อมหลังนี้

พวกมันได้ยินเสียงร้องร่ำคร่ำครวญของสตรี จากนั้นได้ยินเสียงการต่อสู้ เข้าใจว่าโจรร้ายมาถึง ดังนั้นรวบรวมกำลังถือจอบเสียมถือคบไฟ โถมเข้าหมายจับโจร

สองพี่น้องตระกูลงั้งแยกย้ายลงมือ ก็ต่อยคนล้มลงเจ็ดแปดคน ประกาศว่าพวกตนเป็นเจ้าหน้าที่ภายในเมืองขับไล่ชาวบ้านเหล่านั้นกลับไป

ชาวบ้านคนหนึ่งร้องว่า มันเห็นโจรร้ายทั้งสองฆ่าอาไล้ ขณะข่มขืนภรรยาของอาไล้ ชาวบ้านทั้งหลายโห่ร้องอื้ออึง ควงจอบเสียมบุกเข้ามา แต่เพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็ถูกสองพี่น้องตระกูลงั้งฆ่าตายไปสองคน

คนอ้วนฉุและชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งฉวยโอกาสที่ชุลมุนเร้นกายเข้าห้อง ชายฉกรรจ์นั้นอุ้มเด็กชายออกไป คนอ้วนฉุคิดคลายเครื่องพันธนาการให้กับเต็งเซี้ยงอีและพวกทั้งสาม แต่ไม่ทราบจะคลี่คลายอย่างไร

เต็งเซี้ยงอีบอกใบ้ให้มันยื่นหน้ามา กระซิบที่ข้างหูมันหลายคำ คนอ้วนฉุผงกศีรษะกระโดดออกทางหน้าต่างหลบหนีไป

ชาวชนบทที่หลงเหลือบ้างตายบ้างบาดเจ็บ ที่หลงเหลือหลบหนีไป ทิ้งจอบเสียมและคบไฟเกลื่อนกลาดทั่วพื้นดิน งั้งอู่หงีใช้เท้าเหยียบคบไฟเหล่านั้น ค่อยหันกายกลับเข้าห้อง

บทที่ 8

เสน่ห์นงคราญ

งั้งอู่ซิ่งกล่าวว่า “พวกเราฆ่าคนมากมายปานนี้ ยังคงไปจากที่นี้เถอะ”

งั้งอู่หงีถลึงตาใส่กล่าวว่า “บิดายังไม่ได้หาความสุข ไหนเลยคิดจากไป? ด้วยศักดิ์ศรีของพวกเรา ยังกลัวพวกมันแจ้งความต่อกรมเมืองหรือ?”

“กลัวนั้นไม่กลัว แต่ยังคงอย่าได้ตอแยความยุ่งยากใส่ตัวแล้ว”

“อีกสองชั่วยามฟ้าสว่างแล้ว ยังคงรอให้อาทิตย์ไขแสงค่อยออกเดินทาง ไม่เช่นนั้นละแวกนี้เต็มไปด้วยหล่มโคลนอาจพลัดตกลงไป”

งั้งอู่ซิ่งอับจนปัญญา ได้แต่ยอมรับ งั้งอู่หงีถามอย่างนึกได้ว่า “เชลยเล่า? หลบหนีไปได้หรือไม่?”

“เชลยไม่ได้หลบหนี แต่มีเด็กชายผู้หนึ่งถูกช่วยออกไป”

“ยังดีที่ทิ้งเด็กหญิงไว้ให้เราเสพสุข”

งั้งอู่ซิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า “เล่ายี่ ทารกหญิงนั้นยังเยาว์วัย ในความเห็นเรา...”

“เล่าตั่ว ท่านไฉนรักหยกถนอมบุปผาขึ้นมา ท่านวางใจ เราจะไม่แตะต้องโบตั๋นครามเต็งเซี้ยงอีกก็แล้วกัน” พลางเดินเข้าหาเด็กหญิงนั้น

เด็กหญิงนั้นสูญเสียบิดามารดาชั่วคืนเดียว ได้แต่ร่ำไห้ เต็งเซี้ยงอีและพวกต้องร้อนรุ่มใจแทนนาง

งั้งอู่หงีเห็นเด็กหญิงสองแก้มอิ่มเอิบ จมูกโด่งเป็นสัน ต้องบังเกิดราคะจิตอีกครา หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “เจ้าเรียกว่าอะไร?”

เด็กหญิงนั้นใช้ฟันขบริมฝีปากล่าง กล่าวว่า “**เซ็งฮื้อ** *(ปลานึ่ง)*”

งั้งอู่หงีงงงันวูบ จากนั้นหวนนึกถึงชาวชนบทชอบตั้งชื่อบุตรหลานเป็น**อาตือ** *(สุกร)* **อาเก้า** *(สุนัข)* ดังนั้นยื่นมือลูบคางของนาง กล่าวว่า “ตกลงปลานึ่งก็ปลานึ่ง เจ้ารีบไปนึ่งปลาสักตัว หลังจากรับประทานแล้วพวกเราจะจากไป”

ปลานึ่งคล้ายบังเกิดความหวังรำไร ยกแขนเสื้อซับคราบน้ำตา เดินไปยังห้องครัว งั้งอู่หงีมองดูเงาหลังอันแบบบางของนาง ยิ้มอย่างชั่วช้าลามก พลันขมวดคิ้ว ส่งเสียงครางออกมา

งั้งอู่ซิ่งถามว่า “เรื่องอันใด?”

งั้งอู่หงีกล่าวว่า “เราจะเข้าห้องไปพอกทายา โคจรพลังสักครา ท่านดูแลรักษาการณ์ที่นี้” กล่าวจบยื่นมือกุมต้นขา เดินเข้าห้องชั้นในไป

แสงตะเกียงภายในห้องพลันสลัวลง น้ำมันเผาไหม้ใกล้หมดสิ้นแล้ว

งั้งอู่ซิ่งขณะจะไขไส้ตะเกียงให้สว่างขึ้น พลันได้ยินเต็งเซี้ยงอีเรียกหาว่า “ท่านเข้ามา”

งั้งอู่ซิ่งหันกายไป ก็เห็นเต็งเซี้ยงอี

แสงโคมยิ่งซีดจาง ผิวพรรณเต็งเซี้ยงอียิ่งขาวละลาน แต่สองแก้มยิ่งแดงก่ำ ตั้งแต่ช่วงคอถึงหน้าอก ยิ่งขาวจนน่าอกสั่นขวัญแขวน ขาวจนงั้งอู่ซิ่งคิดแหวกปกเสื้อของนางมองลึกลงไป

งั้งอู่ซิ่งสูดลมหายใจเดินเข้าไป เต็งเซี้ยงอีกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ปล่อยข้าพเจ้า”

งั้งอู่ซิ่งยื่นมือออก คล้ายคิดคลายจุดให้กับเต็งเซี้ยงอี แต่แล้วจี้นิ้ว

ดุจสายลม สกัดจุดของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่ง

คนทั้งสองสิ้นสติไปในบัดดล

เต็งเซี้ยงอีตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

“ท่านให้เราปลดปล่อยท่าน มิใช่เราปลดปล่อยพวกมันกระมัง?”

เต็งเซี้ยงอีกลอกตาตลบหนึ่ง ค่อยเผยอยิ้มออกมา กล่าวว่า “ย่อมมิใช่ปลดปล่อยพวกมัน”

“เราก็คิดปลดปล่อยท่าน แต่หากเราปลดปล่อยท่าน ท่านก็จะลงมือต่อเรา ไม่เช่นนั้นต้องหลบหนี ใช่หรือไม่?”

เต็งเซี้ยงอีลอบด่า *‘จิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์’* ในใจ ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หน้าโง่ ข้าพเจ้าไหนเลยหลบหนีไป?”

แสงตะเกียงสลัวลงทีละน้อย ในความมืดสลัว เสน่ห์ของเต็งเซี้ยงอียิ่งรุนแรง

ดวงตางั้งอู่ซิ่งทอประกายรุ่มร้อน กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “เต็งโกวเนี้ย นับแต่ท่านปล้นคุก เราก็...ครุ่นคิดถึงท่าน ถึงกับฝันถึงท่าน ฝันว่าท่าน...ดีต่อเรา เราฝันไปหัวร่อไป จวบกระทั่งเล่ายี่ปลุกเราตื่นขึ้นมา...เราไม่ต้องการตื่นในลักษณะนั้น ทั้งนี้เพราะเมื่อตื่นจากความฝัน ท่านก็สูญสลายไป...”

เต็งเซี้ยงอีตะลึงลานวูบ จึงกล่าว “ข้าพเจ้ามิใช่อยู่เบื้องหน้าท่านหรือ?”

“ท่านอยู่เบื้องหน้าเรา...นี่เป็นไปไม่ได้”

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า “ไฉนเป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้ามิใช่อยู่ที่เบื้องหน้าท่านหรอกหรือ?”

“แต่ท่านต้องไม่ดีต่อเรา”

เต็งเซี้ยงอีกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “ข้าพเจ้าไฉนไม่ดีต่อท่าน ข้าพเจ้ามิใช่ดีต่อท่านหรอกหรือ?”

“ท่าน...จะดีต่อเราเช่นในความฝัน?”

เต็งเซี้ยงอีผงกศีรษะรับ ขณะที่ผงกศีรษะ ดวงตานางกลอกกลิ้งอยู่ไปมา ยิ่งหยาดเยิ้มน่าลุ่มหลง

งั้งอู่ซิ่งพลุ่งพล่านเต็มอก พริบตานั้นมันยังอยู่ห่างไกลจากเรือนร่างที่ครุ่นคะนึงหา แต่ยังรู้สึกได้ว่าเรือนร่างของนางร้อนผ่าว หลั่งเหงื่อเล็กน้อยและสั่นสะท้านเบา ๆ

ยามกะทันหัน งั้งอู่ซิ่งแทบไม่อาจหักห้ามความต้องการอันรุนแรงในอกได้

เต็งเซี้ยงอีเงยหน้าช้า ๆ แววตาของนางคล้ายตัดพ้อคล้ายรันทด กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบควรบอกต่อท่านหรือไม่?”

“ท่านบอก”

“หลายปีมานี้ ท่านร่อนเร่ยุทธจักร บุกบั่นในบู๊ลิ้ม ใช่คิดแต่งงานมีครอบครัว ใช้ชีวิตช่วงหลังอย่างสงบหรือไม่?”

งั้งอู่ซิ่งงงงันวูบ มันร่อนเร่ในยุทธจักรสิบกว่าปี จนบัดนี้อายุเกือบสี่สิบปี ไหนเลยไม่คิดมีชีวิตช่วงหลังอย่างสุขสม พริบตานั้นถึงกับตาเป็นประกาย กุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้ กล่าวว่า “เต็งโกวเนี้ย ท่านแต่งกับเรา...”

“ท่านหากไม่รังเกียจข้าพเจ้าที่ร่างกายยับเยิน...”

“ไม่รังเกียจ เราไหนเลยรังเกียจท่าน...”

“แต่หากพวกเรามีสภาพเช่นนี้ ไม่อาจอยู่ร่วมอย่างสุขสมได้...”

งั้งอู่ซิ่งหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า “ท่านรังเกียจเรา?”

“ท่านคลายจุดแก่ข้าพเจ้าแล้วค่อยว่ากล่าว”

งั้งอู่ซิ่งปฏิบัติตาม แต่เพียงคลายจุดชาและจุดบนมือซ้ายของเต็งเซี้ยงอี สองเท้าและหนึ่งแขนที่เหลือยังไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

จากนั้นงั้งอู่ซิ่งบิดก้นน้ำเต้า เต็งเซี้ยงอีค่อยรู้สึกว่าการพันธนาการบนร่างกายได้รับการคลี่คลาย

คิดไม่ถึงน้ำเต้าใบนี้มีประสิทธิภาพพิสดารปานนี้

เต็งเซี้ยงอีเหลียวหน้ามอง เห็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งถูกจี้จุดสำคัญ ยังนอนสลบไสลกับพื้น

นางยกมือตกแต่งมุ่นมวยผมเล็กน้อย จึงกล่าว “ตอนนี้มีขุมทรัพย์รายหนึ่ง หลังจากที่ท่านได้ครอบครอง พวกเราจะหนีไปให้ไกลแสนไกล”

“ท่านหมายถึง...”

เต็งเซี้ยงอีบุ้ยปากไปยังหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งบนพื้น กล่าวว่า “เราหมายถึงเงินหลวงจำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบหมื่นตำลึงทองนั้น”

“หนึ่งร้อยห้าสิบหมื่นตำลึงทอง...”

“ใช่แล้ว เงินหลวงหนึ่งร้อยห้าสิบหมื่นตำลึงทอง เพียงพอให้พวกเราจับจ่ายไปสามชั่วอายุ”

งั้งอู่ซิ่งกล่าวอย่างลุ่มหลงงมงายว่า “นั่นสามารถซื้อบ้านมากมายหลายหลัง รับประทานอาหารเอมโอชหลายหลาก ชุบเลี้ยงบุตรหลานมากมายก่ายกอง...” ดวงตามันทอประกายเจิดจ้า ถามว่า “บอกมา เงินหลวงนั้นอยู่ที่ใด?”

เต็งเซี้ยงอีแบะปากกล่าวว่า “ท่านดุร้ายปานนี้ เสียทีที่ผู้อื่นมีน้ำใจต่อท่าน ผู้อื่นยอมแพร่งพรายต่อท่านเอง หาใช่ถูกบีบบังคับให้บอกออกมาไม่”

“ขออภัย เต็งโกวเนี้ย ท่านบอกต่อเรา เราจะค้นหาเงินหลวงจำนวนนั้น จากนั้นนำพาท่านหนีไปไกลแสนไกล”

เต็งเซี้ยงอีค่อยกล่าวว่า “เงินหลวงความจริงไม่ได้สูญหาย เป็นกอเก๊กจู้ *(หัวหน้าสำนักแซ่กอ)* ซุกซ่อนเอาไว้ ข้าพเจ้าหลบหนีพร้อมกับพวกเขา บังเอิญล่วงรู้ได้”

“อย่างนั้นเงินหลวงรายนั้น...”

“ท่านประคองเราลุกขึ้นก่อน”

งั้งอู่ซิ่งประคองเต็งเซี้ยงอีขึ้น ที่สัมผัสถูกเรียบลื่นละมุน ระทวยราวไร้กระดูก ส่งกลิ่นหอมรวยริน รมจนมันศีรษะมึนงง ได้ยินเต็งเซี้ยงอีกล่าวอีกว่า "ถือตะเกียงประคองข้าพเจ้าไปที่หน้าประตู"

งั้งอู่ซิ่งประคองเต็งเซี้ยงอีถึงหน้าประตู ชูตะเกียงสาดส่อง เต็งเซี้ยงอีชี้มือไป งั้งอู่ซิ่งเพ่งตามองตามปลายนิ้วของนาง เห็นที่ห่างไปยี่สิบกว่าวามีแสงสว่างริบหรี่ ลมราตรีโชยกลิ่นหนาหนักมา คล้ายเป็นกลิ่นใบไม้เน่า

งั้งอู่ซิ่งไม่อาจเห็นชัดตา ชูตะเกียงขึ้นสูง ถามย้ำว่า "ที่นั่นหรือ?"

เต็งเซี้ยงอีถดถอยไปเล็กน้อย ใช้ไหล่ซ้ายพิงประตูไม้ทรงกายไว้ มองดูจุดอ่อนใต้ซอกแขนของงั้งอู่ซิ่ง

จุดอ่อนนั้นเป็นจุดชีวิตแห่งหนึ่ง

เต็งเซี้ยงอีกล่าวด้วยสุ้มเสียงเป็นปรกติว่า "ฝังอยู่ที่นั่น"

งั้งอู่ซิ่งชะโงกหน้ามอง จุดอ่อนที่ซอกแขนยิ่งเด่นชัดขึ้น ปากกล่าวว่า "ไฉนประจวบฝังอยู่ที่นี่?"

เต็งเซี้ยงอีแผ่พุ่งพลังใส่นิ้วมือ กล่าวด้วยสุ้มเสียงเป็นปรกติว่า "ไฉนไม่อยู่ที่นี่ กอเก๊กจู้กับถังเปาเปียวดิ้นรนกลับมายังเมืองแชฉั้ง มิใช่เพื่อขุดหาเงินหลวงเพื่ออะไร?"

"เต็งโกวเนี้ย ไม่ว่าท่านกล่าวว่ากระไร เราล้วนเชื่อถือท่าน ต่อให้ตายในเงื้อมมือท่าน เราก็ยินยอมพร้อมใจ"

เต็งเซี้ยงอีใจสั่นสะท้าน ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับไม่อาจหักใจลงมือได้

พริบตาที่ลังเล งั้งอู่ซิ่งเหลียวหน้ามาช้า ๆ จุดอ่อนนั้นพลันเสื่อมสูญไป กล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า "เต็งโกวเนี้ย ขอบคุณท่าน เรื่องนี้เราต้องบอกต่อเล่ายี่ *(อันดับสอง)*"

เต็งเซี้ยงอีทราบว่ามารร้ายนั้นพอออกมาเด็กหญิงปลานิ่งคงยากรอดจากชะตากรรมถูกย่ำยี ดังนั้นรีบกล่าวว่า "เรื่องนี้ให้เราทราบท่านทราบ

เถอะ ไยต้องให้บุคคลที่สามล่วงรู้ แบ่งส่วนแบ่งไป?”

งั้งอู่ซิ่งจับจ้องมองเต็งเซี้ยงอี สายตาเยียบเย็นลงทีละน้อย กล่าวว่า “เราหลอกลวงทุกผู้คน แต่อู่หงีเป็นน้องร่วมสายเลือดเรา เราจะไม่หลอกลวงมัน”

ขาดคำพลันลงมือ จี้จุดเต็งเซี้ยงอีล้มลง งั้งอู่ซิ่งโอบเอวของนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านไม่ต้องกลัว เราบอกต่อเล่ายี่ ขุดทองคำออกมา จากนั้นพวกเราไปหาความสุขด้วยกัน”

เต็งเซี้ยงอีบังเกิดความสำนึกเสียใจเมื่อครู่นางบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ ไม่เพียงกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ เกรงว่าจะเป็นต้นเหตุให้หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งต้องตาย

งั้งอู่ซิ่งร้องเรียกว่า “เล่ายี่ เจ้ารู้สึกดีขึ้นหรือไม่?”

พลันได้ยินสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า “เราอยู่ที่นี้”

งั้งอู่ซิ่งใจหายวูบ ที่แท้งั้งอู่หงีอยู่ที่ด้านหลังห่างเพียงห้าก้าว จากนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า “เล่ายี่ ที่แท้เงินหลวงที่สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรับคุ้มกันไม่ถูกปล้นชิง หากแต่ฝังอยู่เบื้องหน้า”

งั้งอู่หงีเพ่งตาเย็นเยียบจับจ้องมองเต็งเซี้ยงอี แววตานั้นคล้ายคมมีดกรีดใส่ใบหน้าเต็งเซี้ยงอีเป็นรอยแผลเป็นหลายรอย มันถามย้ำว่า “คำพูดของเจ้าเป็นความจริง?”

เต็งเซี้ยงอีได้แต่ผงกศีรษะรับ

งั้งอู่หงียกมือทำท่า งั้งอู่ซิ่งเห็นเช่นนั้น พลันส่งเสียงหัวร่อดังพิกลงั้งอู่หงีก็หัวร่อออกมา ทั้งสองสวมกอดกัน หัวร่อจนน้ำตาเล็ดออกมา

งั้งอู่หงีหัวร่อพลางกล่าวว่า “เล่าตั่ว หนึ่งร้อยห้าสิบตำลึงทองมิใช่จำนวนเล็กน้อย...”

งั้งอู่ซิ่งขานรับว่า “ย่อมมิใช่จำนวนเล็กน้อย”

งั้งอู่หงีกล่าวสืบต่อ “น่าเสียดายท่านไม่มีโอกาสซ่องเสพแล้ว”

ขาดคำ มือที่สวมกอดมันพลันรัดแน่นเข้า คล้ายปลอกเหล็กคู่หนึ่ง งั้งอู่ซิ่งไม่ทันเกร็งลมปราณต่อต้าน ก็ได้ยินเสียงกระดูกสองแขนหักสะบั้น

ไม่เพียงหักท่อนเดียว หากแต่หักติดต่อกันหลายท่อน แต่ละท่อนหักหลายชิ้น

งั้งอู่ซิ่งแผดเสียงร้องคำ "เจ้าทำ..." พลางเกร็งกำลังต่อต้านดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ

จากนั้นกระดูกซี่โครงมันถูกบีบรัดหักไปทีละซี่ กระดูกขาวโพลนแทงทะลุหน้าอก ชายโครง และกลางหลังออกมา โลหิตไหลทะลักทั้งหลั่งจากปากของมัน

งั้งอู่ซิ่งส่งเสียงคำรามราวสัตว์ร้ายก่อนตาย รวบรวมเรี่ยวแรงดิ้นรน การดิ้นรนครั้งนี้กระแทกจนงั้งอู่ซิ่งหลั่งโลหิตจากปากมา

งั้งอู่หงีเงียบงันไม่ส่งเสียง แผ่พุ่งพลังผีดิบกระแทกใส่งั้งอู่ซิ่ง

เสียงเพียะคราหนึ่ง กระดูกสันหลังของงั้งอู่ซิ่งหักสะบั้นไป

ตลอดทั้งร่างงั้งอู่ซิ่งสูญเสียการควบคุม แหงนหงายไปด้านหลัง งั้งอู่หงียกมือกดขมับซ้ายขวาของมัน บิดวูบโดยแรง เสียงกร๊อบเมื่อบิดกระดูกก้านคอหักไป

แต่งั้งอู่ซิ่งยังดิ้นรนเป็นคราครั้งสุดท้าย งอเข่ากระทุ้งใส่ท้องน้อยงั้งอู่หงี

งั้งอู่หงีโซซัดโซเซถอยไปด้านหลัง

งั้งอู่ซิ่งขยับดิ้นรนสองครา แต่กระดูกสันหลังของมันหักไป ศีรษะด้านหลังแทบกระทบพื้น กอปรกับคอหัก มองเห็นแต่ส้นเท้าตัวเอง มันเหลียวมองเต็งเซี่ยงอีเป็นครั้งสุดท้าย ในที่สุดแล้วล้มลงกับพื้น

อาจบางทีก่อนตายมันยังมีคำพูดคิดกล่าว แต่ไม่สามารถกล่าวได้

เต็งเซี่ยงอีคิดกรีดร้องออกมา แต่ก็ร้องไม่ออก

งั้งอู่หงีกุมท้องหอบหายใจ ถลึงมองซากศพของงั้งอู่หงี ผ่านไป

เนิ่นนาน ลมหายใจค่อยกลับคืนเป็นปรกติ ชี้มือไปยังซากศพงั้งอู่ซิ่ง แผดเสียงร้องว่า “เจ้าเป็นตัวอะไร เจ้าเข้าใจว่าเป็นกอกอเรา ก็สามารถเอาเปรียบเราทุกประการหรือ? การขโมยคัมภีร์หมัดผีดิบ หนีออกจากป้อมตระกูลงั้งล้วนเป็นความคิดของเรา หากปราศจากเราเจ้าคงจบชีวิตแต่แรกแล้ว...”

มันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ชี้มือด่าทอว่า “เจ้าฝึกเพลงหมัดดีกว่าเรา มีศักดิ์เป็นกอกอเรา ได้รับชื่อเสียงผลประโยชน์เหนือกว่าเรา แต่ความดีความชอบเป็นของเราชัดๆ กลับต้องแบ่งกับเจ้าทุกเรื่องราว ตอนนี้ทองคำมหาศาลลอยอยู่ตรงหน้า เจ้าอาศัยอะไรแบ่งปันกับเรา?”

มันกลับวิ่งเข้าไปเตะซากศพงั้งอู่ซิ่ง ร้องว่า “คำพูดที่เจ้ากล่าวกับนางเข้าใจว่าเราไม่ได้ยินหรือ? เจ้าคิดหอบสมบัติหนีไปกับนาง เจ้าพอมีสตรียังต้องการตี่ตี๋เช่นเราอีกหรือ? ตอนนี้เจ้าไม่หักหลังเรา ทราบได้อย่างไรว่าวันหลังไม่ฆ่าเรา? ลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า ลงมือทีหลังพลาดท่าเสียที เป็นเจ้าบีบบังคับเราฆ่าเจ้า ไม่อาจโทษว่าเราได้ ได้ยินหรือไม่?”

ในเสียงร้อง ยกเท้าเหยียบใส่ศีรษะของงั้งอู่ซิ่ง เหยียบจนกะโหลกศีรษะแตกแยกออก แต่ยังกระทืบใส่เท้าแล้วเท้าเล่า

งั้งอู่หงีรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า การตอบโต้ก่อนตายของงั้งอู่ซิ่ง ทำร้ายมันบาดเจ็บไม่น้อย ต้องสูดลมหายใจระงับความรู้สึก ค่อยชี้หน้าเต็งเซี้ยงอี ร้องว่า “ตอนนี้เราจะไปขุดทองหากว่าขุดพบเราจะกลับมาหาความสุขกับเจ้าก่อนค่อยเล่นกับทารกหญิงนั้นหากไม่มีทอง...” พลางแค่นหัวร่อ สาวเท้าออกไป

ลมราตรีเยียบเย็น หมอกราตรีเข้มข้น

งั้งอู่หงีศีรษะมึนงง แต่ยังคงเดินไปยังทิศทางที่เต็งเซี้ยงอีบ่งชี้

พลันรู้สึกพื้นดินอ่อนนุ่ม เมื่อเหยียบลงบังเกิดเสียงเบาๆ

...พื้นดินไฉนอ่อนนุ่มขึ้นมา?

มันเข้าใจว่าเป็นความรู้สึกหลอนหลังจากที่ตัวเองรับบาดเจ็บ ดังนั้น

เดินไปอีกหลายก้าว เท้าทั้งสองกลับถูกดูดลงในดินโคลน ท่วมถึงข้อเท้าแล้ว

พื้นดินแถบนี้เป็นหล่มโคลนจริงๆ

ความคิดประการแรกของงั้งอู่หงีคือ ต้องรีบข้ามสถานที่นี้ไปยังที่ซ่อนขุมทรัพย์ ดังนั้นถอนเท้าวิ่งไปยังเบื้องหน้า

บางครั้งความคิดชั่ววูบของคน กลับเป็นเครื่องตัดสินความเป็นความตาย ความสำเร็จหรือล้มเหลว เกียรติยศหรืออัปยศ

งั้งอู่หงีเพิ่งก้าวเท้าออก พบว่าทิศทางที่มันวิ่งไปล้วนเป็นหนองโคลนท่วมถึงหัวเข่าแล้ว

หากว่ามันหวนกลับไปในตอนนี้ ด้วยพลังฝีมือของมันยังมีหนทางรอด แต่พริบตานั้น มันไม่ได้ประหวั่นพรั่นพรึง หากแต่เจ็บแค้นเต็งเซี้ยงอีหลอกลวงมัน สำนึกเสียใจที่มันฆ่าพี่ใหญ่เพราะคำโป้ปดคำเดียว ยิ่งเคลือบแคลงสงสัยว่าขุมทรัพย์ซุกซ่อนอยู่เบื้องหน้าหรือไม่

ความรีรอลังเลนี้กลับคร่าชีวิตมันไป

โคลนเลนท่วมท้นถึงตะโพกมันแล้ว

งั้งอู่หงีกู่ร้องคำหนึ่ง ถือดีในฝีมือ คิดโผพุ่งกายขึ้น แต่ในหนองโคลนไม่มีที่ยืมกำลัง ร่างพอตกวูบลงโคลนเลนก็ท่วมถึงเอวแล้ว

คราครั้งนี้มันแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่จะอย่างไรเคยผ่านมรสุมมาอย่างโชกโชน ดังนั้นเกร็งกำลังเดินกลับไปทีละก้าว

ยามนั้น แสงไฟสว่างวูบ เสียงโห่ร้องดังจากรอบข้าง ชาวชนบททั้งหลายแสดงตนขึ้น ชูคบไฟรายล้อมเข้ามา ซัดขว้างก้อนหินและจอบเสียมใส่

หากเป็นปรกติ งั้งอู่หงีย่อมไม่กลัว แต่ยามนี้โคลนเลนท่วมถึงหน้าอกได้แต่ยกมือรับไว้ กลับถูกสิ่งของขว้างใส่หน้าผากข้างแก้ม โลหิตไหลหลั่งออก

ชาวชนบททั้งหลายเจ็บแค้นมัน ซัดขว้างสิ่งของไม่ขาดสาย ชายฉกรรจ์ที่แข็งแรงยังเก็บก้อนหินพาดกับเกาทัณฑ์ยิงมา

งั้งอู่หงีไม่สามารถหลบเลี่ยง ถูกก้อนหินยิงใส่ศีรษะ สมองเลอะเลือนอลวน โคลนเลนถึงกับท่วมถึงศีรษะแล้ว

มันแตกตื่นจนส่งเสียงร้องไห้ออกมา เสียงร้องพอดัง น้ำโคลนที่ทะลักเข้าปากมัน ร่างจมลงเร็วกว่าเดิม

ชั่วพริบตา มันเหลือแต่ปอยผม เพียงชั่วขณะปอยผมก็กลืนหายไป

งั้งอู่หงีกลับฝังชีวิตอยู่ในโคลนเลน

ชาวชนบททั้งหลายยังด่าทอไม่ขาดปาก จวบกระทั่งมีคนกล่าวคำ "เข้าบ้านไปช่วยคน" ทั้งหมดค่อยได้คิด พากันวิ่งเข้าห้องไป

แต่อาศัยชาวชนบท ยังไม่อาจคลายจุดให้กับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ถังเค่ง และเต็งเซี้ยงอี แม้แต่หมอประจำหมู่บ้านก็จนปัญญา

ยังดีที่เต็งเซี้ยงอียังมีสติสัมปชัญญะ นางแม้เคลื่อนไหวไม่ได้ แต่สามารถแนะนำด้วยลมปาก ชาวชนบททั้งทุบทั้งบีบนวดอย่างลำบากยากเย็น ค่อยคลายจุดให้กับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรได้

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรพอกระโดดปราดขึ้น ก็คลายการสยบให้กับถังเค่งและเต็งเซี้ยงอี

เต็งเซี้ยงอีลอบเก็บน้ำเต้าใบนั้น ทิ้งเงินให้กับเด็กสาวน่ารักนั้น ปลอบโยนชั่วขณะ ค่อยกล่าวขอบคุณชาวชนบท บอกว่าคนร้ายทั้งสองมีอิทธิพลร้ายหนุนหลัง ให้จัดการฝังซากศพ ไม่ต้องแจ้งความต่อกรมเมือง

คนทั้งสามอำลาชาวชนบทออกจากหมู่บ้าน หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถามว่า "ใช่แล้ว เต็งโกวเนี้ยไม่คุ้นกับภูมิประเทศแถบนี้ ไฉนจึงนำคนไปยังหนองโคลนได้?"

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า "ก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกคุมตัวเข้าห้อง ได้จับตาดูสภาพนอกห้อง ภายหลังข้าพเจ้ากระซิบบอกต่อกอกอร่างอ้วนนั้นว่า พวก

ท่านไม่ใช่คู่มือคนทั้งสอง รีบล่าถอยออกไป ปูใบไม้บนหล่มโคลนหน้าบ้าน จากนั้นซ่อนตัวไว้ ข้าพเจ้าจะล่อพวกมันลงไปเอง ในที่สุดเจ้าคนชั่วร้ายนั้นพลัดตกไปในหลุมพรางจริงๆ”

นางยิ้มพลางกล่าวอีกว่า “เรื่องนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อกวนตั่วกอ คาดว่าวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของท่าน ดลบันดาลให้ข้าพเจ้าทำงานสำเร็จได้”

ถังเค่งตื่นตันไปกับน้ำเสียงของนาง ชั่วครู่จึงพึมพำว่า “ไม่ทราบ**แนปู้เท้า** *(มือปราบแซ่แน)* เป็นอย่างไรแล้ว”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “ในความเห็นเรา แนปู้เท้ามีพลังฝีมือเหนือกว่าพยัคฆ์คำรามจันทร์ เขาคงไม่เป็นไร เพียงแต่...” ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ“เดียรัจฉานชั่วช้าทั้งสองนั้นเมื่อก่อเรื่องเช่นนี้ ชาวชนบทแถบนี้คงบังเกิดอคติต่อคนภายนอกยิ่งกว่าเดิม”

เต็งเซี้ยงอีทอดถอนใจกล่าวว่า “ที่น่าเวทนากว่าคือครอบครัวของอาไล้”

“มิผิด โกวเนี้ยน้อยนามปลานิ่งนั้นน่าเวทนาที่สุด หากว่าสำนักคุ้มกันภัยของเรายังอยู่ ต้องรับมันสองเจ้ตี๋กลับไปอุปการะ”

เกรงว่าเหตุการณ์ในวันนี้ ปลานิ่งไม่อาจลืมเลือนไปชั่วชีวิต”

ยามนั้นอรุณรำไร ลมยามเช้าโชยลูบไล้ คนทั้งสามมุ่งหน้าเข้าเมืองแชฉั้ง หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคิดกลับไปร่ำลาครอบครัว ถังเค่งก็คิดบอกลาต่อผู้ที่รู้จัก เต็งเซี้ยงอีเล่า นางเข้าเมืองแชฉั้งก็มีความในใจประการหนึ่ง

กวนปวยโต่วมีน้องร่วมสายเลือดคนหนึ่ง เรียกว่ากวนเซี่ยวซู่ เล่าเรียนหนังสืออยู่ในเมืองแชฉั้ง เรื่องนี้น้อยคนที่ล่วงรู้ ก่อนที่นางจะร่อนเร่ไปสุดหล้า คิดจัดสรรที่อยู่ให้กับกวนเซี่ยวซู่

* * *

บทที่ ๙

ชายชราไม้ใกล้ฝั่ง

งั่งอู่ซิ่งคุมตัวเต็งเซี้ยงอีและพวกออกเดินทาง พร้อมกับทิ้งรอยรหัสไว้ตามรายทาง

รหัสนี้มีแต่คนของลี้งักหลุยจึงเข้าใจ บุคคลอื่นล้วนไม่ทราบ

แนฮ้วยก็ไม่ทราบ

มันมิใช่ตุยเมี่ย *(ล่าชีวิต)*

หากเป็นตุยเมี่ย ไม่ว่าเข้าใจรหัสเหล่านั้นหรือไม่ ต้องตามล่าศัตรูจนพบ

หมู่ดาวพราวพร่าง ตะเกียงหน้าพุทธรูปในศาลเจ้าป่าเชิงเขาเปล่งแสงรำไร เมื่อเดินอยู่ในดงไม้มืดครึ้ม ไม่มืดมิดเท่าใด

แนฮ้วยรู้สึกจิตใจหมองหม่น นั่งพิงลำต้นไม้ต้นหนึ่งเฝ้าครุ่นคิด

...มันใช่สืบเสาะผิดทางหรือไม่? ใช่ช่วยเหลือทันท่วงทีหรือไม่?

...เต็งเซี้ยงอีและพวกทั้งสามจะประสบชะตากรรมอันใด?

ยามนั้น แว่วเสียงฝีเท้าซวนเซดังมา

ชายชราซูบกรัง สวมเสื้อผ้าซอมซ่อผู้หนึ่ง ทางหนึ่งส่งเสียงไออย่างรุนแรง ทางหนึ่งโซซัดโซเซมา

มันไอจนตัวงอ ในที่สุดเกาะลำต้นไม้ หอบหายใจทีละคำโต ฟังจากเสียงหอบหายใจปานไม้แตก แสดงว่าลมหายใจที่มันสูดเข้าไปไม่สามารถเข้าปอดได้

แนฮ้วยเดินเข้าไปประคองมัน รู้สึกคนผู้นี้สองมือเย็นเฉียบ เสื้อผ้าเบาบาง อดหดหู่ใจมิได้

ชายชราย่อตัวลงอาเจียน กลับอาเจียนน้ำเลือดออกมา

หลังจากอาเจียน มันคล้ายดีขึ้น เสียงหอบหายใจที่เร่งร้อนค่อยสงบลงทีละน้อย

แนฮ้วยลูบหลังให้มันตลอดเวลา ถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างมันช้าๆ ช่วยให้มันฟื้นฟูเร็วขึ้น

ชายชราเกาะต้นไม้ลุกขึ้นยืน เหลียวมากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "**เซี่ยวกอ** *(คำเรียกชายหนุ่มอายุเยาว์)* ท่านมีใจกุศลจริงๆ"

แนฮ้วยกล่าวว่า "นี่สมควรอยู่ ท่านผู้เฒ่าคิดไปที่ใด เราจะส่งท่านไป"

ใต้แสงเดือนประกายดาว แนฮ้วยพบว่าใบหน้าของชายชราแม้เต็มไปด้วยริ้วรอยของกาลเวลา แต่หาได้ชราภาพดังที่เขาคาดคิดไม่

ชายชรายื่นมือสั่นระริก ตบไหล่แนฮ้วย กล่าวว่า "ท่านไปเถอะ ทุกผู้คนล้วนมีเรื่องที่ตัวเองต้องกระทำ"

แนฮ้วยเกรงว่าชายชราจะขาดใจตายในระหว่างทาง ดังนั้นกล่าวอย่างยืนกรานว่า "ท่านผู้เฒ่า หากว่าท่านพักอยู่ไม่ไกล เราจะส่งท่านสักระยะหนึ่ง"

ชายชราเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก หยีตามองดูแนฮ้วย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เซี่ยวกอเฉกเช่นมังกรในมวลมนุษย์ ทั้งมีจิตใจดีงามน่าเสียดายเราไม่มีบุตรี..."

แนฮ้วยรับฟังจนหน้าร้อนผะผ่าว พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังมา

แนฮ้วยคลายมือจากการประคอง ขวางอยู่เบื้องหน้าชายชรา เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

ขบวนม้ามีทั้งสิ้นเจ็ดตัว คนบนหลังม้าแต่งเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ ทั้งยังฉุดคร่าสตรีและเด็กมาด้วย คนถูกฉุดคร่าส่งเสียงร่ำไห้ดังระงม

แนฮ้วยพลันยืดกายขึ้นขวางขบวนม้าไว้

คนบนหลังม้าสองคนแรกแค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง ตวัดแส้หวดใส่คนที่ถูกฉุดคร่าสองคนพลันเสียหลักพลัดตกลงจากหลังม้า

แนฮ้วยยื่นมือรับร่างเด็กหญิงคนหนึ่งไว้ แต่ทารกอีกคนหนึ่งกลับร่างหล่นลงบนก้อนหินอีกฟากหนึ่ง

ชายชรานั้นพลันโซซัดโซเซ พอดีรับร่างทารกนั้นไว้ ตัวเองต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น ปากยังปลอบโยนทารกอย่าร้องไห้

เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ทั้งหมดพากันลงจากหลังม้า ชักดาบตวาดว่า “เป็นผู้ใด กลับกล้าขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่?”

แนฮ้วยชี้มือไปยังทารกที่ร้องไห้จ้านั้น ถามว่า “พวกมันมีความผิดอันใด?”

“นี่เกี่ยวข้องใดกับตัวอุบาทว์เจ้า?”

แนฮ้วยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หากพวกท่านอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ต้องบอกกล่าวสาเหตุ ไม่เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าผู้อื่นยึดถือพวกท่านเป็นโจร”

“พวกเราได้รับคำสั่ง**ลี้ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าลี้)* เจ้ากล้ายุ่งเกี่ยวด้วย?”

“ใต้เท้าลี้อันใด เราเพียงทราบว่าทุกผู้คนล้วนเป็นคน”

“พวกมันไม่ชำระภาษี ดังนั้นพวกเราจับคนในครอบครัวมันไป เมื่อมีเงินชำระภาษีค่อยไถ่คืน”

แนฮ้วยกับชายชราสบตากันวูบ ชายชราถามว่า “ค่าภาษีมิใช่เพิ่งเก็บไปหรือ?”

"เจ้าเข้าใจอันใด ค่าภาษีครั้งก่อนถูกคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรช่วงชิงไป ได้แต่เก็บใหม่"

"เงินค่าภาษีถูกผู้คนช่วงชิงไป พวกท่านสมควรตามล่าคนช่วงชิง กดขี่ข่มเหงราษฎรจะมีประโยชน์ใด?"

เจ้าหน้าที่นั้นไม่อาจสะกดกลั้นใจ ยกเท้าเหยียบใส่ชายชรา

แนฮ้วยยื่นมือคว้าจับเท้าของมันไว้

เจ้าหน้าที่นั้นส่งเสียงร้องราวสุกรถูกจับเชือด เจ้าหน้าที่ที่หลงเหลือพากันฟาดฟันดาบเข้ามา

แนฮ้วยไม่ได้ชักกระบี่ การต่อสู้ก็ยุติลงโดยเร็ว

ผู้ใดมาก่อน ผู้นั้นร่วงฟาดล้มลงก่อน เมื่อล้มลงติดต่อกันสี่คน ที่หลงเหลืออีกสองคนล้วนไม่กล้าเข้ามาอีก

เจ้าหน้าที่ที่ถูกคว้าจับเท้าเปลี่ยนเป็นวิงวอนว่า "ท่านผู้กล้าไว้ชีวิต..."

แนฮ้วยค่อยคลายมือออก กล่าวว่า "วันหน้าขณะที่พวกเจ้าข่มเหงราษฎร ให้นึกถึงตอนที่พวกเจ้าขอให้ผู้อื่นไว้ชีวิต"

เจ้าหน้าที่นั้นลนลานรับคำ แนฮ้วยลอบทอดถอนใจ ทราบว่าคนเหล่านี้ไม่จดจำคำพูดของตนเองไว้ แต่ตนก็ไม่อาจลงมือฆ่าพวกมัน ดังนั้นตวาดว่า "ไสหัวไป"

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นรีบเก็บอาวุธบนพื้นขึ้น ไม่กล้าแตะต้องสตรีและทารกอีก เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า "ใต้เฮียบ เช่นนี้จะให้พวกเรากลับไปรายงานอย่างไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า "เราแซ่แน มีชื่อว่าแนเล่งคี่ พวกเจ้ากลับไปรายงานตามนี้"

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นรอบรู้จำกัด ไม่ทราบว่าแนเล่งคี่คือแนฮ้วยในสี่ยอดมือปราบ รีบลนลานจากไป

สตรีและทารกที่ได้รับการช่วยเหลือพากันเข้ามาขอบคุณ แนฮ้วย

ทราบว่าคนเหล่านี้ควรส่งกลับไป แต่ก็ห่วงใยความปลอดภัยของเต็งเซี้ยงอีและพวก ชายชราพลันกล่าวว่า “เราส่งคนเหล่านี้กลับไปเอง”

แนฮ้วยหวนนึกถึงชายชราป่วยร่อแร่ ไหนเลยดูแลคนได้ ขณะจะกล่าววาจา ชายชราพลันกล่าวว่า “แนเสียวเฮียบกำลังตามหาสองบุรุษหนึ่งสตรี ที่คล้ายถูกจับกุมกระมัง?”

แนฮ้วยใจสั่นสะท้าน ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ ชายชราส่งเสียงไอสองครา กล่าวว่า “ท่านตามผิดทางแล้ว พวกเขาเดินทางย้อนกลับ คาดว่าอ้อมน้ำเดือดน้อยไป ท่านติดตามไปในตอนนี้ ไม่แน่นักว่าจะตามทัน”

แนฮ้วยถามโพล่งว่า “ท่านผู้เฒ่าทราบได้อย่างไร?”

“เรามีจมูกปราดเปรียวดุจสุนัข สามารถสูดออกได้”

พลางอุ้มทารกขึ้น จูงมือเด็กหญิง ชักชวนคนทั้งหมดออกเดินทาง

แนฮ้วยเห็นชายชราหลังงองุ้ม ส่งเสียงไอไม่ขาดหู นำพาเด็กและสตรีจากไป แสงจันทร์ทอทาบเงาร่างของพวกเขาจนยาวเหยียด

หมู่ดาวยังพราวแสง

ประกายดาวอ้างว้างวังเวง

อึดใจเดียวแนฮ้วยเดินทางเป็นระยะทางสามสิบลี้ เมื่อบรรลุถึงบริเวณน้ำเดือดน้อยท้องฟ้ารุ่งสางสว่างแล้ว

แนฮ้วยพบว่า ชาวชนบทกำลังฝังซากศพหลายซาก มีอยู่ซากหนึ่งถูกเตะกลิ้งไป ทั้งด่าทอไม่ขาดปาก

ซากศพนั้นกลับเป็นงั้งอู่ซิ่ง

แนฮ้วยใจหายวาบ ทราบว่าอาศัยชาวชนบทไม่อาจจัดการกับสองพี่น้องตระกูลงั้งได้ รีบเข้าไปถามไถ่

ชาวชนบทเหล่านี้มีอคติต่อคนภายนอกอยู่แล้ว เห็นแนฮ้วยสะพายกระบี่เข้ามาถามไถ่เรื่องราว ก็ควงจอบเสียมกลุ้มจู่โจมใส่

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า "ช้าก่อน มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว"

แนฮ้วยเหลียวหน้ามอง ต้องตะลึงลานกับที่

ผู้มาเป็นชายชราซอมซ่อนั้น

ชายชราส่งเสียงไอ เดินเข้ามาสนทนาถึงดินฟ้าอากาศ ไม่นานก็สนิทสนมกลมเกลียวกับชาวชนบท เลียบเคียงถามถึงเหตุการณ์เมื่อคืนจนกระจ่างชัด

ชายชราขอบอกขอบใจพวกเขา ยังรับอาหารว่างที่ชาวชนบทหยิบยื่นให้ ค่อยฉุดลากแนฮ้วยออกจากละแวกน้ำเดือดน้อย

ระหว่างทางแนฮ้วยกล่าวว่า "สองพี่น้องตระกูลงั้งกลับประสบผลบั้นปลายเช่นนี้ นับว่าดีชั่วมีผลสนองบั้นปลายจริงๆ"

แนฮ้วยเดินทางอย่างเงียบงัน ชายชรากล่าวสืบต่อ "ดูท่ากอเก๊กจู้และพวกพ้นจากห้วงอันตราย แต่ยังเข้าเมืองแซฉั้ง"

แนฮ้วยพลันชะงักเท้า จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล่าวว่า "ท่านเป็นใคร?"

...ชายชราที่ไอจนแทบขาดห้วง หลังจากส่งสตรีและทารกกลับบ้าน สามารถรุดถึงละแวกน้ำเดือดน้อยพร้อมกับแนฮ้วย อย่างนั้นชายชราผู้นี้มิใช่ชายชราธรรมดาแน่นอน

ชายชราไอพลางหัวร่อพลางกล่าวว่า "เป็นไร ท่านไม่รู้จักเราแล้ว?"

แนฮ้วยพลันยิ้มออกมากล่าวว่า "ท่านคล้ายไม่ชรานัก"

"ใช่แล้ว เราเพียงแต่มีรอยย่นบนใบหน้ามากกว่าเดิม"

แนฮ้วยเผยอยิ้ม บรรยากาศก็ผ่อนคลาย เขากล่าวว่า "เราความจริงถามท่านเป็นใคร แต่ท่านไม่ได้ถามเราเป็นใคร"

"ผู้ใดเป็นใครล้วนไม่สำคัญ ใช่หรือไม่?"

"ขอเพียงผู้นั้นไม่มีอกุศลจิตก็ใช้ได้แล้ว"

"เราใช่มีอกุศลจิตต่อท่านหรือไม่?"

แนฮ้วยยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเราคล้ายเป็นสหายแล้ว"

ชายชรายิ้มแย้มแจ่มใส จากนั้นไอออกมา

ยามนั้น คนทั้งสองเดินทางอยู่บนทางหลวง ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าเร่งร้อนและพร้อมพรักดังขึ้น

แนฮ้วยเลิกคิ้วขึ้น เขาพบว่านอกจากเสียงฝีเท้าจำนวนมากที่พร้อมพรัก ยังมีเสียงฝีเท้าที่ไร้เสียงคู่หนึ่งคุกคามถึงด้านหลัง

แนฮ้วยใช้หางตาชำเลืองมอง เห็นเงาร่างสองสายแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวาตามมา หนีบกระหนาบเขาเอาไว้

คนทั้งสอง หนึ่งประชิดไหล่ซ้ายแนฮ้วย หนึ่งประชิดไหล่ขวาแนฮ้วย พากันชักกระบี่โดยพร้อมเพรียง

ใต้ชายเสื้อชุดแพรของคนทั้งสอง พกพากระบี่วิเศษประดับมุกมณีเล่มหนึ่ง

แนฮ้วยพลันลงมือ กดมือลงบนหลังมือคนทั้งสอง คนทั้งสองแม้จับด้ามกระบี่ แต่ไม่อาจชักกระบี่ออกได้

แต่คนทั้งสองก็มีปฏิกิริยารวดเร็วถึงที่สุด ทั้งไม่ตื่นตระหนกและไม่ตวาดว่า ทั้งสองคนคล้ายมีกระแสจิตสัมพันธ์กัน ใช้มืออีกข้างหนึ่งแตะไหล่ซ้ายขวาของแนฮ้วย

...หากแนฮ้วยไม่คิดถูกสยบ ได้แต่คลายมือ ขอเพียงคลายมือคนทั้งสองก็จะชักกระบี่ หากแนฮ้วยคิดรับกระบี่ทั้งสองได้แต่ชักกระบี่เข้าปะทะ

...หลังจากชักกระบี่ ก็ยากที่จะคาดการณ์ได้แล้ว

แต่แนฮ้วยไม่ได้ชักกระบี่

ทั้งนี้เพราะที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงตวาดดังว่า "หยุดมือ"

เสียงตวาดพอดัง คนทั้งสองก็ชักมือกลับจากหัวไหล่ของแนฮ้วย

แนฮ้วยก็คลายมือออก

ชายชราคล้ายได้รับความแตกตื่น ซวนเซเสียหลักคราหนึ่ง แนฮ้วยประคองไว้ตามสัญชาตญาณ ชายชรากลับใช้มือกระทบไหล่แนฮ้วยคราหนึ่ง

แนฮ้วยงงงันวูบ เห็นคนทั้งสองคุกเข่าลงแล้ว

คนทั้งสองสวมใส่ชุดแพรสีสันสดใส หน้าตาหล่อเหลาคมคาย กลับคุกเข่ากับพื้นอย่างนอบน้อม

นอบน้อมดุจเฝ้าเจ้าชีวิตก็มิปาน

แนฮ้วยเหลียวหน้าไปช้าๆ เห็นบนเส้นทางด้านหลังจอดไว้ด้วยเกี้ยวคันหนึ่ง ทั้งหน้าและหลังของเกี้ยว ห้อมล้อมด้วยทหารแปดสิบนาย และองครักษ์เสื้อแพรอีกยี่สิบคน

เกี้ยวสลักเสลาลวดลาย ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม

เสียงขวับคราหนึ่ง ม่านเกี้ยวถูกเลิก มือข้างหนึ่งยื่นออกมา บนนิ้วกลางของมือข้างนั้นสวมไว้ด้วยแหวนมรกตขนาดเท่าเม็ดลำไยวงหนึ่ง

มือข้างนั้นพอยื่นออก ทุกผู้คนก็ก้มศีรษะลง คล้ายกับว่าหากมองอีกแวบเดียว จะเป็นการลบหลู่คนผู้นี้

แนฮ้วยเปิดหน้ายืดอก มองดูเกี้ยวคันนั้น

ในที่สุดคนในเกี้ยวก้าวเดินออกมา

เป็นคนสูงใหญ่ เคราขาวแน่นหนาดุจแส้ปัดสีดำในสายลม ใบหน้าขาวสะอาดราวหยกเนื้อดีผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สูงราวกับตึก เกี้ยวเล็กๆ คันนั้น ผู้ติดสอยห้อยตามนับร้อยล้วนถูกย่นย่อเล็กลง แต่เมื่อเพ่งพิจารณา ค่อยทราบว่าคนผู้นี้ไม่สูงนัก เพียงแต่มีอำนาจคุกคามคนเท่านั้น

กลางหลังมันสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง โกร่งกระบี่จัดทำจากหยก บนร่างสวมชุดยาวสีเขียวอ่อนลายดอกไม้ คล้ายเคลื่อนไหวได้ก็มิปาน

มันเดินช้าๆ เข้ามา ชั่วพริบตาก็บรรลุถึงเบื้องหน้าแนฮ้วย พลันยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า "แนปู้เท้ามีพลังฝีมือลึกล้ำจริงๆ"

คำพูดนี้ประหลาดยิ่ง

แนฮ้วยไม่เคยพบมัน แต่มันมองปราดเดียวก็จำแนกศักดิ์ศรีของแนฮ้วยออก นี่ยังไม่ประหลาด ที่ประหลาดคือ มันไม่ชมเชยเพลงกระบี่ของแนฮ้วย กลับชมเชยพลังฝีมือของแนฮ้วย

แนฮ้วยประสานมือเรียกหาว่า “**ลี้ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าลี้)*”

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้าทราบได้อย่างไรว่าเราไม่ใช่เฮ้งตั่วนั้งหรือว่าเตี่ยตั่วนั้ง?”

แนฮ้วยชี้มือไปยังกระบี่ที่กลางหลังมัน กล่าวว่า “**ซังชิ่วซิ้งเกี่ยมซาปั้งกัว** *(สองมือเทพกระบี่ขุนนางชั้นสาม)* ลี้ตั่วนั้ง ต่อให้เราไม่รู้จักกระบี่ของท่าน แต่ก็เลื่อมใสในบุคลิกภาพของท่านมานาน”

คนผู้นี้กลับเป็นนายอำเภอเมืองแชฉั้งผู้มีอำนาจเต็ม...**ลิ้งักหลุย** *(น้ำตาจระเข้)*!

ลิ้งักหลุยแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า “ฟังว่าแนฮ้วยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยะเยียบเย็นชา วันนี้พอพบพาน ค่อยทราบว่าแนปู้เท้ายังมีฝีปากเหนือกว่าคนในบ้านเมืองอีก”

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า “ลี้ตั่วนั้ง วันนี้ท่านอารมณ์ดียิ่ง กลับออกมาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์”

“เราออกมาด้วยข้อราชการ”

ตามเหตุผลแนฮ้วยสมควรถามว่าเป็นเรื่องใด สามารถรับใช้หรือไม่ แนฮ้วยกลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็มาด้วยข้อราชการ ขออำลา” กล่าวจบหันกายไป

ลิ้งักหลุยพลันเรียกรั้งไว้ กล่าวว่า “แนปู้เท้า ข้อราชการของเราประจวบกับเป็นเรื่องที่จูกัวะซิงแซแห่งเมืองหลวงมอบหมายต่อเจ้า”

“**ซี่เจ่ก** *(ท่านอา)* ไม่ได้สั่งข้าพเจ้าเร่งรัดเก็บเงินภาษี”

“เป็นไร แนปู้เท้าไม่พอใจต่อเรื่องนี้?”

"เงินภาษีสูญหายควรติดตามโจร ไหนเลยให้ราษฎรชำระภาษีอีกครั้งได้?"

ชายหนุ่มชุดแพรทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนไป ลี้งักหลุยกลับไม่ถือสา กล่าวว่า "เรื่องติดตามโจร เบื้องบนมอบให้ผู้อื่นดำเนินการแล้ว ทางการกำลังรอเงินภาษีจากทุกสารทิศ เพื่อใช้ปราบปรามโจรก่อความไม่สงบ พวกเราไหนเลยถ่วงเวลาได้?"

"เรื่องรีดเร้นเงินทองผู้คน ข้าพเจ้าหาถนัดไม่"

"อย่างนั้นบุตรชายเราเสียชีวิต แนปู้เท้าจัดเจนในการจับฆาตกร มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว"

"การตายของบุตรชายท่าน ทราบว่าสืบเนื่องจากใช้ทัณฑ์โดยพลการทำร้ายต่อผู้ต้องขัง คดีเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่เคยรับทำมาก่อน"

ลี้งักหลุยหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า "แต่ภาพวาดใบนั้น ฮ่องเต้มีพระประสงค์ให้จูกัวะซิงแซติดตามกลับไป"

แนฮ้วยสะท้านคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า "ภาพกะโหลก"

"เป็นภาพใบนั้นจริง"

"ภาพใบนี้ฟังว่าเป็นมหาเสนาบดีโป่วมอบหมายให้บุตรชายท่านจัดทำขึ้น..."

"ใช่แล้ว ตอนนี้บุตรชายเราถูกฆ่า ภาพถวายถูกขโมย แนปู้เท้ายังบอกว่าไม่ได้มาด้วยเรื่องนี้หรือ?"

"ข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องนี้จริง"

ลี้งักหลุยกล่าวอีกว่า "ลู่มุ่งเตียล่วงหน้ามาติดตามเรื่องนี้ คนขโมยเงินภาษีเป็นสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกับสำนักไร้อาจารย์ ทั้งยังแหกคุกฆ่าคน ขัดขืนการจับกุม ดูท่าภาพกะโหลกก็ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน พวกเราเมื่อมีเป้าหมายเดียวกัน ไยไม่ปฏิบัติการร่วมกัน?"

"เกรงว่าปณิธานไม่สอดคล้อง ไม่ขอร่วมทางกัน"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนในบริเวณหน้าแปรเปลี่ยนไป ลี้งักหลุยยกมือลูบเครา กล่าวว่า “คำ *‘ปณิธานไม่สอดคล้อง ไม่ขอร่วมทางกัน’* อันประเสริฐ ก่อนนี้มีคนมากมายกล่าวคำพูดนี้ต่อมหาเสนาบดีโป่ว แต่ตอนนี้คนเหล่านั้นคล้ายกับ...” เอ่ยถึงตอนนี้ จงใจกล้ำกลืนคำพูดไว้

แนฮ้วยกล่าวอย่างเย็นชาว่า “เมื่อสิบปีก่อนจูกัวะซิงแซก็กล่าวคำพูดเช่นนี้ต่อมหาเสนาบดีโป่ว จนบัดนี้ยังมีชีวิตเป็นปรกติสุข”

“หากจูกัวะซิงแซไม่ได้กล่าวคำพูดนี้ ด้วยความดีความชอบของมันสมควรกุมอำนาจทางทหาร สามารถบงการทั่วแผ่นดินแล้ว”

“มีบ้างบางคนไม่มีความกระตือรือร้นสนใจต่อการบงการทั่วแผ่นดินเช่นคนบางคน”

ลี้งักหลุยยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นหรือ แต่เราทราบว่ามีบ้างบางคนกระตือรือร้นสนใจต่อการยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระเป็นพิเศษ” มันยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ “คนของเราบอกว่า ท่านให้ความคุ้มครองคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและสำนักไร้อาจารย์ นั่นมีความผิดฐานสมรู้ร่วมคิดกับผู้ก่อความไม่สงบแน่นอน แนปู้เท้าจงรักภักดีต่อบ้านเมือง เราหาได้หวั่นไหวต่อคำยุยงของผู้อื่นไม่”

ความผิดฐานสมรู้ร่วมคิดกับผู้ก่อความไม่สงบ ช่วยปกป้องผู้กระทำผิด นับเป็นข้อหาร้ายแรง แนฮ้วยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ย้อนถามว่า “คดีขโมยเงินภาษี ฆ่าคนก่อการร้าย ชิงภาพกะโหลก ใช่สืบทราบว่าเป็นฝีมือของคนในสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและสำนักไร้อาจารย์หรือไม่?”

“บุตรชายเราถูกคนของสำนักไร้อาจารย์ฆ่าตาย สองพี่น้องตระกูลงั้ง นักศึกษาขวานใหญ่ และพยัคฆ์คำรามจันทร์สามารถเป็นพยาน ภาพกะโหลกก็หายสาบสูญไปพร้อมกัน เงินภาษีถูกคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรขโมยไป เรื่องนี้เปาเปียวในสำนักสามารถเป็นพยานยืนยัน”

“เปาเปียวนั้นคือลี้เซี่ยฮ้อกระมัง?”

"ถูกต้อง เปาเปียวผู้นี้ล้างญาติเพื่อคุณธรรม มีความกล้าหาญน่าชมเชย เราได้ให้การอารักขาแก่มันอย่างแข็งขัน"

แนฮ้วยแค่นเสียงดังเฮอะ ถามว่า "คดีตัดสินแล้วหรือไม่?"

"ยังไม่"

"เมื่อคดียังไม่ถึงที่สุด คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและสำนักไร้อาจารย์ได้แต่บอกว่าเป็นผู้ต้องสงสัย ข้าพเจ้าช่วยเหลือพวกเขา เพียงเพื่อสะดวกกับการทำลายคดี ไม่อาจบอกว่ากระทำผิด"

ลี้งักหลุยเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว "เจ้าทราบหรือไม่ว่า มหาเสนาบดีโป่วส่งสหายมาหลายคน?"

"มีลี้ตั่วนั้งบัญชาการอยู่ที่นี้ยังต้องให้มหาเสนาบดีโป่วกังวลใจหรือ?"

"แนปู้เท้ายกย่องเราไปแล้ว มหาเสนาบดีโป่วคำนวณลึกซึ้งแยบยลเล็งเห็นการณ์ไกลเป็นหมื่นลี้ อาจบางทีท่านผู้เฒ่าคำนวณออกว่างานปราบปรามครั้งนี้มีคนขัดขวาง ดังนั้นส่งขุนนางคู่ใจ *'เฒ่า กลาง เขียว'* ทั้งสาม มาช่วยถากถางอุปสรรคขวากหนาม"

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆ เปล่งเสียงออกมาจากปากทีละคำว่า "ผู้มาถึง**เล่าปุกซี้** *(ผู้เฒ่า)* **ตงกังนั้ง** *(คนกลาง)* **แชเต็กบ๊วย** *(ไผ่เขียว)* **ทั้ง**สาม?"

ลี้งักหลุยรับคำ ดวงตาเต็มไปด้วยรอยยิ้มอันกลอกกลิ้ง กล่าวว่า "เพียงแต่เจตนาการมาของพวกมันทั้งสาม อยู่ที่ตามล่าโจรทรยศ ทวงถามภาพกะโหลก คุ้มครองส่งเงินภาษี หามีส่วนเกี่ยวข้องกับแนปู้เท้าไม่"

แนฮ้วยเม้มริมฝีปาก เน้นเห็นถึงความดื้อรั้นเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า "ย่อมแน่นอน หากมาเพราะข้าพเจ้า อาศัยลี้ตั่วนั้งและ**ฮกหุยซังซิ่ว** *(สององครักษ์ปัญญาวาสนา)* และพี่น้องในที่นี้ร้อยกว่าคน ก็จัดการข้าพเจ้าได้อย่างเหลือเฟือ"

"แนปู้เท้าทราบก็ประเสริฐ"

แนฮ้วยผงกศีรษะกล่าวว่า "หากลี้ตั่วนั้งไม่มีคำสั่งใด ข้าพเจ้าคิดขออำลา"

ลี้งักหลุยพลันกล่าวว่า "แนปู้เท้า ฟังว่าท่านมีกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน วันนี้มีโอกาสพบพาน ท่านยอมมอบออกมาให้ชมดูหรือไม่?"

แนฮ้วยงงงันวูบ ลี้งักหลุยแม้มิใช่ผู้บังคับบัญชาของเขาโดยตรง แต่มีตำแหน่งสูงยิ่ง หากมิใช่แนฮ้วยเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบที่ทรงแต่งตั้ง ลี้งักหลุยสามารถออกคำสั่งฆ่าในคำเดียว

พลังฝีมือแนฮ้วยอยู่ที่กระบี่ ลี้งักหลุยกลับออกปากขอดูกระบี่ของมัน

หากแนฮ้วยไม่มีกระบี่ ฝ่ายตรงข้ามลงมือ เขาจะใช้อาวุธใดต้านปะทะ

หากแนฮ้วยปฏิเสธไม่ให้มันดูกระบี่ เท่ากับแสดงท่าทีไม่เป็นมิตร ลี้งักหลุยบันดาลโทสะ ออกคำสั่งฆ่า สภาพการณ์จะเป็นอย่างไร?

แนฮ้วยพลันชักกระบี่

ชายหนุ่มชุดแพร**ลี้ฮก** *(วาสนา)* **ลี้หุย** *(ปัญญา)* ขยับกายวูบพลิ้วถึงข้างกายลี้งักหลุย เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

ลี้งักหลุยยังยิ้มแย้มดุจเดิม

แนฮ้วยยื่นกระบี่ในระดับเสมออก ปลายกระบี่ห่างจากทรวงอกลี้งักหลุยเพียงหนึ่งเชียะ กล่าวว่า "โปรดดู"

ลี้งักหลุยยื่นมือออกช้า ๆ ใช้นิ้วสองนิ้วคีบจับคมกระบี่ไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ยื่นกระบี่เช่นนี้ ออกจะอันตรายไป"

แนฮ้วยหันด้ามกระบี่ยื่นไปในมือลี้งักหลุย กล่าวว่า "ลี้ตั่วนั้งเมื่อรักเมตตา โปรดรับไปชมดู"

แนฮ้วยทำเช่นนี้ เท่ากับยื่นส่งกระบี่แก่ศัตรู

ลี้งักหลุยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จากนั้นรับกระบี่ไปควงเป็นบุปผากระบี่ที่เบื้องหน้าแนฮ้วยสองวง ชมว่า "กระบี่ที่ดี"

พริบตานั้น ในบริเวณเงียบสงบถึงที่สุด มีแต่ชายชราส่งเสียงไอไม่ขาดหู

ขอเพียงลี้งักหลุยลงมือ หรือออกคำสั่งคำเดียว แนฮ้วยคงยากรอดจากชะตากรรมได้

ลี้งักหลุยเพ่งมองตัวกระบี่ ประกายกระบี่สะท้อนต้องใบหน้ามัน มันพลันส่งกระบี่คืนแก่แนฮ้วยกล่าวว่า “กระบี่ดูแล้ว เพลงกระบี่ที่ดี”

มันไม่ชมกระบี่ กลับชมเพลงกระบี่ ทุกผู้คนล้วนไม่เข้าใจ

แนฮ้วยรับกระบี่ไป ลี้งักหลุยหันกายกลับเข้าเกี้ยว พอออกคำสั่งคำหนึ่ง ขบวนคนและเกี้ยวก็เคลื่อนจากไป

มือที่จับด้ามกระบี่ของแนฮ้วย ทั้งนี้เพราะใช้กำลังเกินไป ข้อนิ้วทั้งห้ากลับกลายเป็นขาวซีด รอจนขบวนคนและเกี้ยวจากไป ถึงกับหลั่งเหงื่อชุ่มไปทั้งเสื้อผ้า

ชายชรายืนอยู่ที่นั้นตั้งแต่ต้นจนยุติ ลี้งักหลุยไม่ได้เหลือบมองมันแม้สักแวบเดียว

ชายชรายืนหยัดด้วยความเศร้าสร้อยอย่างล้ำลึกชนิดหนึ่ง

แนฮ้วยก็รู้สึกออก แต่นอกจากความเศร้าสร้อยแล้วคล้ายแฝงความรู้สึกหวั่นไหวที่ลึกซึ้งอีกประการหนึ่ง สุดที่แนฮ้วยจะเข้าใจได้

ขบวนคนและเกี้ยวเดินทางระยะทางหนึ่ง สององครักษ์ปัญญาวาสนาที่ข้างเกี้ยวยังขบคิดไม่เข้าใจ

...นี่เป็นโอกาสกำจัดศัตรูอันประเสริฐ ลี้งักหลุยไฉนไม่ลงมือ?

ลี้ฮกและลี้หุยเป็นบุตรบุญธรรมของลี้งักหลุย พลังฝีมือของคนทั้งสองได้รับการชี้แนะจากลี้งักหลุย ในตึกตระกูลลี้ นับพยัคฆ์คำรามจันทร์ฝีมือสูงที่สุด แต่คนสนิทที่สุดคือลี้ฮกและลี้หุยคู่นี้

ภายในเกี้ยวพลันบังเกิดเสียงลี้งักหลุยดังว่า “พวกเจ้าล้วนประหลาด

ใจ ใช่หรือไม่?"

ลี้ฮกและลี้หุยสบตากันอย่างประหวั่นลนลาน ลี้งักหลุยคล้ายมองทะลุถึงความในใจพวกมันก็มิปาน

ลี้งักหลุยทอดถอนใจกล่าวว่า "เราก็คิดฆ่ามัน แต่เราพอหยิบยืมกระบี่ของมัน ปีศาจวัณโรคที่ด้านข้างพลันเปล่งรังสีที่เกรี้ยวกราดกว่าพลังกระบี่ออกมา"

ลี้ฮกและลี้หุยใจหายวาบ คิดไม่ถึงชายชราซอมซ่อที่ดูไปไม่มีใดสะดุดตา กลับมีการคุกคามใหญ่หลวงปานนี้

ลี้งักหลุยกล่าวว่า "ต่อให้เราสามารถกำจัดแนฮ้วย แต่เราไม่แน่ว่ารับการผนึกจู่โจมของพวกมันทั้งสองได้...เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจ เราต้องรอคอยโอกาส จวบกระทั่งมีความมั่นใจกว่านี้ค่อยกระทำ" มันกล่าวเสียงเลื่อนลอยว่า "ซึ่งความจริง ผู้เฒ่า คนกลาง ไผ่เขียว รับมอบหมายให้ติดตามภาพกะโหลก นอกจากนั้นเบื้องบนยังส่งคนผู้หนึ่งมาให้ตามล่าโจรทรยศ หากถึงคราจำเป็น ยังสามารถลบชื่อสี่ยอดมือปราบจากโลกนี้"

ลี้ฮกและลี้หุยร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียงว่า "เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี?"

ลี้งักหลุยกล่าวว่า "เป็นมัน เราได้รับรายงานว่าเจ้ามือปราบปรากฏขึ้นที่ละแวกใกล้เคียงนี้แล้ว" มันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง แผ่วเบาจนมีแต่ลี้ฮกและลี้หุยได้ยินว่า "ซึ่งความจริง เมื่อครู่เราก็ไม่คิดลงมือ ทั้งนี้เพราะเรานำพาผู้คนมาจำนวนมาก ยากรับรองว่ามีคนแพร่งพรายออกไปว่าเราเป็นคนฆ่าแนฮ้วย อย่างนั้นเรามิเพียงเผชิญการติเตียนจากทุกฝ่าย มิหนำซ้ำยังกระตุ้นให้จูก๊วะซิงแซไหวระแวงต่อมหาเสนาบดีโป๋ว นี่เรียกว่าไม่อดกลั้นเรื่องเล็กน้อยจะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่"

ลี้ฮกลี้หุยถามเสียงแผ่วเบาว่า "คนเหล่านี้มิใช่ล้วนจงรักภักดีต่อตั๋วนั้งหรอกหรือ หากมีผู้ใดต้องสงสัย ตั๋วนั้งโปรดบอกมา เราสองพี่น้องจะผ่าอกควักหัวใจมัน"

ลี้งักหลุยกล่าวว่า "พวกเราวางคนอยู่ข้างกายจูกัวะซิงแซ ด้วยสติปัญญาของจูกัวะซิงแซย่อมส่งคนปะปนอยู่ข้างกายเราเช่นกัน หากคิดกำจัดคนของมันให้กระทำเป็นการลับ อย่าให้ผู้คนล่วงรู้มากเกินไป"

ลี้ฮกลี้หุยรับคำมรสุมการเมืองปั่นป่วนวุ่นวาย ขอเพียงเชื่อฟังลี้ตั่วนั้ง พวกมันต้องเจริญก้าวหน้าในราชการ ประสบความเด่นล้ำเหนือผู้คนแน่นอน

ลี้งักหลุยกลับหมกมุ่นครุ่นคิดถึงปัญหาข้อหนึ่ง

ปีศาจวัณโรคนั้นที่แท้เป็นใคร?

จบ

บทที่ 10

เจ้าแห่งมือปราบ

แนฮ้วยกับชายชรานั้นเดินทางอีกไกลโข จวบกระทั่งได้ยินเสียงไก่ขันและเสียงห่านร้อง ยังมีสุนัขตัวหนึ่งเห่ากระโชก

ชายชราส่งเสียงไอ กล่าวว่า “ใกล้ถึงเมืองแซฉั้งแล้ว” พลางล้วงห่อขนมงาจากในอกเสื้อใบหนึ่ง ซึ่งชาวชนบทที่ละแวกน้ำเดือดน้อยกำนัลให้ออกมา ถามว่า “ท่านหิวหรือไม่? รับประทานด้วยกันเถอะ”

มิคาดพอแก้ห่อกระดาษออก ขนมงาก็ร่วงพรูราวแป้งฝุ่น ชายชรางงงันวูบ จึงกล่าวกลบเกลื่อนว่า “แป้งหมี่ผสมไม่กลมกลืน ล้วนแหลกละเอียดไป”

แนฮ้วยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไม่เกี่ยวกับแป้งหมี่ เมื่อครู่ท่านเกร็งกำลังขู่ขวัญลิ้งักหลุยล่าถอย ขนมงาในอ้อมอกไหนเลยทนทานได้?”

ชายชราส่งเสียงไอเป็นการใหญ่ กล่าวเสียงเลอะเลือนว่า “อย่างนั้นหรือ? เราเองยังไม่ทราบ...”

จากนั้นพบว่าที่ข้างทางที่ห่างไปมีเพิงน้ำชาแห่งหนึ่ง จึงชักชวนแนฮ้วยไปดื่มน้ำชา

ทั้งสองสั่งอาหาร แต่ที่นี้ไม่มีเนื้อ ไม่มีเหล้าเกาเหลียง ได้แต่สั่ง

เหล้าขาวและอาหารเท่าที่มี

ยามนี้แม้ใกล้เที่ยง แต่ในเพิงน้ำชามีผู้ดื่มกินไม่กี่คน ล้วนเป็นชาวชนบทนั่งปรับทุกข์ว่าถูกเรียกเก็บภาษีอย่างสาหัส ไม่ทราบจะหาเงินจากที่ใดมาชำระให้ ถึงกับมีคนหนึ่งถูกบีบบังคับจนกลับกลายเป็นคนวิกลจริต

สุราอาหารพอยกมาถึง แนฮ้วยยากจะกลืนลงคอ ชายชรากลับรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

แนฮ้วยความจริงไม่คิดดื่มสุรา แต่ทั้งนี้เพราะพลุ่งพล่านดาลเดือด ดังนั้นดื่มมากเป็นพิเศษ ดื่มสุราจนหมดป้าน พอร้องสั่งใหม่ ผู้รับใช้บอกว่าไม่มีสุราแล้ว

แนฮ้วยก็ไม่มีกะใจรับประทานอาหารต่อ ลุกขึ้นชำระบัญชี ชายชรารีบกล่าวว่า “ที่เรารับประทาน เราชำระเอง”

“เงินเล็กน้อย นับเป็นอย่างไรได้?”

ชายชรากล่าวอย่างจริงจังว่า “เราไม่คุ้นกับการให้ผู้อื่นเลี้ยง และไม่ต้องการเลี้ยงผู้อื่น” พลางล้วงเศษเงินจากอกเสื้อ นับไปนับมา พบว่ามีไม่ถึงหนึ่งตำลึง ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “บอกตามความสัตย์ เราเพียงมีรายได้ปีละสี่ตำลึง ได้แต่ใช้อย่างประหยัด ไม่อาจจับจ่ายฟุ่มเฟือย”

แนฮ้วยเห็นเช่นนั้น ไม่อาจหักใจได้ กล่าวว่า “งานของท่านเงินเดือนน้อยปานนี้ ไยไม่...”

สีหน้าชายชราปรากฏรอยยิ้มที่พึงพอใจขึ้น กล่าวว่า “เราชมชอบงานของเรา เงินมากหรือน้อยไม่มีปัญหา อย่าว่าแต่เราทำงานมาสามสิบปี ไม่คิดเปลี่ยนอาชีพอีกแล้ว”

แนฮ้วยไม่กล่าวกระไรอีก ชายชราถือเศษเงิน ยกขึ้นสูดดม คล้ายไม่อาจตัดใจจ่ายออกไป ในที่สุดยื่นให้กับผู้รับใช้ ผู้รับใช้หน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า “นายท่าน เกรงว่าร้านเราไม่มีเงินทอน”

ไม่ทันขาดคำ ชายชราใช้นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือบิดวูบ บิดเศษเงินหนัก

ประมาณห้าหกสลึงก้อนหนึ่งยัดไปในมือมัน

ผู้รับใช้ลืมตาค้าง แทบไม่เชื่อสายตาตนเอง แนฮ้วยก็ใจหายวาบ

เขาทราบว่าชายชรานี้มีพลังฝีมือลึกล้ำแต่คิดไม่ถึงมีกำลังภายในกล้าแข็งถึงระดับนี้ เศษเงินก้อนนั้นมีน้ำหนักเท่านิ้วหัวแม่มือ คิดใช้นิ้วสองนิ้วบิดชิ้นเล็กๆ ออกมาชิ้นหนึ่ง แม้แต่แนฮ้วยยังทำไม่ได้

ทั้งสองออกจากเพิงน้ำชา เดินไปตามทางหลวง ระหว่างทางมีประชากรแน่นหนาขึ้น เมื่อผ่านหน้าบ้านหลังหนึ่ง เห็นมีม้าหลายตัว เจ้าหน้าที่หลายนายกำลังรีดภาษีจากชายชราเจ้าของบ้าน

ชายชราถือไม้เท้า ข้างกายยืนไว้ด้วยหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี คาดว่าเป็นบุตรชายและบุตรสะใภ้

ผู้ที่มารีดภาษีเป็นคนแต่งกายเช่น**ซื่อเอี้ย** *(ที่ปรึกษา)* มือถือสมุดปกเหลือง อีกมือหนึ่งถือพู่กัน ตามติดด้วยพนักงานกรมเมืองสองคน คนหนึ่งถือดาบ อีกคนหนึ่งถือแส้ม้า

บุตรชายของเฒ่าเจ้าของบ้านทนทานไม่ได้ พูดจาโต้ตอบไปหลายคำ ก็ถูกพนักงานกรมเมืองทั้งสองเตะต่อยทุบตี ที่ปรึกษาคิดฉุดคร่าบุตรสะใภ้ของผู้เฒ่าเจ้าของบ้านไป แนฮ้วยและชายชรานั้นพลันปรากฏขึ้นขวางหน้า

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เจ้าเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง?”

ที่ปรึกษายืดอกกล่าวว่า “เจ้าเป็นตัวอะไร?”

“เราก็เป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง”

“เฮอะ เจ้าไหนเลยยกขึ้นวิจารณ์ร่วมกับเราได้?”

“ในกรมเมืองมีแต่บุคคลเช่นพวกท่าน ดังนั้นไม่มีผู้ใดยึดถือเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”

ที่ปรึกษากระชากเสียงว่า “เราเป็นที่ปรึกษาอันดับหนึ่งของลู่ตั่วนั้งเรียกว่า**เฮ้งเมี่ยกุน** เราคิดทำอะไรก็ทำเช่นนั้น เจ้าไหนเลยยุ่งเกี่ยวได้?”

แนฮ้วยฉุกใจคิด กล่าวว่า "เราความจริงไม่คิดฆ่าท่าน ท่านเมื่อเป็นเฮ้งเมี่ยกุน เรามิอาจไม่เปลี่ยนความตั้งใจแล้ว"

...เฮ้งเมี่ยกุนเป็นพี่น้องกับเนียบโชยโซ้ว กลับทรยศหักหลังมัน ทำให้ผู้ผยองผมขาวกลับกลายเป็นพยัคฆ์คำรามจันทร์ คนเช่นนี้ไหนเลยไม่ฆ่าได้?

ที่ปรึกษาเฮ้งงงงันวูบ พนักงานกรมเมืองที่ร่วมทางมาทั้งสองพลันสะอึกเข้ามา เห็นประกายเย็นเยียบวูบขึ้นดุจสายฟ้า กระบี่เล่มหนึ่งแทงถึงหว่างคิ้วที่ปรึกษาเฮ้ง

เห็นแน่ชัดว่าที่ปรึกษาเฮ้งต้องตายแล้ว ชายชราอมโรคที่ด้านหลังพลันกวักมือวูบหนึ่ง

ประกายกระบี่วูบติดต่อกันสามครั้ง ชายชราก็ยกมือสามครา

ชายชรากลับรับกระบี่นี้ไว้ ไม่เช่นนั้นที่ปรึกษาเฮ้งอย่างน้อยตายไปเก้าครั้งแล้ว

แนฮ้วยพลันรั้งกระบี่กลับ กล่าวว่า "ไฉนไม่ให้เราฆ่ามัน?"

ชายชราทอดถอนใจกล่าวว่า *"ต่อให้ประหารฆ่า ก็ต้องมีคำสั่งเบื้องบน ไม่เช่นนั้นก็จัดการตามกฎหมาย เราท่านเพียงเป็นมือปราบ ไม่มีสิทธิ์กำหนดความเป็นตายของผู้คน"*

แนฮ้วยตากระจ่างวูบ ไม่กล่าวกระไรอีก

ที่ปรึกษาเฮ้งเปลี่ยนสีหน้าท่าทีในบัดดล ยิ้มประจบกล่าวว่า "นี่เรียกว่าไม่ต่อยตีไม่รู้จัก ตั้วกอท่านนี้คือ..."

ชายชราส่งเสียงไอ กล่าวว่า "มันคือหนึ่งในสี่ยอดมือปราบที่ทรงแต่งตั้ง ฉายาแนฮ้วย"

ที่ปรึกษาเฮ้งพอฟัง ถึงกับแทบสิ้นสติ ยามสิ้นหวังฉุกคิดว่าชายชราอมโรคเมื่อครู่คล้ายลงมือช่วยตน รีบกระตุกชายเสื้อของมัน วิงวอนว่า "ตั่วเอี้ยท่านนี้ รบกวนท่านช่วยพูดจา ขอให้...แนเอี้ยท่านนี้อภัยพวกเรา

สักครั้ง พวกเราเพียงทำตามหน้าที่”

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เจ้าวิงวอนมันก็ไม่มีประโยชน์ มันต้องไม่รับปากท่าน”

พนักงานกรมเมืองผู้หนึ่งปลุกปลอบกำลังขวัญ ถามว่า “มันเป็นใคร?”

“มันเป็นต้นบรรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นเจ้าแห่งมือปราบทั้งแผ่นดิน... เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี!”

พนักงานกรมเมืองทั้งสองถึงกับมีสีหน้าคิดร้องไห้ แต่ร้องไห้ไม่ออก

พวกมันล้วนได้ยินว่า ในมือปราบมีเจ้ามือปราบผู้หนึ่งที่ทำคดีโดยไม่ไว้หน้าผู้ใด มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด ทั้งขยันขันแข็ง ทั้งมัธยัสถ์อดออม ผู้ที่ตกอยู่ในเงื้อมมือเขา ไม่ว่าเป็นมหาโจรที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา หรือชาวยุทธจักรอันอื้อฉาว ล้วนถูกจับเป็น ถูกตัดสินลงโทษตามกฎหมาย

มือปราบคิดฆ่าคน ยังง่ายดายกว่าจับกุมคนมากนัก นอกจากเจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอีที่ทำได้แล้ว แม้แต่สี่ยอดมือปราบก็ทำไม่ได้

ที่ปรึกษาเฮ้งรู้สึกวันนี้พบพานผีสางแล้ว

มันกลับยินยอมพบพานผีสาง ยังดีกว่าพบพานหนึ่งยอดมือปราบและหนึ่งเจ้ามือปราบทั้งสองคน

เจ้ามือปราบกล่าวว่า “พวกเจ้าฉวยโอกาสเรียกเก็บภาษี กระทำการรุนแรงเกินกว่าเหตุ คิดฉุดคร่าสตรีดีงาม เราไม่อาจอภัยละเว้นเจ้า แต่เราจะให้โอกาสพวกเจ้ากลับไปมอบตัวสู้คดี”

ที่ปรึกษาเฮ้งและพนักงานกรมเมืองทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนไป เจ้ามือปราบกล่าวอีกว่า “พวกเจ้าอย่าหมายเล่นลวดลาย หากพวกเจ้าไม่กลับไปมอบตัว เราจะช้าเร็วต้องจับตัวพวกเจ้าเพิ่มโทษอีกชั้นหนึ่ง”

ที่ปรึกษาเฮ้งได้แต่รับคำ เจ้ามือปราบกล่าวว่า “ยังมิรีบไปอีก?”

ที่ปรึกษาเฮ้งทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งน้อมคารวะ ล่าถอยไปสามสี่สิบก้าวพร้อมกับพนักงานกรมเมืองทั้งสอง ค่อยจูงม้ากระโดดขึ้นไป ควบ

ขับจากไปอย่างทุลักทุเล

แนฮ้วยถามว่า "ท่านคาดว่าพวกมันจะกลับไปมอบตัวหรือไม่?"

เจ้ามือปราบกล่าวว่า "คาดว่าคงไม่"

"อย่างนั้นไยไม่ฆ่าพวกมันให้สิ้นเรื่องราว?"

"เราบอกแล้วว่าพวกเราไม่มีสิทธิ์ฆ่าคน"

"แม้ไม่ฆ่าคน ควรตัดแขนข้างหนึ่ง ดึงใบหูข้างหนึ่งเป็นการลงโทษ"

เจ้ามือปราบกล่าวว่า "พวกเราไม่มีสิทธิ์ทำร้ายคนเช่นกัน" มันหัวร่อพลางตบไหล่แนฮ้วย กล่าวว่า "เจ้าระวังไว้ หากว่าเราเห็นเจ้าฆ่าคนทำร้ายคน เจ้าก็มีความผิดเช่นกัน"

แนฮ้วยถามว่า "ฆ่าคนชั่วสุดสามานย์ ยากที่จะเกลี้ยกล่อมกลับกลายก็มีความผิด?"

"ซึ่งความจริง มีความผิดหรือไม่อยู่ที่จิตใจพวกเรา ไม่ขึ้นอยู่กับการตัดสินของชนชาวโลก พวกเราจับกุมคนกระทำผิดเพื่อรักษากฎหมาย หากกลัวความยุ่งยากพอจับได้ก็ฆ่าทิ้ง เท่ากับตัวเองไม่เคารพกฎหมาย ไหนเลยให้ผู้คนเคารพกฎหมายได้?"

แนฮ้วยนิ่งเงียบงัน ผู้เฒ่านั้นนำบุตรชายและบุตรสะใภ้เข้ามากราบขอบคุณ เจ้ามือปราบทิ้งยาแก้ฟกช้ำให้กับบุรุษนั้น ถามไถ่เส้นทางแล้วค่อยออกเดินทาง

ระหว่างทางแนฮ้วยถามว่า "จุดมุ่งหมายของท่านคือ..."

"จับกุมคน"

"จับกุมผู้ใด?"

"หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอฮวงเหลียงและเปาเปียวถังเค่งที่ขโมยเงินภาษี ยังมีนางโจรสำนักไร้อาจารย์เต็งเซี้ยงอี ที่คิดก่อกวนความไม่สงบ"

"เราไม่เชื่อว่าคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรขโมยเงินภาษี คนของ

สำนักไร้อาจารย์ก็มิใช่โจรทรยศ”

เจ้ามือปราบพลันชะงักเท้า กล่าวว่า “เราก็เชื่อเช่นนั้น แต่ถังเค่งเป็นคนฆ่าลี้บ่วงตงจริง หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคลุมหน้าบุกเข้าไปช่วยผู้ต้องหา เต็งเซี้ยงอีนำกำลังปล้นคุก ล้วนกระทำผิดกฎหมาย”

“ลี้บ่วงตงใช้ทัณฑ์โดยพลการ ถลกหนังผู้คน ลอบทำร้ายกวนปวยโต่ว เต็งเซี้ยงอีจึงบุกปล้นคุก หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรก็เสี่ยงภัยเข้ามาช่วยคน หากว่าเงินภาษีไม่ได้ถูกคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรขโมยไป ทางการประกาศจับเช่นนี้ รังแต่บีบบังคับให้พวกมันเป็นโจร”

“หากทุกผู้คนล้วนกล่าวอ้างเช่นนี้ จะรักษากฎหมายอย่างไร สร้างความร่มเย็นเป็นสุขได้อย่างไร?”

แนฮ้วยจับจ้องมองมัน ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าว “เราทราบแล้ว”

“ทราบอันใด?”

“คดีเล็กน้อยเช่นนี้ ตามเหตุผลไม่ชักนำเจ้ามือปราบผู้ยิ่งใหญ่มา ท่านเป็นคนที่มหาเสนาบดีโป่วส่งมา”

“มิผิด มหาเสนาบดีโป่วส่งเรามา นี่มีอันใดไม่ถูกต้อง พวกมันทำผิดกฎหมาย เรามีหน้าที่จับตัวพวกมันกลับไปพิจารณาโทษ”

แนฮ้วยทวนคำ “หน้าที่” แค่นหัวร่อกล่าวว่า “มหาเสนาบดีโป่วเป็นขุนนางสูงศักดิ์ ผู้ที่ขายชีวิตให้กับมันล้วนร่ำรวยมหาศาล ฆ่าคนวางเพลิงได้ตามอำเภอใจ ไยต้องกล่าวอ้างว่าทำตามหน้าที่?”

เจ้ามือปราบพลันส่งเสียงไออย่างรุนแรง ดวงตากลับทอประกายโทสะเป็นครั้งแรก กล่าวว่า “มหาเสนาบดีโป่วเป็นขุนนางสูงศักดิ์จริง มิหนำซ้ำมีใจทะเยอทะยาน แต่เราไม่เคยได้รับผลประโยชน์จากมันแม้แต่น้อย และไม่เคยกระทำเรื่องผิดมโนธรรมเพื่อมันมาก่อน”

มันพลันแหวกอกเสื้อออก เผยเห็นริ้วรอยดาบ แผลกระบี่ ประทับฝ่ามือ และร่องรอยอาวุธลับบนทรวงอกท้องน้อย กล่าวว่า “เรารับบาดแผล

ทั่วร่าง ทั้งยังเป็นโรคหลอดลม ซึ่งถูกขุนนางที่ยักยอกเงินหลวงชิวเอี่ยงสุยผสมยาพิษทำร้าย แต่ไม่ว่าผู้ใด เราล้วนจับตัวมันกลับไปพิจารณาโทษตามกฎหมาย มหาเสนาบดีโป่วรุ่มรวยสูงศักดิ์ แต่เราไม่เคยพึ่งบารมีมันมาก่อน มิใช่ไม่มีคนให้แก่เรา หากแต่เราไม่ต้องการ"

ดวงตามันเป็นประกาย กล่าวอีกว่า "เรากินเงินเดือนหลวงปีละหลายตำลึง ก็เพียงพอให้เราใช้สอย ค่าใช้จ่ายระหว่างคุมผู้ต้องหาไปส่งมอบต่อทางการ เราล้วนเบิกจากกรมราชทัณฑ์ นอกจากนี้เราไม่มีรายจ่ายอย่างอื่นอีก เราเป็นเจ้าหน้าที่ สมควรอดออมขันแข็ง มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

แนฮ้วยทราบว่าที่มันกล่าวเป็นความสัตย์

นอกจากจูก๊วะซิงแซแล้ว แนฮ้วยน้อยครั้งจะเคารพยกย่องผู้คน แต่ตอนนี้เขาบังเกิดความยกย่องต่อคนเบื้องหน้า

ระหว่างทาง เจ้ามือปราบโอบเอื้ออารี ไม่วางก้ามเขื่องโข ตนเองไอหอบตลอดเวลายังปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัดด้วยเงินเดือนเพียงน้อยนิด ได้แต่ใช้จ่ายอย่างมัธยัสถ์ แต่เขาไม่มีคำตัดพ้อตำหนิ ถึงกับไม่ได้เปิดเผยศักดิ์ศรีตนเอง เพื่อแลกกับความสะดวกนานัปการ

มันเคยเห็นลี้จักหลุยส่งคนไปรอต้อนรับเขาที่หน้าประตูเมือง แต่เจ้ามือปราบหลีกเลี่ยงไม่พบพาน ดังนั้นลี้จักหลุยยังไม่ล่วงรู้ร่องรอยของเขา

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว "แต่ท่านหากจับกุมผู้คนกลับไป ไม่ว่าพวกเขามีความผิดหรือไม่ เต็งเซี้ยงอีต้องตายแน่นอน"

เจ้ามือปราบขมวดคิ้ว ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ ได้แต่ส่งเสียงไอ

การไอครั้งนี้หนักหนาสาหัสกว่าที่แล้วมา ไอจนกระอักเลือดค่อยยุติ

ยามนั้น พยับเมฆแผ่ปกคลุม ท้องฟ้าป่วนปั่นวุ่นวาย ไม่นานฝนเม็ดโป้งๆ ก็ตกลงมา

ทั้งสองเข้าไปหลบฝนในเก๋งพักร้อนหลังหนึ่ง เจ้ามือปราบเริ่มส่ง

เสียงไอ แนฮ้วยอดกล่าวมิได้ว่า “ปอดของท่าน...”

“เราไม่มีปอด ปอดของเราทะลุแล้ว”

“อย่างนั้นท่านควรถนอมตัวเพื่อบ้านเมือง ควรพักผ่อนให้มากกว่านี้”

เจ้ามือปราบฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากว่าแผ่นดินสงบสันติ ต่อให้เราพักผ่อนตลอดกาลก็ไม่ห่วงพะวงแล้ว”

แนฮ้วยบังเกิดความสะทกสะท้อน หวนนึกถึงจูกัวะซิงแซก็เคยทอดถอนรำพันเช่นนี้ ในค่ำคืนละอองฝนโปรย

จากนั้นหวนนึกถึงจูกัวะซิงแซเลี้ยงดูพวกตนเหล่าพี่น้องจนเติบใหญ่ ถ่ายทอดวิทยายุทธ์ มอบหมายหน้าที่การงานให้ ด้านเงินทองให้พวกตนใช้จ่ายอย่างเหลือเฟือ มิต้องกังวลต่อปัญหาค่าครองชีพ เมื่อเปรียบเทียบกันต้องบังเกิดความยกย่องต่อผู้อาวุโสเบื้องหน้า ที่ไต่เต้าขึ้นมาทีละขั้น จวบกระทั่งเป็นเจ้าแห่งมือปราบท่านนี้

เจ้ามือปราบพลันกล่าวว่า “มีคนมาแล้ว”

เห็นม่านสายฝนถูกแหวกแยกออก คนผู้หนึ่งแต่งกายเช่นพนักงานกรมเมือง มือถือดาบเล่มหนึ่ง เดินเข้ามาทีละก้าว

คนผู้นี้เดินไม่เร็วนัก แต่พอก้าวเท้าออก หากไม่ถึงที่หมาย จะไม่ยอมหยุดยั้งลง

คนผู้นี้อายุเยาว์ยิ่ง น้ำฝนสาดซัดผมดำขลับของมันแนบติดบนหน้าผาก ใต้คิ้วดกหนาเป็นดวงตากลมโตที่ไม่พรั่นต่อทุกเรื่องราว

แนฮ้วยดูจากเครื่องแบบของมัน ทราบว่าคนผู้นี้เพียงเป็นมือปราบชั้นที่สามในกรมเมือง

มือปราบก็แบ่งเป็นหลายระดับชั้น มือปราบชั้นพิเศษสามารถขอกำลังสนับสนุน แต่มือปราบเล็กๆ บางนาย ได้แต่รับใช้มือปราบยศสูงกว่าเท่านั้น

แน่นอน มือปราบเช่นแนฮ้วยและเจ้ามือปราบ ไม่เพียงเป็นมือปราบผู้หนึ่ง พวกเขานับเป็นตัวแทนอย่างหนึ่ง เป็นสัญลักษณ์ประการหนึ่ง

แต่มือปราบเบื้องหน้านี้ มีอำนาจน้อยนิดจนน่าเวทนา กระทั่งพกพาดาบยังต้องยื่นหนังสือขึ้นไป พกพาดาบได้เพียงครึ่งวัน พอถึงยามค่ำคืนต้องส่งกลับไป

แต่มือปราบผู้นี้กลับเดินตรงมา หยุดยืนที่หน้าเก๋งห่างประมาณสิบกว่าก้าว ร้องถามว่า “ท่านทั้งสอง เมื่อสองชั่วยามก่อนพวกท่านเป็นคนขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของที่ปรึกษาเฮ้งหรือ?”

แนฮ้วยมองดูเจ้ามือปราบแวบหนึ่ง ตอบว่า “มิผิด”

มือปราบหนุ่มล้วงป้ายประจำตัวข้างเอวออกมากวัดแกว่งแสดง ร้องดังๆ ว่า “เราเป็นมือปราบสำรองแห่งเมืองแซฉั้งกวนเซี่ยวซู่ เราขอจับพวกท่าน”

เจ้ามือปราบหัวร่อแล้ว พลันยื่นมือชักกระบี่จากหว่างเอวแนฮ้วย แว่วเสียงขวับขวับขวับสามครั้งจากนั้นสอดกระบี่กลับไปในหว่างเอวของแนฮ้วย

พริบตาดุจประกายไฟ มันฟันออกสามกระบี่ กลับฟันธูปที่จุดอยู่ในเก๋งดอกหนึ่งหักเป็นสามท่อน ควันธูปลอยอ้อยอิ่งดุจเดิม

แนฮ้วยลอบตื่นตระหนก หากว่าเจ้ามือปราบคิดจับกุมตนเอง เขามิทราบว่ารับสามกระบี่นี้ได้หรือไม่

มือปราบหนุ่มชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป มันทราบว่าผู้มายากจัดการแต่คิดไม่ถึงหนึ่งในจำนวนนั้นมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้

เจ้ามือปราบกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “กลับไปเถอะ”

มือปราบหนุ่มชักดาบจากฝัก ขวางดาบอยู่กลางสายฝน กล่าวว่า “พวกท่านตามเรากลับไป”

แนฮ้วยกับเจ้ามือปราบสบตากันวูบ ทั้งสองล้วนจนปัญญาต่อมือปราบหนุ่มที่ดื้อรั้นยืนกรานผู้นี้

แนฮ้วยเบี่ยงตัวพุ่งเฉียงๆ ออกไป พอลงมือก็กระแทกดาบของมือปราบหนุ่มหลุดจากมือ

มิคาดมือปราบหนุ่มยืดกายลอยตัวขึ้น ตะปบคว้าด้ามดาบไว้ ฟาดฟันออกสามดาบ ฟันใส่สองไหล่แนฮ้วย

แนฮ้วยอุทานดังเอ๊ะ พลันชักกระบี่ พอลงมือก็กระแทกดาบของมือปราบหนุ่มปลิวลิ่วไปในสายฝน

มือปราบหนุ่มแทนที่จะถดถอย กลับโถมเข้าไปในประกายกระบี่ คิดคว้ากุมแนฮ้วยไว้

แนฮ้วยใช้โกร่งกระบี่กระทุ้งใส่ท้องน้อยมือปราบหนุ่ม มือปราบหนุ่มส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ทรุดฮวบลงอาเจียนออกมา

แนฮ้วยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “กลับไปเถอะ เจ้ามิใช่คู่มือพวกเรา”

มือปราบหนุ่มกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า “เรามิใช่คู่มือของท่าน แต่เราจะจับท่าน ต่อให้เราตายไป ยังมีมือปราบนับพันนับหมื่นตามจับท่าน”

แนฮ้วยทอดถอนใจกล่าวว่า “หากว่ามือปราบนับหมื่นนับพันเป็นเช่นเจ้าก็ประเสริฐ”

เจ้ามือปราบส่งเสียงไอ กล่าวเสริมขึ้น “กวนเซี่ยวซู่ เจ้ามีป้ายประจำตัว เราก็มีเช่นกัน”

พลางล้วงป้ายประจำตัวจากข้างเอว กลับเป็นป้ายทองอันหนึ่ง

มือปราบหนุ่มพอเห็นตัวหนังสือบนป้ายทอง ต้องสะท้านคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า “ท่านคือ ลี้...ลี้...”

“เรามิใช่ลี้ลี้ลี้ เราชื่อลี้เฮี้ยงอี”

“ท่านเป็นมือปราบที่มีชื่อยิ่ง”

เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “วันหน้าเจ้าก็มีชื่อเช่นกัน” มันชี้มือไปยังแนฮ้วย กล่าวเสริมว่า “มันมีชื่อยิ่งกว่า มันคือแนฮ้วยไนเสี่ยยอดมือปราบ”

กวนเซี่ยวชู่ยิ่งแตกตื่นลนลานกว่าเดิม กล่าวว่า “ท่าน...ท่าน...เขา...เขา...ข้าพเจ้า ไม่ทราบว่าพวกท่านเป็น...”

แนฮ้วยกล่าวว่า “พวกเราเพียงเป็นสามัญชน ต้องอยู่ใต้กฎหมาย แต่เรื่องนี้เป็นที่ปรึกษาเฮ้งกระทำผิดก่อน พวกเราจึงลงมือสั่งสอน”

มือปราบหนุ่มรีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อคำพูดของพวกท่าน”

เจ้ามือปราบกับแนฮ้วยสบตายิ้มให้แก่กัน แนฮ้วยกล่าวว่า “รอจนฝนหยุด เราคิดรบกวนเซี่ยวกอ *(คำเรียกคนอายุเยาว์)* นำทางไปสืบคดีรายหนึ่ง”

“พวกท่านคิดไปที่ใด?”

“สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร”

มือปราบหนุ่มกระโดดปราดขึ้น โห่ร้องว่า “นับว่าฟ้ามีทิพยเนตร ในที่สุดพวกท่านมาล้างมลทินให้กับสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรแล้ว”

เจ้ามือปราบกับแนฮ้วยสบตากันอย่างสงสัยใจแวบหนึ่ง แนฮ้วยทวนคำว่า “ล้างมลทิน?”

“ถูกแล้ว สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถูกปรักปรำว่าขโมยเงินภาษี คนในสำนักถูกจับตัวเข้าคุก มลทินนี้รอการชำระล้าง”

“หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร...”

มือปราบหนุ่มยืดอกกล่าวเสริมว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร มาตรว่าเพียงเป็นพนักงานอันต่ำต้อย แต่สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรมีบุญคุณต่อข้าพเจ้าดุจขุนเขา ชั่วชีวิตข้าพเจ้ายากลืมเลือนได้”

“หลังจากที่สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถูกสั่งปิด เจ้าค่อยสมัครตัวเข้ารับราชการหรือ?”

“ถูกแล้ว หากว่าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรยังคงอยู่ ข้าพเจ้าไหนเลยยอมจากมา กอเก๊กจู้ ถังเปาเปียวและพวกล้วนบริสุทธิ์”

“อย่างนั้นรีบนำพวกเราไปสืบสาวให้กระจ่างชัด จะได้ล้างมลทิน

ให้กับพวกเขา"

มือปราบหนุ่มกะพริบตากลมโต พลันคุกเข่าลง แนฮ้วยพลันประคองมันขึ้น มือปราบหนุ่มไม่ยอมลุกขึ้น กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารับราชการ มิใช่หวังร่ำรวยได้เลื่อนยศ เพียงภาวนาสักวันหนึ่งสามารถล้างมลทินให้กับสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร พวกท่านทั้งสองเป็นตัวอย่างอันดีของมือปราบทั้งแผ่นดิน หวังว่าพวกท่านสามารถล้างมลทินให้ ผู้ต่ำต้อยจะสำนึกขอบคุณยิ่ง..."

เจ้ามือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า "หากว่าบริสุทธิ์จริง พวกเราจะสะสางด้วยความเที่ยงธรรม" มันมือไพล่หลัง มองดูละอองฝนเป็นเส้นสาย กล่าวอีกว่า "ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ติดหนี้ชำระเงินทอง ผู้ใดทำร้ายมัน เราจะต้องแก้แค้น"

กล่าวไปกล่าวไป หางตามันปรากฏประกายน้ำแววววับขึ้น ไม่ทราบเป็นหยาดฝนหรือหยดน้ำตา

มือปราบหนุ่มกวนเซี่ยวซู่ไม่ทราบมันกล่าวว่ากระไร

แนฮ้วยก็ไม่เข้าใจ

มันเพียงดูออกว่า คำพูดของเจ้ามือปราบแฝงความหมายลึกล้ำ แต่ไม่ทราบเป็นความหมายใด

* * *

บทที่ 11

หวนกลับฤทธิไกร

เต็งเซี้ยงอี ถังเค่ง และหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรล้วนปลอมแปลงโฉม

พวกเขาล้วนเป็นชาวยุทธจักร เต็งเซี้ยงอีเป็นส่วนหนึ่งของสำนักไร้อาจารย์ มักปลอมเป็นบุคคลประเภทต่างๆ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งบางครั้งได้รับมอบหมายให้คุ้มกันสินค้าลับ ต้องปลอมเป็นบุคคลต่างๆ

เต็งเซี้ยงอีปลอมเป็นนักพรตหญิง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรปลอมเป็นชาวนา กดขอบหมวกไม้ไผ่ลงต่ำ

ถังเค่งกลับถูกเต็งเซี้ยงอีจัดการปลอมเป็นหญิงชาวนาครรภ์แก่นางหนึ่ง

เต็งเซี้ยงอีปลอมแปลงแก่มันไปหัวร่อคิกคักไป ถังเค่งถึงกับร่ำร้องอาละวาดว่าจะไม่ยอมปลอมเป็นสตรีเช่นนี้

ซึ่งความจริง มันไม่ขุ่นข้องใจแม้แต่น้อย

มันแม้สวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ แต่ชั้นในสวมเสื้อชั้นในของเต็งเซี้ยงอี

เสื้อชั้นในทอจากเส้นใย ถังเค่งพอสวมใส่อยู่ภายใน รู้สึกอบอุ่นหอมกรุ่น หวนนึกถึงเต็งเซี้ยงอีเคยสวมใส่มันถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย

ในละอองฝนตกพรำ คนทั้งสามมาถึงหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยตาแดงก่ำแล้ว

ที่นี้ไม่เพียงเป็นบ้านของมัน ยังเป็นชีวิตของมัน มันทุ่มเทความเพียรพยายามชั่วชีวิตลงไปสุดท้ายกลับแลกมาซึ่งความอัปยศและมลทินมัวหมอง

ถังเค่งก็เช่นกัน

ที่ธรณีประตูของสำนัก ซึ่งตอนนี้ปรากฏตะไคร่เขียวครึ้ม มันเคยหกล้มฟันหักซี่หนึ่ง บนกระเบื้องหลังคาของสำนัก มันเคยปีนขึ้นไปเก็บว่าวตัวหนึ่ง เหยียบจนกระเบื้องแตกร่วงหล่นลงในห้องโถง

นึกถึงตอนนี้ ถังเค่งถึงกับคิดโถมเข้าไป ร่ำร้องเรียกชื่อของเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็กให้ออกมา

แต่คนผู้หนึ่งฉุดรั้งพวกมันทั้งสองไว้

เป็นเต็งเซี้ยงอี

เต็งเซี้ยงอีสั่นศีรษะกล่าวว่า “ที่นี้เงียบสงบเกินไป”

รอบสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรนอกจากเสียงฝนแล้ว กระทั่งสุนัขสักตัวก็ไม่มี

ไม่เพียงสำนักสงบเงียบ ถนนหลายสายนี้ก็คล้ายเมืองร้าง ไม่มีเงาร่างผู้คนแม้สักคนเดียว

ถังเค่งฉุกใจคิด กล่าวว่า “ท่านหมายความว่าที่นี้มีกับดัก?”

“เป็นไปได้อย่างยิ่ง”

“หรือทางการกลับขับไล่ราษฎรที่อยู่ตามถนนเหล่านี้ไป เพื่อจัดการกับพวกเราไม่กี่คน?”

เต็งเซี้ยงอีไม่ทันตอบคำ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรชิงกล่าวว่า “เป็นไปได้อย่างยิ่ง”

ถังเค่งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “หรือพวกเราจะรออยู่ที่นี้ไปชั่วชีวิต?”

เต็งเซี้ยงอียิ้มพลางกล่าวว่า “ย่อมไม่ พวกท่านแม้ทราบว่าอันตราย แต่หนึ่งนั้นกลับมาเยี่ยมเยียนเพื่อนเล่น หนึ่งนั้นกลับมาสั่งเสียเรื่องราวต่อครอบครัว ภายใต้จิตเจตนาเช่นนี้ ไหนเลยประสบเคราะห์กรรมได้?”

ถังเค่งค่อยคลายใจลง ผงกศีรษะด้วยความมั่นใจ

...คนผู้หนึ่ง ขอเพียงมีจิตใจดีงาม มีความเชื่อมั่นย่อมดีอยู่

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรพึมพำว่า “หากรอจนฝนหยุด ยิ่งยากจะเข้าไปได้...เต็งโกวเนี้ย เราเกรงว่าพวกเราจะสร้างความลำบากแก่ท่าน”

เต็งเซี้ยงอียิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่มาเป็นเพื่อนพวกท่าน ข้าพเจ้ายังมาหาคนผู้หนึ่ง...”

“ท่านมาหาผู้ใด?”

เต็งเซี้ยงอีไม่ทันตอบคำ ถังเค่งพลันโห่ร้องว่า “เรามีวิธีแล้ว...”

เพิ่งโห่ร้องออกมาก็ถูกหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรปิดปากไว้ จากนั้นเต็งเซี้ยงอีถามว่า “ท่านมีวิธีใด?”

ถังเค่งรอจนหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคลายมือออก ค่อยกล่าวว่า “ก่อนนี้เรากับเซี่ยวซิมและคันเกาทัณฑ์น้อยเล่นเกมกัน มีอยู่ครั้งหนึ่งคิดหลบซ่อนตัวสักหลายวัน ให้ผู้ใหญ่อกสั่นขวัญแขวน ดังนั้นขอให้**ย่งยี่เจ่ก** *(อารองแซ่ย่ง)* ช่วยขุดถ้ำใหญ่แห่งหนึ่ง หลอกว่าจะใช้พักร้อน จากนั้นพวกเราขุดอุโมงค์เชื่อมถึงบ่อน้ำแห้งขอดที่ตึกหลัง...” มันกล่าวด้วยความกระตือรือร้นคึกคักว่า “ขอเพียงพวกเราสามารถอ้อมไปยังสวนกล้วยที่หลังสำนัก พวกเราก็มีวิธีลอบเข้าเขตตึกหลังโดยไม่ถูกพบเห็น”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “เซี่ยวซิมและพวกซุกซนไปแล้ว **ย่งซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องแซ่ย่ง)* มักถูกพวกเจ้าหลอกจนหัวหมุน นับว่า...” ปากกล่าวตำหนิ แต่ไม่อาจข่มความรู้สึกปีติยินดีได้

คนทั้งสามฝ่าสายฝน ทยอยพุ่งตัวเข้าสวนกล้วยอันรกร้างที่ท้ายถนน

ภายใต้การนำของถังเค่ง มาถึงถ้ำขุดแห่งหนึ่ง

ภายในถ้ำมีดินถล่มลงมาหลายแห่ง ยังดีที่ทางอุโมงค์ยังผ่านได้โดยราบรื่น นอกจากพบเห็นไส้เดือนหลายตัว แม้แต่มุสิกยังมุดลงดิน

พอมุดออกจากถ้ำเจาะ ก็เป็นบ่อแห้งขอด บนบ่อแห้งขอดปิดฝาไว้ ทั้งสามปีนขึ้นไปเลื่อนเปิดฝาไม้ออก กลับเห็นคนผู้หนึ่งถือขวานชูขึ้นสูงจามลงยังศีรษะ

คนผู้นั้นลืมตาโพลง พอเห็นถังเค่งและพวก คล้ายกับเห็นปีศาจ แต่ขวานใหญ่คล้ายอสนีบาตฟาดฟ้า แม้ปีศาจยังยากต้านทาน

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเป็นคนโผขึ้นจากปากบ่อก่อน พอเห็นเช่นนั้น รีบตะปบอิฐที่ข้างบ่อก้อนหนึ่งต้านปะทะ

เสียงฉับคราหนึ่ง อิฐแยกเป็นสองท่อน คมขวานยังจามลงตบฉาดเข้าหากัน พอดีหนีบตัวขวานเอาไว้ ค่อยกล่าวว่า “ย่งซือตี๋ เป็นเรา”

คนผู้นี้กลับเป็น**ตั่วคา** *(เท้าใหญ่)* ย่งเซ้ง

ย่งเซ้งมีกำลังวังชามหาศาล นิสัยจงรักภักดี นับเป็นแขนข้างหนึ่งของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ดังนั้นได้รับแต่งตั้งเป็น**ฮู้เก๊กจู้** *(รองหัวหน้าสำนัก)*

ย่งเซ้งเหวี่ยงขวานทิ้ง น้ำตาไหลหลั่งคละเคล้ากับน้ำฝน พลันสวมกอดหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรไว้ เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

จากนั้นย่งเซ้งชักนำคนทั้งสามเข้าสู่ห้องข้าง ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ ย่งเซ้งยังบอกเล่าเหตุการณ์หลังจากที่สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถูกสั่งปิดออกมา

หลังจากเกิดเรื่อง คนในสำนักจากไปกว่าครึ่ง ผ่านไปอีกสิบกว่าวัน เปาเปียวที่ยังจงรักภักดี ถูกปัญหาค่าครองชีพบีบรัดได้แต่จากไปด้วย

ที่น่าคลั่งใจคือ เปาเปียวลี้เซี่ยฮ้อกวาดต้อนพนักงานที่เหลือ นำเงินสำรองที่เหลือในสำนักไป ประกาศว่าจะตั้งสำนัก**โฮ้วอุ้ยเปียเก๊ก** *(สำนักคุ้ม*

กันภัยเดชพยัคฆ์) ขึ้น

หลายวันมานี้ ทางเบื้องนอกยังโจษจันว่า หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและพวกถูกแขวนคอในคุก ดังนั้นย่งเซ้งพอพบหน้าพวกเขายังเข้าใจว่าพบพานผีสางแล้ว

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถามถึงบุตรภรรยา ย่งเซ้งบอกว่ากอฮูหยินและกอเฮียวซิมสองแม่ลูกล้วนปลอดภัยไร้เรื่องราว

ถังเค่งถามถึงคันเกาทัณฑ์น้อย ซึ่งเป็นเพื่อนเล่นตั้งแต่เล็ก ย่งเซ้งบอกว่าคันเกาทัณฑ์น้อยผละจากไปสมัครเข้ารับราชการแล้ว

เต็งเซี้ยงอีพอฟังจบ ก็เสนอให้ไปดูกอฮูหยินด้วยกัน

ตอนนี้เปาเปียวลี้เซี่ยฮ้ออยู่ในสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

มันเข้าพบกอฮูหยินที่หอตะวันออก

ลี้เซี่ยฮ้อไม่ต่ำเตี้ยเท่าใด แต่รูปร่างอ้วนฉุยิ่ง ตอนนี้มันกล่าวด้วยท่าทีลำพองว่า “อาซ้อ เราคุ้นกับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง หลายปีมานี้รับคุ้มกันสินค้าสิบกว่าราย ท่านยกสำนักคุ้มกันภัยให้กับเรา อย่างน้อยจะได้เสพสุขอีกหลายปี”

กอฮูหยินหลั่งน้ำตากล่าวว่า “เราต้องรอจนฮวงเหลียงกลับมา ค่อยว่ากล่าวให้กระจ่างชัด”

ลี้เซี่ยฮ้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า “กอฮวงเหลียงตายแต่แรกแล้ว ท่านยังรอมันอีก เราขอให้ยกสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรแก่เรา ท่านก็บอกให้รอมันกลับมา เราสู่ขอบุตรีจากท่าน ท่านก็บอกให้รอมันกลับมา ท่านแสดงว่าจงใจถ่วงเวลาชัด ๆ”

กอเฮียวซิมที่ข้างกายกอฮูหยินร่ำร้องว่า “**ลี้เก้าเจ่ก** *(อาที่เก้าแซ่ลี้)* ท่านไฉนกล่าวกับมารดาเราเช่นนี้ ก่อนนี้ท่านไม่กล้าทำเช่นนี้”

“ก่อนนี้เราเป็นเปาเปียวผู้หนึ่ง ไหนเลยมีที่ให้เรากล่าววาจา ตอน

นี้ขอเพียงท่านแต่งงานกับเรา มารดาท่านเท่ากับเป็น**งักบ้อ** *(แม่ยาย)* ย่อมผิดแผกแตกต่างกัน"

กอเฮียวซิมขุ่นแค้นแน่นอก ไม่อาจกล่าววาจาได้

ที่ข้างโต๊ะแปดเหลี่ยม ยังนั่งไขว่ห้างไว้ด้วยชายฉกรรจ์สองคน หนึ่งในสองพลันกล่าวว่า "**เล่าลี้** *(คนแซ่ลี้)* ท่านหลังจากได้ทั้งคนและสมบัติ สมควรส่งมอบผ้าห่อศพผืนนั้นต่อตั่วนั้งแล้ว"

อีกผู้หนึ่งกล่าวเสริมขึ้น "ไม่เช่นนั้นรับรองท่านไม่อาจทนทานรับได้แน่นอน"

ปลายจมูกลี้เชี่ยฮ้อปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย คาดคั้นถามกอฮูหยินว่า "ผ้าห่อศพของกอซู่เจี๊ยะ พวกท่านที่แท้ซุกซ่อนไว้ที่ใด?"

...กอซู่เจี๊ยะคือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคนก่อน

กอฮูหยินกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "พวกท่านก็เปิดโลงของ**เล่าเอี้ย** *(นายผู้เฒ่า)* ตรวจดูแล้ว เราไหนเลยทราบได้..."

ลี้เชี่ยฮ้อตัดบทอย่างรำคาญว่า "อย่างนั้นคืนนี้เราต้องครอบครองเฮียวซิมให้จงได้"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ไม่ทันการณ์แล้ว วันนี้เราจะคร่าชีวิตเจ้า"

สุ้มเสียงนี้เป็นที่คุ้นหูลี้เชี่ยฮ้อนัก สร้างความแตกตื่นแก่มันจนหันขวับไป

เงาร่างสี่สายโถมเข้ามา ใช้ฝีมือที่รวดเร็วฉับไว จู่โจมสังหารชายฉกรรจ์ทั้งสองนั้น

ลี้เชี่ยฮ้อคิดหลบหนี คนทั้งสี่ก็แยกย้ายเป็นสี่ทิศทางโอบล้อมมันไว้

ได้ยินกอฮูหยินร้องเรียกด้วยความยินดีว่า "ฮวงเหลียง"

กอเฮียวซิมก็ร่ำร้องเสียงสดใสว่า "ถังกอกอ"

ผู้มาทั้งสี่คือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอฮวงเหลียง เท้าใหญ่

ย่งเซ้ง ถังเค่ง และเต็งเซี้ยงอี

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งแม้เตรียมใจอยู่ก่อน ยังอดพลุ่งพล่านใจมิได้ ตรงเข้าหากอฮูหยินและกอเฮียวซิม

ลี้เซี่ยฮ้อฉกฉวยโอกาสนี้พุ่งฝ่าช่องว่างของถังเค่งหลบหนีไป

น่าเสียดายมันละเลยคนผู้หนึ่ง

ละเลยเต็งเซี้ยงอีที่สดสวย

มันชักตาขอคู่เบิกทาง คิดทลายหน้าต่างออกไป พลันเห็นเมฆม่วงม้วนกระจาย ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง

มันแม้ถลันหลบ ยังถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง ตาขอข้างขวาร่วงหล่นลงกับพื้น

จากนั้นชายโครงของมันถูกเท้าใหญ่ย่งเซ้งเตะใส่เท้าหนึ่ง ร่างเซถลาเสียหลัก

เงาคนถลันวูบ ดาบใหญ่เล่มหนึ่งฟาดฟันลงยังศีรษะมันอย่างหักโหม

ลี้เซี่ยฮ้อน้ำตาเล็ดหลั่งออกมา ร้องว่า “อย่าฆ่าเรา วิงวอนท่านอย่าฆ่าเรา”

ดาบใหญ่จ่อใส่หน้าผากมัน คนถือดาบใหญ่คือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรตาสาดประกายเกรี้ยวกราด กล่าวอย่างปวดร้าวรันทดว่า “บอกมา เจ้าไฉนทำเช่นนี้?”

“ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือก เป็นลี้ตั่วนั้งให้ข้าพเจ้ากล่าวหาพวกท่านเป็นโจรขโมยเงินภาษี”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรงงงันวูบ คิดไม่ถึงพอถามไถ่ก็ถามได้ความลับสำคัญเช่นนี้

เต็งเซี้ยงอีกลอกตาตลบหนึ่ง ถามแทนว่า “อย่างนั้นเป็นผู้ใดปล้นชิงเงินภาษี”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ ลี้ตั่วนั้งสั่งข้าพเจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยว เมื่อถึงเวลาจะมีคนปล้นชิงเงินภาษีเอง”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งสบตากันด้วยความตระหนก เต็งเซี้ยงอีทำหน้าที่ซักถามแทนว่า “เจ้าติดต่อกับลี้งักหลุยได้อย่างไร?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่รู้ลี้ตั่วนั้ง...ไม่ ลี้งักหลุยเพียงแต่รู้จักลู่ตั่วนั้ง...”

“เจ้าค่อยๆ พูด บอกกล่าวให้ชัดแจ้งกว่านี้”

“ทราบแล้ว...เมื่อปลายปีก่อน ลู่ตั่วนั้งตามตัวข้าพเจ้ากับเจ็งเอ่งและแต้ตงทั้งสามไปดื่มกินหาความสุขที่เหลาเทียนเกียเล้า หลังจากนั้นลู่ตั่วนั้งถามพวกเราว่าบนร่าง**เล่าเก๊กจู้** *(หัวหน้าสำนักคนก่อน)* ใช่มีรอยสักหรือไม่?”

เต็งเซี้ยงอีรับฟังจนงงงันวูบ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกลับผงกศีรษะด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ลี้เซี่ยฮ้อกล่าวสืบต่อ “พวกเราบอกว่ามี เขาถามอีกว่าเห็นหรือไม่ว่าเป็นลวดลายใด พวกเราบอกว่าเล่าเก๊กจู้น้อยครั้งจะเปลือยร่าง นอกจากตอนฝึกฝีมือจนเหงื่อชุ่มโชกเห็นบนทรวงอกคล้ายมีลวดลาย แต่ไม่ทราบสักเป็นรูปใด หลังจากนั้นลู่ตั่วนั้งถามว่า ตอนบรรจุฝังกอซู่เจี๊ยะ ใช่ห่อหุ้มด้วยผ้าห่อศพอย่างแน่นหนาหรือไม่ พวกเรารับคำ ลู่ตั่วนั้งจึงสั่งพวกเราขุดศพของเล่าเก๊กจู้ออกมา พวกเราบอกว่าเล่าเก๊กจู้เสียชีวิตเจ็ดปีคงเหลือแต่โครงกระดูก ลู่ตั่วนั้งบอกว่าต่อให้เหลือแต่โครงกระดูก ก็ต้องนำผ้าห่อศพผืนนั้นมา...”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรับฟังถึงตอนนี้ ถามว่า “ภายหลังเปาเปียวแซ่เจ็งแซ่แต้เป็นอย่างไร?”

“พวกมัน...พวกมันล่วงเกินลู่ตั่วนั้ง ดังนั้น...”

“เหลวไหล พวกมันแสดงว่าไม่ยอมแตะต้องซากศพของบิดา จึงถูก

คนแซ่ลู่ทำร้าย"

"มิใช่ลู่ตั่วนั้ง...เป็นลี้ตั่วนั้ง..."

"ไฉนปรากฏลี้งักหลุยขึ้น?"

ลี้เชี่ยฮ้อหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า "ค่ำคืนนั้นแม้แต่ลี้ตั่วนั้งก็ปรากฏขึ้น ให้พวกเราขุดหลุมฝังศพของเล่าเก๊กจู้ เจ็งเอ่งและแต้ตงอิดเอื้อน ลี้ตั่วนั้งบันดาลโทสะ จึงใช้คนฆ่าพวกมันทั้งสอง"

ถังเค่งกระชากคอเสื้อมัน ร้องถามว่า "เจ้าเป็นคนทำร้ายพวกมันหรือไม่?"

ลี้เชี่ยฮ้อร้องว่า "เราไม่ได้ฆ่าจริง ๆ..."

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรตวาดเบา ๆ ว่า "เจ้าร้องดังปานนี้ ใช่คิดร้องบอกต่อคนที่ชั้นบนหรือไม่ หากร่ำร้องอีก เราจะตัดลิ้นเจ้าออกมาก่อน"

ลี้เชี่ยฮ้อรีบสงบเสียงไว้ เต็งเซี้ยงอีซักถามอีกว่า "ที่ชั้นบนมีผู้คนกี่คน?"

ย่งเซ้งตอบแทนว่า "ทั้งสิ้นห้าคน"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า "ฆ่าคนผู้นี้ก่อน"

ลี้เชี่ยฮ้อร่างสั่นระริกขึ้นมา เต็งเซี้ยงอีกลับกล่าวว่า "ไม่ได้ ทิ้งคนผู้นี้ไว้ อาจมีส่วนช่วยล้างมลทิน"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรพลันลงมือ จี้จุดของลี้เชี่ยฮ้อเจ็ดแห่ง ช้อนตามองขึ้นไป กล่าวว่า "คนบนหอทั้งห้า ฆ่าให้หมดสิ้น"

กอฮูหยินกล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า "แต่พวกมันล้วนเป็นเจ้าหน้าที่..."

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรชี้มือไปยังซากศพของชายฉกรรจ์ทั้งสอง กล่าวว่า "ฆ่าคนหนึ่งก็ฆ่า ฆ่าสองคนก็ฆ่า เจ้าหน้าที่เหล่านี้ล้วนไม่ใช่คนดี ล้วนฆ่าให้หมดสิ้น"

เต็งเซี้ยงอี ถังเค่ง ย่งเซ้งล้วนถูกเก็บกดมานาน ตอนนี้ล้วนส่งเสียงสนับสนุน คนทั้งสี่เร้นกายขึ้นหอบูรพา โถมเข้าไปโดยพร้อมเพรียง

คนทั้งห้ามีอยู่สี่คนกำลังดื่มสุราทายนิ้วมือ เต็งเซี้ยงอีและพวกทั้งสี่แยกย้ายจัดการคนทั้งสี่ อีกผู้หนึ่งเพิ่งลืมตาขึ้นมา พบว่าพวกพ้องทั้งสี่ล้วนเสียชีวิต ถึงกับแตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราดออกมา

ผลจากการสอบปากคำ ทราบว่าคนผู้นี้เรียกว่า**ปังเกี๊ยกเม้ง** เป็นคนที่ลี้งักหลุยส่งมา มิหนำซ้ำลี้งักหลุยจะนำกำลังบริวารเดินทางเข้าเมืองในวันพรุ่งนี้ เพื่อเร่งรัดเก็บภาษีราษฎรพร้อมกับจับตาดูสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

ผู้ที่ร่วมทางกับลี้งักหลุย ประกอบด้วยลู่มุ่งเตีย พยัคฆ์คำรามจันทร์ลี้ฮกลี้หุย ยังมีบุคคลอีกสามคน เรียกว่าหนึ่งเฒ่า หนึ่งกลาง หนึ่งเขียว

เต็งเซี้ยงอีและพวกทั้งสี่พอฟัง ดวงตาถึงกับทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้น

...ลี้งักหลุยกลับเชื้อเชิญบุคคลสามคนนี้มา

...บุคคลสามคนนี้ คนประหลาด ฝีมือประหลาด ชื่อก็ประหลาด

...พวกมันเรียกว่าผู้เฒ่า คนกลาง ไผ่เขียว

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและพวกลอบเข้ามา ความจริงคิดร่ำลาเครือญาติ จากนั้นหนีไปให้ไกลแสนไกล แต่ตอนนี้พวกเขาล้วนเลิกล้มความคิดนี้

เมื่อหนึ่งเฒ่า หนึ่งกลาง หนึ่งเขียวคุกคามเข้าใกล้เมืองแซฉั้ง ต่อให้พวกเขาติดปีกก็หนีไม่พ้น

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและถังเค่งจุดธูปต่อป้ายสถิตวิญญาณของเล่าเก๊กจู้กอซู่เจี๊ยะ คุกเข่าโขกศีรษะ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวอย่างหดหู่ว่า "บิดา อภัยที่บุตรอกตัญญู ไม่สามารถจรรโลงสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรที่ท่านก่อตั้งขึ้น บัดนี้ต้องแตกสานซ่านเซ็น ไม่อาจกอบกู้

แก้ไขได้..." เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องสะอึกสะอื้นไห้ ยกแขนเสื้อปิดหน้าล่าถอยไป

ถังเค่งโขกศีรษะอธิษฐานว่า “นายผู้เฒ่า บุญคุณที่ท่านเลี้ยงดูข้าพเจ้าเราถังเค่งแม้เกิดอีกสามชาติก็ไม่อาจทดแทนได้ ข้าพเจ้าไม่อาจกระทำอันใด ได้แต่ขอตายสถานเดียว...”

เต็งเซี้ยงอีจุดธูปที่ข้างประตู ระลึกถึงกวนปวยโต่ว เมื่อกลับถึงห้องโถงใหญ่พลันกล่าวว่า “พวกเรายังมีหนทางหนึ่ง” กอฮูหยิน กอเฮียวซิมมองดูนาง รอให้นางกล่าวสืบต่อ เต็งเซี้ยงอีกล่าวสืบต่อ “พวกเรายังมีพยานที่ยังมีชีวิตสองคน”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถามว่า “ท่านหมายถึงลี้เซี่ยฮ้อและปังเกี๊ยกเม้ง?”

“ลี้เซี่ยฮ้อเป็นคนแจ้งความเท็จ ปังเกี๊ยกเม้งเป็นคนที่ลี้งักหลุยส่งมาทำลายสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ขอเพียงแนฮ้วยได้พบกับคนทั้งสองนี้รายงานต่อจูกัวะซิงแซ ไม่แน่ว่าไม่สามารถพลิกคดีได้”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวอย่างหมกมุ่นกังวลว่า “เกรงว่าเมื่อถึงเวลานั้น ซากศพพวกเราล้วนเย็นชืดแล้ว”

ถังเค่งกลับคึกคักอักโข กล่าวว่า “ต่อให้พวกเราตายไป ขอเพียงพลิกคดี สามารถคืนความบริสุทธิ์กลับมา”

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า “ประการสำคัญคือ จะได้เปิดโปงพฤติการณ์ชั่วร้ายของขุนนางโฉด อย่าให้พวกมันอยู่ลอยนวล”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า “พวกเราไป”

หวนนึกถึงตนเองเพิ่งพบหน้าภรรยา สนทนาไม่กี่คำ ก็ต้องจำพรากจากกัน อดหดหู่ใจมิได้

เต็งเซี้ยงอีเข้าใจดี ดังนั้นกล่าวว่า “พวกเราจะไปในวันพรุ่งนี้ จากปากคำปังเกี๊ยกเม้ง คนของลี้งักหลุยจะเข้าเมืองในคืนนี้ วันพรุ่งนี้ค่อยเร่งรัดเก็บภาษีจากราษฎร หากมีคนขัดขืน จะฆ่าคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

เป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู พวกมันคิดไม่ถึงว่าพวกเราปะปนเข้ามาแล้ว ดังนั้นคืนนี้คงไม่มีเรื่องราวใด พวกเราออกเดินทางยามฟ้าสางวันพรุ่งนี้ยังทันท่วงที"

ซึ่งความจริง จุดประสงค์ของนางต้องการให้คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรอยู่ด้วยกันนานกว่านี้

ย่งเซ้งเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า "ต่อให้ไม่ทันการณ์ พวกเราก็อาศัยถ้ำขุดนั้นหลบหนีไป"

กอเฮียวซิมหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "คิดไม่ถึงถ้ำที่พวกเราขุดขึ้นมีประโยชน์ปานนี้ บิดายังเฆี่ยนตีพวกเราคราหนึ่ง"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรดุอย่างยิ้มแย้มว่า "ยังพูดอีก พวกเจ้าขุดถ้ำ ขุดพบซากศพซากหนึ่ง ย่งซือตี๋และพวกต้องปั่นป่วนวุ่นวายฝังมันที่..."

คำ *"ซากศพ"* พอกระทบโสตถังเค่ง สมองพลันกระจ่างวูบ คล้ายประกายดาวกรีดผ่านรัตติกาลมืดมิด อุทานว่า "ซากศพ"

เต็งเซี้ยงอีฉุกใจคิด ถามว่า "เป็นเรื่องราวใด?"

"เมื่อแปดปีก่อน เมืองแชฉั้งเกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง เป็นไปได้หรือไม่ว่าชั้นดินเคลื่อนย้าย ซากศพเลื่อนไหลไปอีกทางหนึ่ง..."

เต็งเซี้ยงอีพอฟังเข้าใจว่าถังเค่งหมายถึงเรื่องราวใด ดังนั้นซักถามว่า "ลี้เซี่ยฮ้อและพวกมิใช่ต้องการหาซากศพของเล่าเก๊กจู้หรอกหรือ?"

กอฮูหยินตอบว่า "ถูกแล้ว พวกมันพอเข้ามาขุดหลุมฝังศพของนายผู้เฒ่า แต่โลงหินปริแตก ในหลุมฝังศพว่างเปล่า พวกมันจึงเปลี่ยนเป็นซักถามว่า เคยเห็นร่างท่อนบนของนายผู้เฒ่าหรือไม่ เราย่อมไม่เคยเห็น..."

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวคำ "เหลวไหล" พร้อมกับประหลาดใจที่บิดาน้อยครั้งจะเปลือยร่างท่อนบน แม้แต่ฤดูร้อนก็ไม่มีข้อ

ยกเว้น

เต็งเซี้ยงอีกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ดูท่าบนร่างเล่าเก๊กจู้สักไว้ด้วยความลับ แต่หลังจากที่เขาตายแล้วบรรจุฝัง เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ซากศพไหลไปที่อื่น ลี้งักหลุยและลี้เซี่ยฮ้อไม่ล่วงรู้การเปลี่ยนแปลงนี้ ยังคงขุดหลุมฝังศพของเล่าเก๊กจู้ เมื่อหาศพไม่พบ จึงซักถามถึงรอยสักจากร่างเล่าเก๊กจู้จากฮูหยิน แต่ไม่ได้ความกระจ่างใด สุดท้ายลี้เซี่ยฮ้อจึงเค้นถามถึงผ้าห่อศพผืนนั้น..."

กอเฮียวซิมพอฟัง พลันกรีดร้องออกมา

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามองนางเป็นจุดเดียว กอเฮียวซิมกล่าวว่า "ผ้าห่อศพผืนนั้น...ข้าพเจ้าเป็นคนเก็บรักษาไว้"

ทุกผู้คนรับฟังจนงงงันวูบ กอเฮียวซิมกล่าวอีกว่า "พวกเราขุดถ้ำขุดพบซากศพนั้น ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด ย่งยี่เจ่กจึงนำซากศพไปฝังที่สุสานหลังเขา ข้าพเจ้ากริ่งเกรงมีคนมาขอรับศพ สมควรเก็บหลักฐานไว้สักชิ้นหนึ่ง ดังนั้นเก็บ...เก็บผ้าห่อศพผืนนั้นไว้..."

เต็งเซี้ยงอีกล่าวว่า "ท่านทำดียิ่ง ท่านเก็บรักษาผ้าห่อศพไว้ที่ใด รีบนำออกมาดู"

"แต่ว่า...แต่ว่าข้าพเจ้าซักล้างมันแล้ว"

...ผ้าห่อศพผืนหนึ่งย่อมต้องซักล้างให้สะอาดสะอ้านค่อยเก็บรักษาไว้นับเป็นเรื่องธรรมดายิ่ง

...แต่ผ้าห่อศพเมื่อซักล้างสะอาดสะอ้านย่อมไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้แล้ว

...ผ้าห่อศพผืนนั้นที่แท้มีความลับใด?

กอเฮียวซิมออกไปแล้วถือผ้าขาวที่เรื่อเหลืองกลับมาผืนหนึ่ง คนทั้งหมดชมดูโดยละเอียด เห็นมีคราบตะไคร่เจือจาง และรอยดินโคลนสีเหลืองหลายจุด นอกจากนั้นไม่เห็นอันใด

กอเฮียวซิมเห็นทุกผู้คนมีสีหน้าผิดหวัง ต้องขบริมฝีปากแนบแน่น

ขบจนริมฝีปากขาวซีด ค่อยระงับเสียงร่ำไห้ไว้

ย่งเซ้งพลันกล่าวว่า "พวกท่านพักผ่อนก่อนเถอะ เราจะใช้**กิกแป๊ะ** *(ลุงกิก)* ไปหุงหาอาหาร ไม่ว่าพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร คืนนี้รับประทานอาหารด้วยกันแล้วค่อยว่ากล่าว"

คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรแม้หลงเหลือไม่มากนัก แต่เห็นเก๊กจู้กลับมา ไม่ว่ามีวันพรุ่งนี้หรือไม่ จิตใจนับว่าสงบลงแล้ว

บทที่ 12

ปริศนาเริ่มคลี่คลาย

แต่ลู่มุ่งเตียหาคิดเช่นนั้นไม่

มันนั่งอยู่หลังโต๊ะใหญ่ในกรมเมือง เหนือศีรษะแขวนป้ายขวาง “สัตย์ซื่อ เที่ยงธรรม” เจ้าพนักงานคนเดิมได้แต่ยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง

ลู่มุ่งเตียเพิ่งทรุดนั่งลง ก็ผุดลุกขึ้นเดินไปมาอย่างขุ่นใจ กระทั่งอารมณ์แปรงเคราก็ไม่มี พลันร้องเรียกว่า “บุ้นเจียง”

เจ้าพนักงานนั้นสะดุ้งเฮือก รีบขานรับว่า “ผู้น้อยอยู่”

ลู่มุ่งเตียหยีตาลงถามว่า “เจ้าพอได้ยินเราเรียกหาเจ้า ไฉนกลัวลนลานปานนี้? เจ้าใช่ฮุบเงินเข้ากระเป๋าระหว่างที่เรียกเก็บภาษีราษฎรหรือไม่?”

บุ้นเจียงร้องคร่ำครวญว่า “ไม่มี ไม่มีเด็ดขาด ผู้น้อยจงรักภักดีไม่กล้ามีความคิดเป็นอื่น...”

ลู่มุ่งเตียได้ยินคำพูดเหล่านี้จนเบื่อหน่ายแล้ว ดังนั้นตัดบทว่า “คนที่เจ้าส่งไปรอลี้ตั่วนั้ง ไฉนยังไม่กลับมา?”

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “วันพรุ่งนี้ค่อยเป็นวันสุดท้ายของการชำระภาษี”

สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งกล่าวเสริมขึ้น "ดังนั้นลี้ตั่วนั้งไม่จำเป็นต้องมาก่อน"

ชายหนุ่มชุดแพรหน้าละม้ายคล้ายสองคนเดินเข้ามา คือสององครักษ์ปัญญาวาสนา...ลี้ฮกและลี้หุยนั่นเอง

ลู่มุ่งเตียกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "คิดเข้ามาไม่รายงานสักคำ ช่างไม่มีเบื้องต่ำเบื้องสูง"

ลี้ฮกแค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกเราเข้ามาอย่างเปิดเผย เพียงแต่บริวารของท่านล้วนตาบอด มองไม่เห็นพวกเรา"

ลู่มุ่งเตียทำงานกับลี้งักหลุยนานปี เห็นคนทั้งสองกล่าวก้าวร้าวพลันบันดาลโทสะ ไม่นำพาว่ามันเป็นบุตรบุญธรรมของลี้ตั่วนั้ง ตวาดว่า "ขณะนี้เราขายชีวิตให้กับลี้ตั่วนั้ง พวกเจ้าทั้งสองไม่ทราบอยู่บนเส้นทางใด ตอนนี้พวกเจ้าลำพองผยองอันใด ตั้งแต่ลี้ตั่วนั้งใช้เรากับผู้เฒ่านำทหารคลุมหน้าปล้นเงินภาษี เราก็คำนวณหมากตาต่อไปของลี้ตั่วนั้งได้แล้ว"

ลี้หุยตวาดสอดขึ้น "หยุดปาก เรื่องสำคัญเช่นนี้ท่านกล้าแพร่งพรายด้วย?"

ลู่มุ่งเตียยังปากแข็งกล่าวว่า "กลัวอะไร บุ้นเจียงก็ร่วมปฏิบัติการต่างเป็นพวกเดียวกัน"

ลี้ฮกกับลี้หุยสบตากันวูบ ลี้ฮกกล่าวว่า "ลี้ตั่วนั้งคาดเดาไม่ผิด ท่านพูดถึงความลับเหล่านั้นจนติดปาก ยากรับรองว่าวันหนึ่งจะไม่แพร่งพรายออกไป"

ลู่มุ่งเตียพลันตื่นตัวขึ้น กล่าวว่า "พวกเจ้า...ใช่เป็นลี้ตั่วนั้งใช้พวกเจ้ามาหรือไม่?"

ลี้ฮกและลี้หุยหัวร่อแล้ว ลี้หุยกล่าวว่า "**กังเตีย** *(บิดาบุญธรรม)* ใช้พวกเรามาทดสอบความจงรักภักดีของท่าน"

ลู่มุ่งเตียรีบกล่าวว่า "เราจงรักภักดีต่อลี้ตั่วนั้ง แม้ตายไม่กลับกลาย"

ลี้ฮกกล่าวว่า "ดังนั้นกังเตียใช้พวกเรามาบอกต่อท่านว่า ท่านจะได้เลื่อนยศสามขั้นแล้ว"

ลู่มุ่งเตียยินดียิ่ง ยกสองมือโอบไหล่ลี้ฮกลี้หุย กล่าวว่า "ประเสริฐแท้ เราก็ขอยอมตายถวายชีวิตแก่ลี้ตั่วนั้ง..."

ลี้หุยกล่าวเสริมขึ้น "อย่างนั้นท่านตายเถอะ"

ลู่มุ่งเตียงงงันวูบ ลี้ฮกลี้หุยชักกระบี่โดยพร้อมเพรียง แทงใส่ชายโครงซ้ายขวาของมัน จากนั้นพุ่งตัวถอยห่างไป

ลู่มุ่งเตียรู้สึกมีโลหะแหลมคมสองชิ้นจ่อคุกคามใส่ท้องน้อยมัน ร่างซวนเซเสียหลัก ปากยังร้องว่า "เราจงรักภักดีจริงๆ..."

ลี้ฮกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "แต่ท่านทราบความลับมากเกินไป กังเตียไหนเลยปล่อยให้คนล่วงรู้ความลับของเขามีชีวิตอยู่ได้?"

ลู่มุ่งเตียคำรามก้อง หักหวีแปรงเคราในมือเป็นสองท่อน ซัดพุ่งใส่ลี้ฮกลี้หุย

ลี้ฮกลี้หุยคิดไม่ถึงลู่มุ่งเตียก่อนตายยังดีโต้ คนหนึ่งถลันหลบ คนหนึ่งรับด้วยมือเปล่า เสียงเชียะเชียะเมื่อหวีครึ่งท่อนปักใส่ใจกลางฝ่ามือลี้ฮก อีกครึ่งท่อนฝังกับหัวไหล่ลี้หุย

ลู่มุ่งเตียคิดโถมเข้าไปลงมือ ทันใด ทรวงอกปรากฏปลายมีดท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา จากนั้นโลหิตไหลหลั่งเป็นเส้นสาย

คนจ้วงแทงมีดทางด้านหลังคือบุ้นเจียง

ลู่มุ่งเตียยืนแข็งทื่อกับที่ ลืมตาฉีกขาดจากกัน

บุ้นเจียงคลายมือออก ปล่อยให้มีดสั้นค้างอยู่ที่กลางหลังลู่มุ่งเตีย หันกายไปประสานมือคารวะต่อลี้ฮกลี้หุย กล่าวว่า "การงานสำเร็จลุล่วงแล้ว"

เสียงโครมคราหนึ่ง ลู่มุ่งเตียล้มลงกับพื้นสิ้นใจตาย แต่ดวงตายังลืมโพลง

ลี้ฮกลี้หุยยังบังเกิดความหวาดหวั่นหลงเหลือ ถอนหวีหักออกมาช่วยห้ามเลือดให้กับกันและกัน ลี้ฮกกล่าวว่า “ท่านทำดียิ่ง”

ลี้หุยกล่าวเสริมขึ้น “นี่เป็นเจตนาของผู้ใด ท่านเข้าใจหรือไม่?”

บุ้นเจียงกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า “ผู้น้อยไม่ทราบ แต่รู้แน่แก่ใจ”

ลี้ฮกกล่าวคำ “ประเสริฐ” ลี้หุยสั่งว่า “ลี้ตั่วนั้งหากถามถึงเรื่องนี้ต่อหน้าคนจำนวนมาก ให้เจ้าบอกว่าลู่ตั่วนั้งตายในเงื้อมมือผู้ก่อความไม่สงบทราบหรือไม่?”

พลางถอนมีดบนซากศพลู่มุ่งเตียออกมา มิคาดยามนั้นคนผู้หนึ่งส่งเสียงไอ พลางกล่าวว่า “อย่างนั้นลี้ตั่วนั้งก็มีข้ออ้างปราบปรามผู้ก่อความไม่สงบ ทำลายสำนักคุ้มกันภัย กระทำการตามอำเภอใจแล้ว”

สุ้มเสียงดังจากหลังป้ายขวาง จากนั้นผู้คนสองคนทิ้งตัวลงกับพื้น

บุ้นเจียงจดจำออกว่า หนึ่งในสองคือมือปราบหนุ่มกวนเซี่ยวชู่ ซึ่งยังไม่ได้รับการบรรจุ ลี้ฮกลี้หุยกลับจดจำอีกคนหนึ่งออก

อีกคนหนึ่งคือแนฮ้วย!

หลังป้ายขวางยังบังเกิดเสียงไอดังขึ้นคนผู้หนึ่งเกาะเสาห้องเดินลงมา

ป้ายขวางแขวนอยู่สูงจากระดับพื้นหนึ่งวาแปดเชียะ ปีศาจวัณโรคผู้นี้กลับ “เดิน” ลงจากเสาห้อง ราวเดินอยู่บนที่ราบก็มิปาน

ลี้ฮกลี้หุยต่อให้ยโสเย็นชากว่านี้ ก็ทราบว่าพบพานศัตรูเข้มแข็งแล้ว แต่พวกมันไม่มีทางเลือกอื่นอีก

...คนทั้งสามนี้ต้องได้ยินคำสนทนาของพวกมันเมื่อครู่แน่นอน

แนฮ้วย เจ้ามือปราบ และกวนเซี่ยวชู่ความจริงคิดไปยังสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร แต่แนฮ้วยพลันเสนอให้กวนเซี่ยวชู่นำตนไปยังที่ทำการกรมเมืองของแชฉั้ง เพื่อรวบรวมข้อมูลการจัดเก็บภาษี ค่อยเดินทางไปยังสำนักคุ้มกันภัย

ทั้งสามเพิ่งเข้าสู่ห้องสอบสวนของกรมเมือง ก็เห็นลู่มุ่งเตียลูบเครา เดินเข้ามา เจ้าพนักงานผู้น้อยบุ้นเจียงตามติดอยู่ด้านหลัง แนฮ้วยและพวกไม่คิดติดต่อกับพวกมันในลักษณะนี้ จึงซ่อนตัวเอาไว้ พอดีได้ยินความลับน่าตระหนก

การแก่งแย่งช่วงชิงในวงราชการ การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง แม้แต่แนฮ้วยและเจ้ามือปราบก็ยากจะปรับตัวได้

แนฮ้วยกล่าวว่า “คนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้ต้องหา และเป็นพยาน ท่านคิดจัดการอย่างไร?”

คำถามนี้ถามต่อเจ้ามือปราบ

หากแม้นเจ้ามือปราบต้องการร่ำรวยหวังลาภยศ โน้มเอียงไปทางลี้ฮก ลี้หุย แนฮ้วยไม่แน่ใจว่าสามารถสยบพวกมันได้

เจ้ามือปราบหน้าแดงราวตับหมู เพียงกล่าวว่า “จับตัวไว้”

ลี้ฮกลี้หุยกลับไม่เกรงกลัวแนฮ้วย มันยังคิดฆ่าแนฮ้วย ประกอบความดีความชอบสักครา

พวกมันไม่เห็นปีศาจวัณโรคนั้นอยู่ในสายตา

ลี้ฮกลี้หุยชักกระบี่โดยพร้อมเพรียง

แนฮ้วยหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ยื่นมือแตะโกร่งกระบี่สืบเท้าเข้าหา

ลี้ฮกลี้หุยมีกระแสจิตสัมพันธ์กัน ขยับไหล่วูบ ขณะจะลงมือ ปีศาจวัณโรคที่ด้านหลังพลันตวาดว่า “จู่โจม”

ลี้ฮกลี้หุยพลันหันขวับไป ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่ทราบปิดป้องอย่างไรดี

พวกมันไม่เคยเห็นอาวุธขนาดใหญ่ปานนี้มาก่อน

เจ้ามือปราบกลับปลดป้ายขวางยาวสิบสองเชียะ กวาดจู่โจมมาดังหวีดใหญ่

ลี้ฮกลี้หุยรีบถอยปราดไป กลับล่าถอยถึงมุมห้อง

พวกมันฉวยโอกาสพักผ่อนหายใจ พุ่งกระบี่โดยพร้อมเพรียง แทงใส่ป้ายขวาง หยุดสภาวะจู่โจมไว้

มิคาดเจ้ามือปราบพลันคลายมือกลับพุ่งมือทะลวงทะลุป้ายขวางออกไป มือซ้ายคว้าจับข้อมือซ้ายของลี้ฮก มือขวาคว้าจับไหล่ขวาของลี้หุย

ตำแหน่งทั้งสองนี้ล้วนมีบาดแผล ไม่สะดวกกับการหลบหลีก ดังนั้นถูกเจ้ามือปราบคว้าจับไว้

ลี้ฮกลี้หุยตลอดทั้งร่างชาวูบ จากนั้นเจ้ามือปราบตวัดสองเท้าเตะใส่จุดของคนทั้งสอง ค่อยคลายมือปล่อย พวกมันล้มระทวยลง โยนป้ายขวางทิ้ง กล่าวกับแนฮ้วยว่า “เรากลัวกระบี่ของเจ้า เจ้าพอใช้กระบี่ ก็ยากรักษาชีวิตศัตรูไว้”

แนฮ้วยลอบตื่นตระหนก เจ้ามือปราบหยิบฉวยของใดสามารถใช้เป็นอาวุธ เพียงสองกระบวนท่าก็คร่ากุมคน โดยไม่ทำร้ายคน ข้อนี้แม้แต่แนฮ้วยก็ทำไม่ได้

ยามนั้นคนทั้งสามค่อยพบว่า บุ้นเจียงหลบลี้หนีหายไปแล้ว

ทั้งสามเค้นถามลี้ฮกลี้หุย ค่อยได้รับการยืนยันว่า ลี้งักหลุยสั่งการต่อลู่มุ่งเตียหลายประการ หนึ่งให้ช่วงชิงภาพกะโหลก สองทำลายสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร สามบีบบังคับให้ราษฎรชำระภาษีอากรอีกครา มิหนำซ้ำทั้งในและนอกสำนักคุ้มกันภัยจัดวางกำลังไว้ สำหรับภาพกะโหลกเป็นอะไรพวกมันก็ไม่เข้าใจ

แนฮ้วยและเจ้ามือปราบทราบว่าพวกมันบอกความจริง ทั้งนี้เพราะลี้ฮกลี้หุยไม่เคยได้รับความลำบากอันใด แนฮ้วยพอใช้กวนเซี่ยวซู่ตัดนิ้วก้อยของพวกมันนิ้วหนึ่ง มันทั้งสองก็แตกตื่นจนปัสสาวะราดรดเป้ากางเกงแล้ว

ในสภาพเช่นนี้ ลี้ฮกลี้หุยไม่มีเหตุผลที่ไม่บอกความจริง

กวนเซี่ยวซู่ยังนึกถึงเรื่องที่บุ้นเจียงหลบลี้หนีหน้า กล่าวว่า “มันจะส่งข่าวต่อลี้งักหลุยหรือไม่?”

แนฮ้วยกล่าวว่า “ย่อมส่งข่าวไป พวกเราต้องรีบรุดไปแจ้งต่อถังเค่งและพวกสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร”

เจ้ามือปราบกล่าวเสริมขึ้น “หากนำพวกมันทั้งสองร่วมทางไปเกรงว่าไม่สะดวก”

กวนเซี่ยวชู่อาสาว่า “มอบให้กับข้าพเจ้าเถอะ ข้าพเจ้าจะคุมขังพวกมันอยู่ในห้องก่อน”

“ผู้คนในที่นี้สุมหัวกันประพฤติชั่ว เจ้าคนเดียวคุมตัวพวกมันสองคนไม่รู้สึกกลัวหรือ?”

“พวกเราพี่น้องตระกูลกวนไม่เคยกลัวเรื่องราวมาก่อน เพียงอยู่ที่ควรกระทำหรือไม่ คิดกระทำหรือไม่ กอกอเราเป็นนักสู้ผู้กล้า ข้าพเจ้าจะเป็นแบบเขา”

แนฮ้วยคิดถามว่ากอกอมันเป็นใคร แต่เห็นว่าไม่มีเวลา ดังนั้นไม่ถาม เจ้ามือปราบกำชับว่า “เจ้าเฝ้าดูแลให้ดี พยานทั้งสองสำคัญยิ่ง...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ไออย่างสาหัสสากรรจ์ออกมา

แนฮ้วยขมวดคิ้ว รู้สึกว่าอาการไอของเจ้ามือปราบยิ่งมายิ่งหนักหนาสาหัส คล้ายกับเปลวเทียนใกล้สิ้นแสงแล้ว

แนฮ้วยและเจ้ามือปราบพอออกจากที่ทำการกรมเมือง ก็ถูกสภาพสีขาวสะกดตะลึงลานกับที่

เห็นบนกิ่งไม้ สะพานข้าม ชายคาบ้าน เชิงบันได ล้วนปูลาดด้วยหิมะขาว ขาวอย่างอบอุ่นนุ่มนวล ขาวจนลืมความเย็นเยียบเสียดกระดูกไป

คนทั้งสองรู้สึกการเปลี่ยนแปลงของดินฟ้า สุดที่จะคาดคิดคำนวณได้ พวกเขาเพิ่งเข้าไประยะหนึ่ง เมื่อกลับออกมาทิวทัศน์สายฝนก็กลับกลายเป็นโลกสีเงินยวงแล้ว

ที่ริมธาร ดอกอ้อสีขาวประชันกับประกายหิมะ จำแนกไม่ออกว่าดอกใดเป็นหิมะ ดอกใดเป็นดอกไม้ มีแต่ต้นเหมยที่หัวสะพานต้นหนึ่งออกดอกเหมยสีแดงหลายดอก แต่งแต้มสีสันให้กับทิวทัศน์ขาวสล้าง

ที่ฐานสะพาน นั่งไว้ด้วยชายชราผู้หนึ่ง กำลังตกเบ็ด

บนคันเบ็ดมีตาขอ แต่ปราศจากสายเบ็ด

ชายชราพอหย่อนเบ็ดลงไป ปลาก็ติดเบ็ด พอตกได้ปลาจะเช็ดจมูกคราหนึ่ง

มันดูไปเพียงเป็นชายชราที่ตั้งใจตกเบ็ดผู้หนึ่ง

แนฮ้วยและเจ้ามือปราบพอเห็นคนผู้นี้ ถึงกับหน้าเขียวคล้ำเล็กน้อย

แนฮ้วยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ห้าวหาญชาญศึก เคยสู้สิบสองกระบี่เสือเดียว เข่นฆ่าสามสิบแปดมือซุ่มสังหาร แม้แต่เตี่ยอั้งเฮียบที่มีอาจารย์ห้าสิบสี่คน ยังบาดเจ็บในเงื้อมมือเขา ไม่เคยได้ยินว่าเขากลัวเกรงผู้ใดมาก่อน

แนฮ้วยกลับเกรงกลัวชายชราที่ฐานสะพานหิมะ ข้างดอกเหมยแดงผู้นี้

ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยทราบว่าชายชราผู้นี้เป็นใคร

ก่อนที่แนฮ้วยจะฝึกวิทยายุทธ์ คนผู้นี้ก็มีชื่อลือเลื่อง หลังจากที่เขาฝึกฝีมือสำเร็จ ได้ยินผู้คนเอ่ยถึงบุคคลที่น่ากลัวสามคน ดังนั้นถามจูกัวะซิงแซว่า “หากพบพานผู้เฒ่า จะทำอย่างไร?”

“อย่าได้ประมือกับมัน เจ้ายังไม่ใช่คู่มือมัน”

“หากพบพานคนกลางจะทำอย่างไร?”

“รีบหนี”

“หากพบพานไผ่เขียวเล่า?”

“อย่างนั้นก็จนปัญญาแล้ว เจ้าพบพานมัน เท่ากับเผชิญกับงูเห่าปี่แก้วตัวหนึ่ง”

จูกัวะซิงแซไม่เคยประโคมเกินความจริงมาก่อน แนฮ้วยเชื่อต่อคำ

บ่งชี้ของจูกัวะซิงแซ ทั้งนี้เพราะเขาเป็นคนที่จูกัวะซิงแซฝึกอบรมมากับมือ

...หากไม่เชื่อจูกัวะซิงแซ เท่ากับไม่เชื่อตนเอง

เจ้ามือปราบก็คิดอ่านดุจเดียวกับแนฮ้วย ดังนั้นกล่าวเบาๆ ว่า "**เล่าปุกซี้** *(ผู้เฒ่า)*"

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ เจ้ามือปราบกล่าวว่า "ระหว่างสองต่อหนึ่ง อาจสามารถเอาชัย"

แนฮ้วยคิดบอกว่า *'หากคนกลางและไผ่เขียวก็มาเล่า?'* แต่ไม่ทันกล่าวจากปาก พลันปรากฏคนผู้หนึ่งพลิ้วกายมาตามพื้นหิมะน้ำแข็ง

ผู้มาใช้เสื้อฟางคลุมกาย กำลังร้องเพลงบทหนึ่ง

เสียงเพลงที่แผ่วทุ้ม แฝงความห้าวหาญชนิดหนึ่ง

คนเสื้อฟางสวมหมวกเล้ยร้องเพลงตามสายลม ชั่วพริบตามาถึงฐานศิลาข้างต้นเหมย หยุดยั้งยืนหยัดลง

ชายชราที่ตกปลายกมือเช็ดจมูก ผุดลุกขึ้นยืน พลันโถมถึงเบื้องหน้าคนเสื้อฟางแล้ว

เมื่อมองแต่ไกล มือของมันกระทบถูกหมวกเล้ยของคนเสื้อฟาง เสียงเพลงของคนเสื้อฟางพลันขาดหาย

จากนั้นคนทั้งสองสงบนิ่งลง

ชั่วครู่ให้หลัง บุปผาหิมะบนฐานสะพานถูกย้อมจนแดงฉานแถบหนึ่ง ทั้งแผ่ลุกลามออกไปทีละน้อย

คนเสื้อฟางร้องเพลงที่ยังร้องไม่จบของเขาต่อไป

ชายชราที่ตกปลาล้มลงช้าๆ หัวไหล่ด้านหลังมันปรากฏรอยแผลโลหิตสายหนึ่ง

...นี่ที่แท้ลงมืออย่างไร? จึงสามารถฟันดาบใส่กลางหลังยอดฝีมือเช่นผู้เฒ่าซึ่งสู้เผชิญหน้ากัน?

ผู้เฒ่าล้มลงที่ฐานสะพาน คนเสื้อฟางมุ่งหน้าเดินทางต่อไป

เมื่อถึงกลางสะพาน พลันได้ยินเสียงเกรียวกราว คนผู้หนึ่งโผพุ่งขึ้นจากน้ำ ทิ้งตัวลงบนสะพานไม้

ปลายฤดูใบไม้ร่วงน้ำเยียบเย็นคนผู้นี้คล้ายแช่อยู่ในน้ำเป็นเวลานาน แต่ไม่รู้สึกหนาวแม้แต่น้อย มิเพียงไม่หนาว กระทั่งเสื้อผ้าก็คล้ายไม่เปียกชุ่ม

แนฮ้วยร้องโพล่งว่า "**ตงกังนั้ง** *(คนกลาง)*"

เจ้ามือปราบไม่อาจตอบคำ มันถูกดาบเดียวที่จู่โจมสังหารผู้เฒ่าของคนเสื้อฟาง สะกดจนตะลึงลานแล้ว

คนกลางพอโผพุ่งขึ้นจากน้ำ ไม่ได้จู่โจมลอบทำร้าย

ขณะที่มันโผพุ่งขึ้น มิใช่ไม่คิดลอบทำร้าย หากแต่ถูกฝีเท้าที่เยือกเย็นมิลนลาน และเสียงเพลงที่เป็นจังหวะจะโคนของคนเสื้อฟาง ทำให้เปลี่ยนความตั้งใจ

มันพอขึ้นถึงบนสะพาน ไม่ได้ชิงจู่โจม เพียงน้าวเกาทัณฑ์พาดสายเล็งไปยังคนเสื้อฟาง

บนสะพานไม้ ในระยะประชิดใกล้เช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามไม่มีปัญญาหลบรอดจากเกาทัณฑ์ของมันได้

แต่คนเสื้อฟางยังคงร้องเพลง ยังคงเดินเข้ามา

คนกลางไม่มีความมั่นใจต่อเกาทัณฑ์นี้ ดังนั้นถอยกายไปครึ่งก้าว

คนเสื้อฟางยังเดินตรงมา เสียงเพลงยังห้าวหาญรันทดดุจเดิม

คนกลางยังคงหาโอกาสลงมือไม่ได้ ต้องถอยกายไปอีกก้าวหนึ่ง

คนเสื้อฟางเลื่อนมือแตะดาบที่หว่างเอว เสียงเพลงยังไม่จบสิ้น

คนกลางพลันโยนเกาทัณฑ์ทิ้ง ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "เราแพ้แล้ว"

มันกระโดดลงน้ำดังตูม ผิวน้ำแตกแยกเป็นเส้นสาย เลือนลับไปอย่างรวดเร็ว

คนเสื้อฟางหยุดยืนอยู่กลางสะพาน เสียงเพลงของเขายังลอยล่อง

มาตามลม

ทันใด เสียงขลุ่ยวิเวกแว่วดังขึ้นคลอรับกับเสียงเพลง

เสียงเพลงที่ห้าวหาญรันทดของคนเสื้อฟาง คล้ายเกิดการปั่นป่วนเล็กน้อย

คนเป่าขลุ่ยเป็นชายหนุ่มชุดขาว สะอาดหมดจด ดุจต้นไม้หยกต้านลมผู้หนึ่ง

มันขวางขลุ่ยเป่าอยู่เหนือริมฝีปาก เหยียบย่ำหิมะมา เมื่อถึงหัวสะพานค่อยหยุดยั้งลง

ที่หัวสะพานนอกจากต้นเหมยต้นนั้น ยังมีกอไผ่พุ่มหนึ่ง

มันถอนต้นไผ่ต้นหนึ่ง ไม่ลิดใบไผ่เขียวทิ้งเดินเข้ามาอีก

ไผ่ยาวเจ็ดแปดเชียะ ชายหนุ่มเมื่อถึงเบื้องหน้าคนเสื้อฟาง ห่างประมาณสามสิบเชียะ ก็หยุดยั้งแต่ไกล ลดขลุ่ยลงจากริมฝีปาก อุทานออกมาคำหนึ่ง “เป็นท่าน”

คนเสื้อฟางตอบรับว่า “เป็นเรา”

ชายหนุ่มเป่าขลุ่ยอีกครา พลันเปลี่ยนเป็นท่วงทำนองอันโศกซึ้งโทมนัส

เพลงขลุ่ยของมันนับว่าบรรลุถึงขั้นสุดยอด เป่าเพียงไม่กี่คำ แนฮ้วยก็น้ำตาเอ่อคลอเบ้า เจ้ามือปราบยังหดหู่ใจ

เจ้ามือปราบพยายามบังคับจิตใจตัวเอง กล่าวเตือนสติแนฮ้วยว่า “มันคือ**แชเต็กบ๊วย** *(ไผ่เขียว)*”

เสียงขลุ่ยลอยล่องจากที่ห่างไปสิบเจ็ดสิบแปดวา ท่วงทำนองไม่แกร่งกร้าวห้าวหาญอันใด แต่ยังกลบคำพูดของเจ้ามือปราบไว้ ไม่อาจเข้าหูแนฮ้วยได้

คนเสื้อฟางยังคงร้องเพลง

เพลงยังเป็นเพลง แต่มิใช่บทเพลงเมื่อครู่ หากแต่เปลี่ยนเป็นทำนอง

เพลงที่ฟังดูธรรมดาสามัญ แต่ลึกซึ้งกินใจกระไรปานนั้น

ทันใด ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ต้นไผ่ของชายหนุ่มหักร่วงหล่นทีละท่อน สุดท้ายกระทั่งศีรษะก็หลุดจากบ่า

ร่วงหล่นลงในน้ำ

แต่ประกายดาบวูบเพียงแวบเดียวเท่านั้น

ดาบสอดคืนฝักแล้ว

คนเสื้อฟางหยุดยืนดูซากศพของชายหนุ่ม เสียงเพลงเปลี่ยนเป็นโศกรันทด จากนั้นเดินตรงเข้าหาแนฮ้วยและเจ้ามือปราบ

เจ้ามือปราบพบว่าท่าเดินของคนเสื้อฟางไหล่ซ้ายเอียงลาดเล็กน้อย ดังนั้นเหลียวหน้าไปคิดบอกต่อแนฮ้วย พลันพบว่า แววตาแนฮ้วยทอแวว เคารพเทิดทูน สีหน้าเปี่ยมไปด้วยเค้าสนิทสนม

เจ้ามือปราบฉุกคิดว่าคนเสื้อฟางเป็นใครแล้ว

คนเสื้อฟางหยุดยืนที่เบื้องหน้าแนฮ้วยเจ็ดเชียะ โบกมือทัดทานแนฮ้วยแสดงความคารวะ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด แม้แต่เจ้ามือปราบยังบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดคารวะต่อคนผู้นี้ มันท่องทะยานยุทธจักรหลายสิบปี ยังไม่เคยบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน

คนเสื้อฟางยังสวมหมวกเล้ย เจ้ามือปราบไม่อาจเห็นใบหน้าของเขา แต่รู้สึกมีประกายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้ากวาดผ่านหน้าตนเองแวบหนึ่ง

คนเสื้อฟางเอ่ยปากกล่าววาจาแล้ว มันกล่าวว่า "ไผ่เขียวเคยได้รับการฝึกอบรมจากเรา ครอบครัวของมันเคยได้รับบุญคุณของเรา มันไม่คิดฆ่าเรา แต่ก็ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ลุล่วง คนทระนงตนเช่นมัน จึงตายในเงื้อมมือเรา

"คนกลางพอเห็นบุคลิกท่วงท่าของเรา ก็ล่าถอยโดยไม่ต่อสู้ เพื่อย้อนกลับมาในวันหน้า นับเป็นคนชาญฉลาดสุดยอด

"เราแม้ฆ่าผู้เฒ่า แต่ก็ถูกมันกระแทกทำร้าย ทั้งยังต้องตามล่าคนกลางขับมันออกจากแผ่นดินตงง้วน เรื่องในที่นี้อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงได้

"บุ้นเจียงเป็นคนสนิทของลิ้งักหลุย มันส่งข่าวทางนกพิราบสื่อสารแจ้งต่อลิ้งักหลุยว่า พวกเจ้าพบเห็นความลับแล้ว ผู้เฒ่า คนกลาง และไผ่เขียวจึงปรากฏออกมาฆ่าพวกเจ้า

"บัดนี้ผู้เฒ่า คนกลาง และไผ่เขียวลงมือล้มเหลว ผู้แซ่โป่วทางเบื้องบนย่อมต้องเปลี่ยนแผนการเพื่อสงบเหตุการณ์ เช่นนี้จะเป็นประโยชน์ต่อราษฎรและสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร คงเหลือลิ้งักหลุย ให้พวกเจ้าจัดการเอง สำหรับภาพกะโหลก หลังจากหาพบ ให้ทำลายทิ้ง"

มันกล่าวราวทำนายเหตุการณ์ หลังจากกล่าวจบ ก็ดึงขอบหมวกหลุบต่ำลง ร้องเพลงที่ยังร้องไม่จบต่อไป

คนหายลับกับทิวทัศน์หิมะอันรางเลือน เสียงเพลงอันห้าวหาญรันทดยังไม่ขาดหาย

...มันเป็นใคร?

...มันทราบได้อย่างไรว่าแนฮ้วยมีภัย ไฉนรุดมาทันเวลา? เขาฆ่าผู้เฒ่า คนกลาง และไผ่เขียวอย่างไร?

เจ้ามือปราบไม่ได้ถาม เพียงถามว่า "เป็นมัน?"

แนฮ้วยมองดูทิศทางที่คนเสื้อฟางเลือนลับไป ผงกศีรษะกล่าวว่า "เป็นมัน"

เจ้ามือปราบไม่ได้ถามต่อ ขอเพียงทราบว่าเป็นเขา ทุกประการก็ไม่จำเป็นต้องถามแล้ว

แนฮ้วยกล่าวว่า "เราคิดไปหาคนผู้หนึ่ง"

“ผู้ใด?”

“เฮ้งเมี่ยกุน”

“ที่ปรึกษาเฮ้งนั้น?”

เหตุผลที่แนฮ้วยเสาะหาเฮ้งเมี่ยกุนคือมันเป็นต้นเหตุให้พยัคฆ์คำรามจันทร์เดินสู่เส้นทางอธรรม ดังนั้นแนฮ้วยคิดเกลี้ยกล่อมให้มันยอมรับผิดต่อพยัคฆ์คำรามจันทร์ ให้พยัคฆ์คำรามจันทร์บังเกิดความเชื่อมั่นต่อชีวิตใหม่ วันพรุ่งนี้จะได้ไม่ช่วยเหลือลี้งักหลุยอีก

หากแม้นเฮ้งเมี่ยกุนยังงมงายไม่รู้สำนึก แนฮ้วยได้แต่ปลิดชีวิตสุนัขของมันแล้ว

* * *

บทที่ 13

ความลับภาพกะโหลก

แนฮ้วยเมื่อกลับถึงที่ทำการกรมเมือง เจ้ามือปราบกับกวนเซี่ยวซู่ ก็นั่งล้อมเตาไฟ กำลังสนทนากัน

แนฮ้วยแจ้งให้ทราบว่า ตนเสาะพบที่ปรึกษาเฮ้ง มันนำพนักงานกรมเมืองที่ทำผิดทั้งสองไปมอบตัวจริงๆ แนฮ้วยบอกว่าพยัคฆ์คำรามจันทร์มาถึงนอกเมือง มันถึงกับลิงโลดจนหลั่งน้ำตา บอกว่าจะไปขอขมาต่อพยัคฆ์คำรามจันทร์เอง

คนที่ทำการกรมเมืองแม้หลบลี้หนีหน้าไป แต่ยังทิ้งอาหารไว้ คนทั้งสามปิ้งย่างเนื้อรับประทาน กลิ่นหอมของเนื้อย่าง สร้างความอบอุ่นแก่ผู้คน

แนฮ้วยเริ่มต้นสนทนาว่า "ภาพกะโหลกที่แท้เป็นของใด ลี้งักหลุยไแนครั่นคร้ามปานนี้ มิหนำซ้ำคล้ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร?"

เจ้ามือปราบกล่าวว่า "เราก็ไม่ทราบ แต่ฟังว่าผู้ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอซู่เจี๊ยะ ได้รับการสนับสนุนจากอดีตสมุหกรมวัฒนธรรมเจี๊ยะหงฟ้วงเจี๊ยะตั่วนั้ง แต่เจี๊ยะตั่วนั้งมีข้อขัดแย้งกับมหาเสนาบดีโป่ว ส่วนลี้

งักหลุยเป็นคนสนิทของมหาเสนาบดีโป่ว เรื่องนี้อาจมีส่วนเกี่ยวโยงกัน"

แนฮ้วยทอดถอนใจกล่าวว่า "มรสุมทางการเมืองปั่นป่วนวุ่นวาย หากไม่ระวังถูกม้วนไปในวังวน ต้องแหลกลาญเป็นผุยผง"

กวนเซี่ยวซู่คล้อยตามด้วยเสียงอันดังว่า "เรื่องของการเมือง ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแม้แต่น้อย"

เจ้ามือปราบถามว่า "เมื่อไม่เข้าใจ ยังรับราชการอีก?"

"ทั้งนี้เพราะไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจึงรับราชการ"

"อ้อ?"

"กอกอเราบอกว่า หลังจากเรียนรู้ให้หัดส่วนดี ถือส่วนร้ายเป็นกระจกเงา คอยสาดส่องตัวเอง"

แนฮ้วยถามว่า "กอกอของเจ้าที่แท้เป็นใคร?"

"เขาเรียกว่ากวนปวยโต่ว"

แนฮ้วยกับเจ้ามือปราบพากันอุทานดังอา กวนเซี่ยวซู่เห็นสีหน้าพวกเขาผิดปรกติ ขณะจะถามไถ่ บนขื่อห้องพลันบังเกิดเสียงหนึ่งดังว่า "นับว่าไม่เสียทีที่เป็นยอดมือปราบและเจ้ามือปราบ ในที่สุดยังถูกพวกเจ้าพบเห็น"

เห็นเปลวไฟสั่นไหว คนผู้หนึ่งพลิ้วกายลงมา คือคนหน้าหยกเครายาว...ลี้งักหลุยนั่นเอง

มันพอปรากฏกายขึ้น ห้องหับทั้งหลังคล้ายเตี้ยเล็กลงมืดครึ้มลง

มันสะพายกระบี่หยกที่กลางหลัง นิ้วมือสวมวงแหวนหยกมรกตถูกเปลวไฟขับเป็นสีแสด

ลี้งักหลุยกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า "ลี้เฮียครั้งก่อนไม่ทราบว่าท่านคือเจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอีที่มีชื่อสะท้านแปดทิศ ที่เสียมารยาทขอให้อภัย"

เจ้ามือปราบกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ครั้งก่อนเราไม่ได้พบตามธรรมเนียม ขอให้อภัยด้วย"

ทั้งสองเห็นลิ้งักหลุยพลิ้วลงจากขื่อห้อง ล้วนลอบตื่นตระหนก หาทราบไม่ว่าตอนนั้นลิ้งักหลุยซ่อนตัวอยู่บนขื่อคิดจู่โจมลงมา ประจวบกับทั้งสองได้ยินกวนเซี่ยวซู่บอกว่า กวนปวยโต่วเป็นกอกอมัน พากันอุทานออกมา ลิ้งักหลุยเข้าใจว่าร่องรอยถูกพบเห็น จึงปรากฏออกพบพาน

ลิ้งักหลุยกล่าวอย่างยิ้มแย้มดุจเดิมว่า “ลี้เฮีย เราท่านความจริงมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ไยต้องเกรงอกเกรงใจไป?”

“อ้อ?”

ลิ้งักหลุยกล่าวว่า “เราท่านต่างทำงานให้กับท่านผู้บัญชาการโป่ว บุตรชายของลี้เฮียก็ยกให้เราเลี้ยงดู เรายึดถือเป็นเช่นบุตรในไส้ ตอนนี้บุตรชายท่านถูกโจรร้ายของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและสำนักไร้อาจารย์ฆ่าทิ้ง พวกเราสมควรร่วมแรงร่วมใจจัดการกับเป้าหมายศัตรูเดียวกันจึงถูกต้อง”

แนฮ้วยรับฟังจนใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงลี้บ่วงตงกลับเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้ามือปราบลี้เฮี่ยงอี แต่ลิ้งักหลุยคล้ายเพิ่งพบหน้าเจ้ามือปราบเป็นครั้งแรกเท่านั้น

เจ้ามือปราบพลันถามว่า “บ่วงตงใช่ฆ่าผู้ต้องหา เพื่อจัดทำภาพกะโหลก ดังนั้นถูกถังเค่งฆ่าทิ้งหรือไม่?”

ลิ้งักหลุยขบคิดเล็กน้อยจึงกล่าว “ใช่”

“สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถูกปล้นเงินภาษี เป็นท่านสั่งการให้ผู้เฒ่าและยอดฝีมืออีกคนหนึ่งปล้นชิง ใช่หรือไม่?”

“ยอดฝีมืออีกคนหนึ่ง คือพยัคฆ์คำรามจันทร์”

“เงินภาษีเหล่านั้นถูกท่านฮุบไป จากนั้นบังคับให้ราษฎรชำระภาษีอีกครั้ง ใช่หรือไม่?”

“ใช่”

เจ้ามือปราบถามอีกว่า “ท่านไฉนคิดใส่ความสำนักคุ้มกันภัย

ฤทธิไกร?"

"สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเคยได้รับการสนับสนุนจากเจี๊ยะหงซ้วงขณะที่เจี๊ยะหงซ้วงครองอำนาจ คุกคามถึงมหาเสนาบดีโป่ว ตอนนี้เจี๊ยะหงซ้วงสิ้นอำนาจ เป้าศัตรูควรถูกกำจัดให้หมดสิ้น"

"ยังมี หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคนก่อนกอซู่เจี๊ยะที่แท้มีความลับใดอยู่ในตัว พวกท่านจึงต้องการให้จงได้?"

ลี้งักหลุยกวาดมองเจ้ามือปราบและแนฮ้วยแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ความลับนี้ขอเพียงเราไม่บอกออกมา พวกท่านจะไม่มีวันทราบตลอดกาล"

"คืนนี้ท่านต้องบอกออกมา"

"เราไม่บอกไม่ได้หรือ?"

เจ้ามือปราบกล่าวว่า "นอกจากคืนนี้ท่านไม่มา ท่านเมื่อมาแล้วมีหนทางเลือกเพียงสองประการ หนึ่งคือฆ่าพวกเราปิดปาก หนึ่งคือเกลี้ยกล่อมพวกเราเข้าร่วมเพื่อรักษาความลับไว้" มันกล่าวเสริมว่า "ทั้งนี้เพราะพวกเรากำหลักฐานมัดตัวท่านมากเกินไป ล่วงรู้ความลับท่านมากเกินไป"

ลี้งักหลุยพลันกล่าวว่า "เราเลื่อมใสต่อพวกท่านประการหนึ่ง"

เจ้ามือปราบและแนฮ้วยล้วนไม่ได้ถาม ลี้งักหลุยเมื่อกล่าวเริ่มเช่นนี้ ย่อมต้องกล่าวสืบต่อ

จริงดังคาดหมาย ลี้งักหลุยกล่าวอีกว่า "พยัคฆ์คำรามจันทร์คงหลงคารมพวกท่าน ยามคับขันเช่นนี้กลับผละจากเราไป"

แนฮ้วยกล่าวว่า "มิใช่หลงคารมพวกเรา หากแต่พี่น้องของมันไปหามัน"

ลี้งักหลุยก้มศีรษะเล็กน้อย ค่อยกล่าวว่า "พวกท่านยังจดจำเลขากลาโหมคนก่อน หงส์อุกกังได้หรือไม่?"

เจ้ามือปราบและแนฮ้วยไม่ทราบมันไฉนถามนำเช่นนี้ เพียงผงกศีรษะรับ

ลี้งักหลุยกล่าวว่า “ครั้งกระนั้นท่านผู้บัญชาการนครหลวงโป่วจงจือ หงส์อุกกัง จูก๊วะซิงแซเป็นข้าในพระองค์ที่ใกล้ชิดกับฮ่องเต้องค์ก่อนที่สุด ต่อมาฮ่องเต้องค์ก่อนทำร้ายขุนนางตงฉินยอมเชือดแบ่งแผ่นดินเพื่อสงบศึก ก่อกวนจนฟ้าพิโรธคนดาลเดือด คิดลุกฮือขึ้นก่อการกบฏ

“ยอดคนทั้งสามเห็นผิดท่า เกรงว่าราชวงศ์เหม็งต้องถึงกาลล่มสลาย เพื่อหลีกเลี่ยงการนองเลือด จึงวางแผนก่อการขึ้น ตระเตรียมผลัดแผ่นดิน เปลี่ยนฮ่องเต้ในคราเดียว ดังนั้นวาดภาพแผนที่ บอกที่ตั้งกำลังทหารเท่าที่ทราบออกมา ตั้งชื่อรหัสว่าภาพกะโหลก พร้อมกับกำหนดแผนปฏิบัติการยึดจุดสำคัญต่างๆ โดยเร็วที่สุด

“ภายหลังฮ่องเต้องค์ก่อนเสด็จสวรรคตอย่างกะทันหัน ฮ่องเต้น้อยขึ้นครองราชย์สืบแทน ยอดคนทั้งสามเห็นมีทางแก้ไข จึงพักเรื่องเปลี่ยนการปกครองไว้ ช่วยฮ่องเต้น้อยจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินใหม่

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ภาพที่ตั้งกำลังทหารนั้นมีความสำคัญใหญ่หลวง ผู้ที่ได้ไปสามารถล้มราชวงศ์เหม็ง ตอนนั้นยอดคนทั้งสามต่างไว้วางใจสมุหกรมวัฒนธรรมเจี๊ยะหงซ้วง เสนอให้เชิญผู้เชี่ยวชาญการสักจัดการสักภาพกะโหลกไว้บนตัวเจี๊ยะหงซ้วง แต่เจี๊ยะหงซ้วงเห็นว่าทางที่ดีให้สักไว้บนตัวผู้ที่ไม่ล่วงรู้เบื้องหลังนี้ ดังนั้นแนะนำหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรุ่นก่อนกอซู่เจี๊ยะ”

แนฮ้วยรับฟังถึงตอนนี้ พลันถามว่า “หรือว่ายอดคนทั้งสามจำรูปแบบของภาพกะโหลกไม่ได้?”

ลี้งักหลุยกล่าวว่า “ถามได้ดี ยอดคนทั้งสามเขียนบอกที่ตั้งกำลังทหารเท่าที่ทราบ โดยไม่ได้แลกเปลี่ยนกันดูมาก่อน มีแต่ผู้เชี่ยวชาญการสักที่เห็นภาพแผนที่ทั้งสามส่วน สักไว้บนร่างกอซู่เจี๊ยะ ระหว่างที่สักรูป ยอดคนทั้งสามล้วนไม่อยู่ในบริเวณด้วย

“กอซู่เจี๊ยะมีนิสัยสัตย์ซื่อไม่ทราบว่ารอยสักกะโหลกบนร่างเป็นของใด

เพียงทราบว่าเกี่ยวพันถึงความลับของบ้านเมือง มิหนำซ้ำมันยังได้รับคำสั่งว่าหากมิใช่ยอดคนทั้งสามมาโดยพร้อมเพรียง ห้ามมิให้ผู้ใดแอบดู หากถึงคราคับขัน ไม่สามารถต่อต้านขัดขืน ให้ทำลายรอยสักฆ่าตัวตาย”

เจ้ามือปราบกล่าวถามว่า “อย่างนั้นไยไม่สักภาพกะโหลกไว้บนผ้าแพรหรือหนังสัตว์ เพื่อสะดวกกับการเก็บรักษา?”

“เหตุผลรวบรัดยิ่ง มาตรการรักษาความปลอดภัยในวังหลวงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ขอเพียงเปลี่ยนแปลงที่ตั้งทางทหาร ภาพกะโหลกนี้ก็ไม่มีความสำคัญอีก แต่คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต ระหว่างนี้ฮ่องเต้ทรงดำริว่า ระบบการรักษาความปลอดภัยของฮ่องเต้องค์ก่อนมีความเข้มแข็งดั่งปราการเหล็ก ทรงรื้อฟื้นระบบแบบเดิมขึ้นใหม่ ดังนั้นภาพกะโหลกนี้จึงมีความสำคัญอีกครา”

แนฮ้วยกล่าวว่า “เราทราบแล้ว”

“เจ้าลองบอกมา”

“ฮ่องเต้หลังจากทรงบริหารราชการแผ่นดิน ทรงเชื่อคำยุยงของโป่วจงจือ ประหารหงส์ตั่วนั้งเก้าชั่วโคตร เพียงแต่ยังไว้วางพระทัยต่อจูกัวะซิงแซ คาดว่าเป็นโป่วจงจือเพ็ดทูลให้ฮ่องเต้ใช้ระบบมาตรการรักษาความปลอดภัยรุ่นก่อน จากนั้นใช้ท่านมาหยิบฉวยภาพกะโหลก”

ลี้งักหลุยฝืนยิ้มกล่าวว่า “**โป่วตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าโป่ว)* เพียงมอบหมายให้เราจัดการกับสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร หน้าที่หยิบฉวยภาพกะโหลกความจริงมอบต่อผู้เฒ่า คนกลาง และไผ่เขียว คิดไม่ถึงคนของสำนักไร้อาจารย์บุกปล้นคุก เป็นเหตุให้เรื่องราวลุกลามใหญ่โต แนปู้เท้าถึงกับเดินทางมา ทั้งยังชักนำจูกัวะซิงแซแห่งเมืองหลวงมาด้วย...” จากนั้นถามอย่างจริงจังว่า “คนเสื้อฟางสวมหมวกเล้ยสามารถจู่โจมสังหารผู้เฒ่าคนกลาง และไผ่เขียวในคราเดียว ใช่เป็นจูกัวะซิงแซหรือไม่?”

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ

ลี้งักหลุยงงงันวูบจึงหัวร่อยาวนาน เสียงหัวร่อกระแทกกระเทือนสะเก็ดหิมะร่วงพรู จากนั้นกล่าวว่า "ประเสริฐ ตอนนี้โป่วตั่วนั้งต้องการได้ภาพกะโหลกเพื่อการใหญ่ จูกัวะซิงแซกลับหาทางขัดขวางทำลายภาพกะโหลก"

เจ้ามือปราบตวาดว่า "ตอนนี้ทหารข้าศึกประชิดชายแดน ราษฎรระส่ำระสาย ควรร่วมแรงร่วมใจต่อต้านศัตรูเข้มแข็ง ไม่อาจก่อการกบฏเด็ดขาด"

ลี้งักหลุยมองดูมัน ทอดถอนใจกล่าวว่า "ซึ่งความจริงโป่วตั่วนั้งคำนวณผิดเรื่องหนึ่ง"

เจ้ามือปราบใช้แววตาถาม "เรื่องอันใด?" ลี้งักหลุยกล่าวว่า "ท่านผู้เฒ่าเข้าใจว่าท่านต้องแก้แค้นแทนบุตรชาย ชอบด้วยเหตุผลในอันที่จะต้องฆ่าคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและสำนักไร้อาจารย์ ช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่ง"

เจ้ามือปราบกล่าวว่า "น่าเสียดายเรื่องนี้ทั้งไม่ชอบด้วยเหตุ และไม่ชอบด้วยผล อย่าว่าแต่จนบัดนี้ เรายังไม่พบเห็นฆาตกรที่ฆ่าบุตรชายเรา"

แนฮ้วยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า "ผู้อาวุโส..."

เจ้ามือปราบถามสอดขึ้น "อันใดเรียกว่าภาพกะโหลก?"

ลี้งักหลุยกล่าวว่า "ท่านเมื่อถาม เราจะตอบ ภาพใบนั้นเป็นรูปรหัส ต่อให้ผู้อื่นเห็นเข้าก็ดูไม่เข้าใจ ภาพวาดเป็นรูปกระดูกกะโหลกขบวนหนึ่งกำลังไปยังงานเลี้ยง ฟังว่าจูกัวะซิงแซให้ถ้วยภาชนะเป็นรูปรหัส โป่วตั่วนั้งเขียนรูปศาลาหอเก๋ง หงส์อุกกังอาศัยโคมชาววัง ภูเขาจำลองเป็นที่ตั้งทางทหาร ภาพกะโหลกวาดเป็นสามชุดพากันใส่รหัสลงไป ส่งมอบให้ผู้เชี่ยวชาญการสักรวมเข้าด้วยกัน สักบนหน้าอกของกอซู่เจี๊ยะ หลังจากสักเสร็จ ผู้เชี่ยวชาญนั้นก็สาบสูญจากโลก ความลับเพียงอยู่ที่กอซู่เจี๊ยะคนเดียว"

เจ้ามือปราบถามอีกว่า "เรื่องนี้ท่านที่แท้เล่นบทอะไร โป่วตั่วนั้งจึงไว้วางใจท่านปานนี้?"

"ผู้ที่รับมอบหมายให้ฆ่าปิดปากผู้เชี่ยวชาญการสักนั้นคือเรา?"

เจ้ามือปราบกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ครั้งกระโน้นมีผู้เชี่ยวชาญการสักผู้หนึ่ง เรียกว่าอาจารย์อ๋ำฮวย ฟังว่ารอย สักรูปเสือขาวบนแผ่นหลังผู้คน เมื่อถึงคืนเดือนเพ็ญ ตัวเสือจะออกจากร่างคนเข้าสู่ป่าลึกส่งเสียงคำราม และเคยสักรูปเหยี่ยวบนหลังคน ฝูงนกบนท้องฟ้าพอเห็นเข้า ล้วนบินลงมาวนเวียนอยู่รอบกาย..."

แนฮ้วยก็เคยได้ยินคำร่ำลือนี้ กล่าวเสริมขึ้น "ฟังว่าอาจารย์อ๋ำฮวยเคยสักรูปบุรุษบนร่างคน สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่ยอดคณิกาเมืองเชี่ยงอัน ถึงกับไม่เป็นอันกินอันนอน ทั้งนี้เพราะไม่สามารถครอบครองภาพสักนั้น ไม่เสียดายกับการฆ่าบุรุษผู้นั้น จากนั้นสับทำลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย"

เจ้ามือปราบส่งเสียงไอ กล่าวว่า "ที่แท้อาจารย์อ๋ำฮวยตายในเงื้อมมือท่านเอง"

ลี้งักหลุยกล่าวว่า "ผู้ที่เราจัดการด้วยตนเอง ล้วนเป็นคนมีชื่อทั้งสิ้น" มันจับจ้องมองเจ้ามือปราบและแนฮ้วย กล่าวอีกว่า "พวกท่านทั้งสองก็เป็นคนมีชื่ออย่างยิ่ง"

มันกลับไม่เห็นกวนเซี่ยวชู่อยู่ในสายตา

เจ้ามือปราบไอพลางหอบหายใจพลาง กล่าวว่า "ที่แท้ผู้ใดเป็นผู้ตาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ" จากนั้นถามว่า "พวกเราจะพิสูจน์ความเป็นตายในที่นี้ หรือว่าออกไป?"

ลี้งักหลุยกลับตอบว่า "ตอนนี้"

เพิ่งขาดคำ แนฮ้วยรู้สึกมีกระแสลมรุนแรงจู่โจมใส่กลางหลัง

แนฮ้วยพอรู้สึกตัว ก็หลบรอดไม่ทันท่วงที แต่ยังคงขยับตัวคราหนึ่ง

การขยับตัวครั้งนี้ แม้ไม่สามารถรอดจากการลอบทำร้ายทางด้าน

หลัง แต่ก็บังเกิดผลแตกต่างอย่างใหญ่หลวง

ที่แท้ดาบนี้จ้วงแทงใส่กลางหลัง หากคมดาบทะลุหลังแนฮ้วยต้องตายแน่นอน

แนฮ้วยพอขยับตัว คมดาบเปลี่ยนเป็นแทงใส่กระดูกสะบักขวาของเขา ดาบนี้เพียงทำร้ายเขาบาดเจ็บสาหัส ไม่สามารถคร่าชีวิตเขาได้

แต่คนลงมือมีจิตใจอำมหิตยิ่ง เกรงว่าไม่อาจทิ่มแทงสังหารแนฮ้วยในดาบเดียว ยังประกบนิ้วข้างซ้าย จี้ใส่จุดสำคัญที่กลางหลังแนฮ้วย

แนฮ้วยพลันชักกระบี่ แทงกระบี่ไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน

ยามนั้นนิ้วมือจี้ใส่จุดหุยไซของเขาแล้ว

แนฮ้วยกระอักโลหิตคำหนึ่ง ร่างล้มไปด้านข้าง แต่กระบี่ของเขายังคุกคามคนลอบทำร้ายล่าถอยไป

คนลอบทำร้ายย่อมมิใช่ใครอื่น เป็นมือปราบหนุ่มกวนเซี่ยวซู่เอง!

กวนเซี่ยวซู่พอทิ่มแทงถูกเป้า ความจริงคิดจี้นิ้วใส่จุดชีวิตของแนฮ้วย คิดไม่ถึงแนฮ้วยแทงกระบี่ย้อนกลับ แทงถูกชายโครงมัน ได้แต่ถอยปราดไป พลังดรรชนีเหลือเพียงสองส่วน จี้ถูกจุดสำคัญของแนฮ้วย

กวนเซี่ยวซู่มุ่งมั่นลอบทำร้ายแนฮ้วย ลี้งักหลุยฉวยโอกาสจู่โจมสังหารเจ้ามือปราบ

มันตวาดก้อง ชักกระบี่จากกลางหลัง

เสียงชักกระบี่สะเทือนเลื่อนลั่น กระบี่หยกขาวออกจากฝัก ถึงกับทะลวงหลังคาห้องเป็นรูหนึ่ง

กระบี่ของลี้งักหลุยยาวเป็นพิเศษ มันร่ายรำกระบี่ ก่อเกิดเป็นประกายเต็มฟ้าครอบคลุมใส่

เจ้ามือปราบคิดช่วยแนฮ้วย แต่พลังกระบี่ของลี้งักหลุยก็ครอบคลุมถึงแล้ว

หากมิใช่แนฮ้วย เจ้ามือปราบคงกลับกลายเป็นคนตายแล้ว

แนฮ้วยแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ขณะที่ล้มตัวไปด้านข้าง ยังยื่นกระบี่ปิดป้องกระบี่ของลี้งักหลุยทันเวลา

แนฮ้วยที่รับบาดเจ็บสาหัส ไหนเลยต้านกระบี่ของลี้งักหลุยได้ ดังนั้นกระบี่ถูกกระแทกหลุดจากมือ

ลี้งักหลุยตวาดด้วยโทสะ คิดแทงกระบี่ที่สองออก แต่เจ้ามือปราบขวางอยู่เบื้องหน้าแนฮ้วย ยื่นมือข้างหนึ่งประคองแนฮ้วยเอาไว้

แท่งเหล็กที่ใช้เสียบเนื้อย่างในมือของเขาซัดขว้างออกไป

แท่งเหล็กซัดใส่ไหล่ซ้ายของกวนเซี่ยวชู่ ตรึงมันติดกับผนัง

ยามนี้เจ้ามือปราบมือเปล่าไร้อาวุธ แต่แววตาที่จับจ้องมองร่างสูงใหญ่ของลี้งักหลุย และกระบี่ยาวที่สูงส่งเกรี้ยวกราดในมือมัน คล้ายแม่ทัพใหญ่ที่บัญชาการพลทหารสิบหมื่นก็มิปาน

ลี้งักหลุยก็ไม่รีบร้อน

แผนเดิมของมันคิดใช้คำพูดดึงดูดความสนใจของเจ้ามือปราบ ค่อยปลิดชีวิตคนทั้งสองในคราเดียว

ตอนนี้แผนการสำเร็จครึ่งหนึ่ง มันคิดไม่ถึงแนฮ้วยที่ถูกลอบทำร้ายรับบาดเจ็บสาหัส ยังสามารถป้องกันตัวและช่วยเหลือผู้อื่น

เจตนาเดิมของโป่วตั่วนั้งเพียงต้องการให้กำจัดแนฮ้วยคนเดียว ตอนนี้เพิ่มเจ้ามือปราบคนหนึ่ง มันก็หากลัวไม่

ทั้งนี้เพราะมันมีความเชื่อมั่น

ทั้งนี้เพราะเพลงกระบี่ของมันไร้ผู้ต่อต้าน

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจใช้คำ *"ไร้ผู้ต่อต้าน"* โดยพร่ำเพรื่อ ไม่เช่นนั้นหากไม่ถูกตราหน้าว่าเป็นคนวิกลจริต ก็ชักนำเภทภัยฆ่าฟันใส่ตัว

ลี้งักหลุยสำนึกตัวว่า เพลงกระบี่มือเดียวของมันไม่อาจอวดอ้างว่าไร้ผู้ต่อต้าน แต่เพลงกระบี่สองมือของมัน ไม่มีผู้ใดเพียบพร้อมกว่ามัน

มือกระบี่ส่วนใหญ่จับกระบี่ด้วยมือเดียว ใช้กระบี่ด้วยสองมือเป็นวิทยายุทธ์ที่น้อยครั้งจะพบพาน

ชาวยุทธจักรล้วนทราบว่าเพลงกระบี่สองมือของลี้งักหลุยเป็นหนึ่งในแผ่นดิน

ลี้งักหลุยย่อมทราบว่า เจ้ามือปราบมีพลังการฝึกปรือขั้นสุดยอด ซ่อนคมงำประกายมิดชิด ไม่ว่าเป็นมหาโจรอื้อฉาวหรือยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ล้วนสามารถจับกุมทั้งเป็น กับประการนี้ ลี้งักหลุยยอมรับว่าทำไม่ได้

...ทั้งนี้เพราะฆ่าคนง่ายดาย จับเป็นแสนเข็ญ

สมมติเช่นมันใช้คนลอบสังหารแนฮ้วย ย่อมง่ายดายกว่าคร่ากุมคนเช่นแนฮ้วยทั้งเป็นมากนัก

มันยังทราบว่าเจ้ามือปราบสามารถหยิบฉวยวัตถุต้นหญ้าข้างกายเป็นอาวุธอันร้ายกาจ จนบัดนี้เจ้ามือปราบยังไม่มีวิทยายุทธ์ที่สร้างชื่อให้ แต่ทุกประการล้วนเป็นไม้ตายของเจ้ามือปราบ

แต่ว่าลี้งักหลุยยังมีแผนเป็นมั่นเหมาะ

มั่นใจว่าอีกเพียงชั่วขณะ เจ้ามือปราบต้องหลั่งโลหิตใต้กระบี่สองมือของมันจนหมดสิ้น

มันยังจับกระบี่ด้วยมือซ้าย ยักไหล่ขวาถามอย่างปลอดโปร่งว่า “เป็นอย่างไร?”

เจ้ามือปราบตอบว่า “เราคิดรับประทานข้าว”

ลี้งักหลุยงงงันวูบ เจ้ามือปราบอธิบายว่า “ข้าวเป็นพลัง กับเป็นกำลังกลางอากาศหนาวเหน็บ หากรับประทานข้าวค่อยลงมือ จะมีกำลังวังชากว่าเดิม”

ลี้งักหลุยหัวร่อแล้วปรบมือสองคราร้องว่า “พวกเรา ส่งข้าวมาให้เจ้ามือปราบเถอะ”

เพิ่งขาดคำ ทุกซอกมุมที่สามารถเบียดเสียดเข้ามาได้ ปรากฏผู้คน

ถืออาวุธครบมือถลันเข้ามา

เจ้ามือปราบลอบนับในใจ ผู้มาอย่างน้อยมีร่วมร้อยคน

แนฮ้วยแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า “ดูท่าวันนี้ต้องเปิดฉากฆ่าฟันอีกแล้ว”

ปากแผลของเขาปวดแปลบปลาบ อย่าว่าแต่ร้อยคน เกรงว่าศัตรูสามสี่คนยังจัดการไม่ได้ แนฮ้วยกล่าวเป็นเชิงเย้ยเยาะตัวเองว่า “ประหลาดทุกครั้งที่ทำคดี เราต้องเข่นฆ่าให้สมใจ ค่อยทำงานสำเร็จลุล่วง”

เจ้ามือปราบชิงกล่าวว่า “ครั้งนี้เจ้าไม่ต้องฆ่าผู้ใดทั้งสิ้น ให้เราฆ่าเอง”

“ท่านไม่เคยฆ่าคนมาก่อน ดังนั้นยังคงให้เราฆ่า”

“ครั้งนี้เราจะยกเว้นสักครา”

“ท่านไม่ต้องยกเว้น ลี้งักหลุยคนเดียว เพียงพอให้ท่านวุ่นวายแล้ว”

เจ้ามือปราบยิ้มพลางกล่าวว่า “ตกลง ที่เราฆ่ามิใช่คน แต่เป็นจระเข้ จระเข้แก่ที่กินคนไม่คายกระดูก”

“จระเข้แก่ดุร้าย ยังไม่กลอกกลิ้งเท่าจระเข้หนุ่ม”

เจ้ามือปราบเห็นด้วย มองดูกวนเซี่ยวซู่ที่ยังหลั่งโลหิตจากปากแผล กล่าวย้ำทีละคำว่า “**ตี่ตี๋** *(น้องชาย)* ของกวนปวยโต่ว กวนตั่วกออันประเสริฐเลิศนัก”

ลี้งักหลุย *(น้ำตาจระเข้แซ่ลี้)* กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “มันเป็นตี่ตี๋ของกวนปวยโต่วจริง แต่มันพอทราบว่ากอกอมันเป็นผู้ต้องหา กลายเป็นคนตายที่ชื่อเสียงมัวหมอง เพื่ออนาคตอันสดใส มันก็สมัครเข้ารับราชการ เราสั่งให้มันสวมรอยเป็นมือปราบที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มแข็ง มันแสดงได้ดียิ่ง พลังฝีมือของมันไม่สูงนัก แต่พอลงมือแทบฆ่าพวกท่านเป็นผลสำเร็จ ดังนั้นมันสมองมีความสำคัญกว่าวิทยายุทธ์อีก”

“เฮอะ ท่านวางหมากได้ดีจริงๆ”

ลี้งักหลุยกล่าวอย่างยิ้มแย้มดุจเดิมว่า "หากไม่มีความมั่นใจได้ชัย เราจะไม่มาด้วยตนเอง"

แนฮ้วยสอดคำขึ้น "เรายังไม่ตาย"

ลี้งักหลุยโบกมือกล่าวว่า "อย่างนั้นให้เราได้ชัย พวกท่านตายเถอะ"

มันพอโบกมือ เหล่าบริวารก็ฮือเข้ามา

แนฮ้วยตวัดกระบี่ขึ้นดุจงูเงินอันปราดเปรียว ฉกใส่หัวไหล่ลำคอของลี้งักหลุยห้าแห่ง

ลี้งักหลุยคิดไม่ถึงแนฮ้วยบาดเจ็บสาหัส ยังใช้กระบี่รวดเร็วรุนแรงปานนี้ ยามฉุกละหุกยกกระบี่ปิดป้อง ยังถูกคุกคามล่าถอยไปสามก้าว

ยามนั้นเจ้ามือปราบก็เคลื่อนไหวแล้ว

มันฟาดฝ่ามือซ้ายใส่ลี้งักหลุย

ลี้งักหลุยใช้กระบี่รับสภาวะจู่โจมของแนฮ้วย ยามฉุกละหุกได้แต่ฟาดฝ่ามืออีกข้างหนึ่งเข้าปะทะ

คิดไม่ถึงฝ่ามือของเจ้ามือปราบนี้ไร้พลัง ฝ่ามือของมันนี้เท่ากับฟาดใส่กำแพงที่ว่างเปล่า

ยามนั้นลี้งักหลุยใช้พลังออกแล้ว บวกกับห้ากระบี่ของแนฮ้วยแฝงพลังกดดันมหาศาล ยามกะทันหันไม่อาจยั้งสภาวะได้ เซถลาไปเบื้องซ้าย

เบื้องซ้ายเป็นห้องชั้นในของที่ทำการกรมเมือง

ห้องชั้นในใช้ควบคุมตัวผู้ต้องหาสำคัญ มีทางออกเพียงแห่งเดียว

ลี้งักหลุยเซถลาไปในห้องชั้นใน เจ้ามือปราบพลันยื่นมือขวาออกคว้าใส่จุดสำคัญที่หัวไหล่ด้านหลังของลี้งักหลุยห้าแห่ง

ลี้งักหลุยเร่งระดับความเร็ว ถอยร่นไปภายในห้อง หลบเลี่ยงจากท่าตะปบนี้ พร้อมกับกรีดกระบี่ออก

รุ้งเขียวพอวูบขึ้น หยาดโลหิตสาดกระจาย ปกเสื้อเจ้ามือปราบเพิ่มบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

แต่เจ้ามือปราบยังติดตามเข้าไป

ลี้งักหลุยพอเข้าห้อง พบว่าทั้งสี่ด้านล้วนเป็นผนังแน่นหนา ดังนั้นรีบถอนตัวออกไป

แต่เจ้ามือปราบปรากฏขึ้นที่ปากประตูแล้ว

ปากประตูคับแคบ เป็นสภาพของคนเดียวเฝ้าด่าน กองทัพยากทะลวงผ่าน

ลี้งักหลุยได้แต่บุกฝ่าอย่างหักโหม

เจ้ามือปราบกราดฟาดออกอีกฝ่ามือ

ลี้งักหลุยรับฝ่ามือไว้ ตั้งใจว่าหลังจากปะทะฝ่ามือจะเร่งเร้าสภาวะกระบี่อันเกรี้ยวกราด ทำลายปีศาจวัณโรคนี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

แต่มันคิดไม่ถึง ฝ่ามือนี้แฝงอานุภาพปานนี้

เพิ่งรับฝ่ามือนี้ไว้ ลี้งักหลุยรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ถอยกายไปสามก้าว ฝืนใจเกร็งลมปราณคิดตอบโต้ แต่ไม่เกร็งลมปราณยังพอทำเนา พอเกร็งลมปราณขึ้น รู้สึกดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า โซซัดโซเซถอยไปอีกเจ็ดก้าว กลางหลังปะทะกับผนังดังโครม

คราครั้งนี้ลี้งักหลุยค่อยทราบว่า เจ้ามือปราบมีพลังฝีมือลึกล้ำนัก

แต่เจ้ามือปราบก็ถูกมันทำร้ายกระบี่หนึ่ง

เจ้ามือปราบเดินเข้าไปทีละก้าว ปิดประตูห้องลง

เจ้ามือปราบคิดสู้กับลี้งักหลุยเยี่ยงสัตว์จนตรอก

ที่เบื้องนอก ลี้งักหลุยมีกำลังพวกมาก ยากจะสยบได้

หากไม่สยบลี้งักหลุยไว้ เจ้ามือปราบกับแนฮ้วยไม่มีหนทางรอดแม้สักส่วนเดียว

แต่หากคิดพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับลี้งักหลุย ต้องใช้ระยะเวลาหนึ่ง

ระยะเวลานี้นานเท่าใด ปัญหาอยู่ที่แนฮ้วยจะยืนหยัดได้นานเท่าใด?

ลี้งักหลุยเข้าใจข้อนี้

มันทราบว่าแนฮ้วยต้องเฝ้าอยู่ปากประตู ยึดที่มั่นไว้ มิให้ฝ่ายตรงข้ามกลุ้มรุมได้ ดังนั้นมันต้องกระตุ้นบริวาร ใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชนจู่โจม ทำลายแนฮ้วยที่บาดเจ็บสาหัส

ลี้งักหลุยร้องสั่งก่อนที่ประตูจะปิดลงว่า “ลงมืออย่างสุดกำลัง ประกาศชื่อฆ่าศัตรู ผู้ที่ฆ่าแนฮ้วยเข้ามาได้เป็นคนแรก วันหน้าจะได้เป็นผู้ช่วยของเรา”

เพิ่งขาดคำ ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงขานรับดังกึกก้องว่า “รับคำสั่ง”

ประตูปิดลงแล้ว

ลี้งักหลุยจับกระบี่ด้วยมือเดียว จับจ้องมองเจ้ามือปราบ

ภายในห้องไม่มีหน้าต่าง มีแต่เทียนไขสองเล่มสาดแสงสว่าง

ภายในห้องไม่มีการตกแต่งอันใด ล้วนเป็นผนังที่ก่อจากก้อนอิฐอันแข็งแกร่ง เปลวเทียนสั่นไหว ทั่วทั้งห้องละเลื่อมพรายดุจผิวน้ำ

...เปลวเทียนใดจะดับไปก่อน?

...แนฮ้วยที่เบื้องนอกสามารถรับสภาวะจู่โจมอันกราดเกรี้ยวหรือไม่?

* * *

บทที่ 14

ราชโองการฮ่องเต้

แนฮ้วยยืนหันหลังพิงประตู

หากลี้งักหลุยแทงกระบี่จากหลังประตู ด้วยท่วงท่าของเขาตอนนี้ต้องตายแน่นอน

แต่แนฮ้วยมิอาจไม่เฝ้าเช่นนี้

ทั้งนี้เพราะเจ้ามือปราบแพ้ไม่ได้

หากเจ้ามือปราบพ่ายแพ้ ไม่เพียงพวกเขาต้องตาย แม้แต่สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรก็ต้องถูกทำลาย

ชาวเมืองแชฉั้งทั้งหมดต้องประสบเคราะห์กรรม

แนฮ้วยเชื่อว่าเจ้ามือปราบจะไม่ปล่อยให้ลี้งักหลุยจู่โจมกระบี่สังหารนั้นออกมา

ที่ซึ่งแนฮ้วยเฝ้าอยู่ มีทางเข้าเพียงทางเดียว ทางเดินกว้างเพียงเจ็ดเชียะ

ศัตรูหากคิดบุกเข้าห้องชั้นใน ต้องข้ามซากศพแนฮ้วยไป

ไม่ว่าผู้ใดคิดข้ามซากศพของแนฮ้วย ล้วนต้องจ่ายค่าตอบแทน

เป็นค่าตอบแทนอันอำมหิต

แต่คำพูดที่ลี้งักหลุยร้องบอกก่อนที่ประตูจะปิดลง นับว่าแฝงอำนาจดึงดูดอย่างใหญ่หลวง

ไม่ว่าผู้ใดก็ยอมเสี่ยงอันตรายของชีวิต เพื่อเลื่อนขึ้นเป็นผู้ช่วยของลี้งักหลุย เสพสุขวาสนาไม่สิ้น

หลังความปั่นป่วนวุ่นวาย ปรากฏคนผู้หนึ่งถือดาบพระ ก้าวยาวๆ เข้ามา ร้องว่า “เปี้ยงแชบุ้นแห่ง**ฮุดเต็งก่ายตอมึ้ง** *(สำนักดาบพระโคมธรรม)* ขอรับการสอนสั่ง”

แนฮ้วยผงกศีรษะเป็นการคารวะตอบ

มันรับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นไม่คิดกล่าวมากความ

เปี้ยงแชบุ้นร่ายรำดาบพระ เจ็ดดาบรวมเป็นหนึ่งกระบวนท่า หนึ่งกระบวนท่ามีเจ็ดเปลี่ยนแปร ทุกท่วงท่าล้วนเผ็ดร้อนดุร้าย

แนฮ้วยตวัดเขี่ยกระบี่ขึ้น เสียงฉึกเมื่อแทงใส่คอหอยเปี้ยงแชบุ้น

เปี้ยงแชบุ้นกุมลำคอล้มลง

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งถือพลั่ววงเดือนสืบเท้าออกมาส่งเสียงปานระฆังมหึมาว่า “**อี้ซัวติ่งไฮ้** *(ย้ายภูเขาถมทะเล)* ทั้งแป๊ะอั่วขอรับการสอนสั่ง”

แนฮ้วยลงมือด้วยสามกระบวนท่า ก็ทิ่งแทงมันล้มลง

ชายฉกรรจ์หน้าตาดุร้ายอีกผู้หนึ่งถลันออกมา ร้องว่า “หลีตาซัวแห่ง**อุ้ยท้อมึ้ง** *(สำนักองคุลีมาล)* มาแล้ว”

ขาดคำ กระแทกอาวุธโบราณรูปจันทร์เสี้ยวมายังศีรษะ

แนฮ้วยลงมือห้ากระบวนท่า ทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัส แต่ง่ามมือก็ถูกกระแทกฉีกขาด

เมื่อทิ่มแทงสังหารผู้ท้าสู้คนที่เจ็ด ปากแผลของแนฮ้วยก็หลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง

เมื่อถึงคนท้าสู้คนที่สิบเอ็ด **ฉิกเซียวกิม**แห่งคุนลุ้นตะวันตก แนฮ้วยต้องสังเวยบาดแผลอีกสายหนึ่ง ค่อยฆ่ามันได้

แนฮ้วยความจริงบาดเจ็บสาหัสอยู่แล้ว ตอนนี้สถานการณ์ยิ่งมายิ่งคับขัน

เมื่อคนท้าสู้คนที่สิบสองคอไต้ซัวถือทวนยาวหนึ่งวาปรากฏออกมา สีหน้าแนฮ้วยยิ่งขาวซีด รอยยิ้มแสยะบนใบหน้าคอไต้ซัวยิ่งเข้มข้น

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า “เรารับศึกแทนเจ้า เป็นอย่างไร?”

สุ้มเสียงดังขึ้นที่ด้านหลังคอไต้ซัว

คอไต้ซัวหันขวับไป ได้ยินเสียงกู่ด้วยพิโรธคำหนึ่ง

ในเสียงกู่ ทวนของคอไต้ซัวหักสะบั้นเป็นท่อนๆ กระดูกซี่โครงก็หักสลาย ถูกเหวี่ยงออกนอกทางเดิน ปะทะชนผู้คนหลายคนล้มระเนระนาด

ผู้มาผมดำยาวสยาย กลับเป็นอดีตผู้ผยองผมขาวที่กลางวันผมดำกลางคืนผมขาว...**พยัคฆ์คำรามจันทร์เนียบโชยโซ้ว**

แนฮ้วยทักทายว่า “ท่านมาแล้ว?”

“เจ้ารับบาดเจ็บแล้ว?”

“หากคิดลงมือ ท่านนับว่ามาผิดเวลา”

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวว่า “ไม่ เรามาทันเวลาพอดี” สุ้มเสียงมันแฝงความอบอุ่น กล่าวว่า “เจ้าทำให้พี่น้องเรากลับตัวกลับใจยอมรับผิด เรารับศึกแทนเจ้าจะเป็นไร?”

แนฮ้วยยังไม่ตอบคำ คนท้าสู้คนที่สิบสามก็กวัดแกว่งหอกจ้วงแทงมา

พยัคฆ์คำรามจันทร์ตีโต้ในบัดดล

มันกู่ร้องพลางลงมือ คนผู้นั้นก็จบชีวิตในเสียงกู่

จวบกระทั่งคนท้าสู้คนที่สามสิบเอ็ดก้าวออกมา พยัคฆ์คำรามจันทร์เริ่มหลั่งโลหิตแล้ว

เมื่อคนท้าสู้คนที่สามสิบเก้าล้มลง มันก็รับบาดแผลเจ็ดแปดแห่ง

แนฮ้วยร้องว่า “ให้เรารับมือ”

แต่คำพูดที่ลี้งักหลุยร้องบอกก่อนที่ประตูจะปิดลง นับว่าแฝงอำนาจดึงดูดอย่างใหญ่หลวง

ไม่ว่าผู้ใดก็ยอมเสี่ยงอันตรายของชีวิต เพื่อเลื่อนขึ้นเป็นผู้ช่วยของลี้งักหลุย เสพสุขวาสนาไม่สิ้น

หลังความปั่นป่วนวุ่นวาย ปรากฏคนผู้หนึ่งถือดาบพระ ก้าวยาวๆ เข้ามา ร้องว่า “เปี้ยงแซบุ้นแห่ง**ฮุดเต็งก่ายตอมึ้ง** *(สำนักดาบพระโคมธรรม)* ขอรับการสอนสั่ง”

แนฮ้วยผงกศีรษะเป็นการคารวะตอบ

มันรับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นไม่คิดกล่าวมากความ

เปี้ยงแซบุ้นร่ายรำดาบพระ เจ็ดดาบรวมเป็นหนึ่งกระบวนท่า หนึ่งกระบวนท่ามีเจ็ดเปลี่ยนแปร ทุกท่วงท่าล้วนเผ็ดร้อนดุร้าย

แนฮ้วยตวัดเขี่ยกระบี่ขึ้น เสียงฉึกเมื่อแทงใส่คอหอยเปี้ยงแซบุ้น

เปี้ยงแซบุ้นกุมลำคอล้มลง

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งถือพลั่ววงเดือนสืบเท้าออกมาส่งเสียงปานระฆังมหึมาว่า “**อี้ซัวดิ่งไฮ้** *(ย้ายภูเขาถมทะเล)* ทังแป๊ะอั่วขอรับการสอนสั่ง”

แนฮ้วยลงมือด้วยสามกระบวนท่า ก็ทิ่งแทงมันล้มลง

ชายฉกรรจ์หน้าตาดุร้ายอีกผู้หนึ่งถลันออกมา ร้องว่า “หลีตาซัวแห่ง**อุ้ยท้อมึ้ง** *(สำนักองคุลีมาล)* มาแล้ว”

ขาดคำ กระแทกอาวุธโบราณรูปจันทร์เสี้ยวมายังศีรษะ

แนฮ้วยลงมือห้ากระบวนท่า ทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัส แต่ง่ามมือก็ถูกกระแทกฉีกขาด

เมื่อทิ่มแทงสังหารผู้ท้าสู้คนที่เจ็ด ปากแผลของแนฮ้วยก็หลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง

เมื่อถึงคนท้าสู้คนที่สิบเอ็ด **ฉิกเซียวกิม**แห่งคุนลุ้นตะวันตก แนฮ้วยต้องสังเวยบาดแผลอีกสายหนึ่ง ค่อยฆ่ามันได้

แนฮ้วยความจริงบาดเจ็บสาหัสอยู่แล้ว ตอนนี้สถานการณ์ยิ่งมายิ่งคับขัน

เมื่อคนท้าสู้คนที่สิบสองคอไต้ซัวถือทวนยาวหนึ่งวาปรากฏออกมา สีหน้าแนฮ้วยยิ่งขาวซีด รอยยิ้มแสยะบนใบหน้าคอไต้ซัวยิ่งเข้มข้น

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า “เรารับศึกแทนเจ้า เป็นอย่างไร?”

สุ้มเสียงดังขึ้นที่ด้านหลังคอไต้ซัว

คอไต้ซัวหันขวับไป ได้ยินเสียงกู่ด้วยพิโรธคำหนึ่ง

ในเสียงกู่ ทวนของคอไต้ซัวหักสะบั้นเป็นท่อนๆ กระดูกซี่โครงก็หักสลาย ถูกเหวี่ยงออกนอกทางเดิน ปะทะชนผู้คนหลายคนล้มระเนระนาด

ผู้มาผมดำยาวสยาย กลับเป็นอดีตผู้ผยองผมขาวที่กลางวันผมดำกลางคืนผมขาว...**พยัคฆ์คำรามจันทร์เนียบโชยโซ้ว**

แนฮ้วยทักทายว่า “ท่านมาแล้ว?”

“เจ้ารับบาดเจ็บแล้ว?”

“หากคิดลงมือ ท่านนับว่ามาผิดเวลา”

พยัคฆ์คำรามจันทร์กล่าวว่า “ไม่ เรามาทันเวลาพอดี” สุ้มเสียงมันแฝงความอบอุ่น กล่าวว่า “เจ้าทำให้พี่น้องเรากลับตัวกลับใจยอมรับผิด เรารับศึกแทนเจ้าจะเป็นไร?”

แนฮ้วยยังไม่ตอบคำ คนท้าสู้คนที่สิบสามก็กวัดแกว่งหอกจ้วงแทงมา

พยัคฆ์คำรามจันทร์ตีโต้ในบัดดล

มันกู่ร้องพลางลงมือ คนผู้นั้นก็จบชีวิตในเสียงกู่

จวบกระทั่งคนท้าสู้คนที่สามสิบเอ็ดก้าวออกมา พยัคฆ์คำรามจันทร์เริ่มหลั่งโลหิตแล้ว

เมื่อคนท้าสู้คนที่สามสิบเก้าล้มลง มันก็รับบาดแผลเจ็ดแปดแห่ง

แนฮ้วยร้องว่า “ให้เรารับมือ”

พยัคฆ์คำรามจันทร์หอบหายใจกล่าวว่า“เจ้าไม่เห็นมีสภาพดีกว่าเรา”

มันฟาดผู้มาคอหักในฝ่ามือเดียว แต่ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามเตะใส่เท้าหนึ่ง กระอักโลหิตออกมาสามคำ

คนท้าสู้คนที่สี่สิบเอ็ดถือแส้หางเสือจู่โจมเข้ามา

แนฮ้วยคิดรับศึกแทนพยัคฆ์คำรามจันทร์ แต่ทางเดินคับแคบ ไม่อาจก้าวล้ำออกไป

ทันใด เบื้องนอกบังเกิดเสียงปั่นป่วน แว่วเสียงต่อสู้ดังมา แนฮ้วยถือกระบี่ฝ่าออกไป พยัคฆ์คำรามจันทร์ยังเฝ้าหน้าห้องชั้นในไว้

เห็นบุคคลราตรีหลายคนเข้าสู่ที่ทำการกรมเมือง ต่อสู้กับขุมกำลังของลิ้งักหลุยอย่างดุเดือด

แนฮ้วยส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า “พวกท่านมาแล้ว”

ผู้มาคือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร เต็งเซี้ยงอี ถังเค่ง และย่งเซ้ง

ชาวยุทธจักรห้าวหาญองอาจ มาตรว่าในใจต่างมีที่ห่วงพะวง แต่ขอเพียงได้เคียงบ่าเคียงไหล่กับสหาย แม้ต้องสู้ตายก็ไม่ยอมถดถอยหนี

ลิ้งักหลุยนำกำลังมาร่วมร้อยคน มีมือดีอยู่ไม่น้อย

เพียงแต่พยัคฆ์คำรามจันทร์ที่มีฝีมือกล้าแข็งที่สุดแปรพักตร์ นักศึกษาขวานใหญ่ งั้งอู่ซิ่งงั้งอู่หงีทยอยเสียชีวิต ลี้ฮก ลี้หุยก็ถูกลิดรอน เป็นเหตุให้ขุมกำลังลดทอนไปมากหลาย

แต่แนฮ้วยและพยัคฆ์คำรามจันทร์เฉกเช่นเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้า ฝ่ายตรงข้ามยังมีมือดีอย่างน้อยห้าสิบคน

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร เต็งเซี้ยงอี ถังเค่ง และย่งเซ้งเข่นฆ่าชั่วขณะ โค่นฝ่ายตรงข้ามล้มลงสิบคน แต่คนทั้งสี่ก็รับบาดเจ็บไม่น้อย

ทันใด ทหารสวมใส่เครื่องแบบใหม่เอี่ยมลออแถวหนึ่งเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่สองฟากข้าง คนผู้หนึ่งประคองกล่องแพรใบหนึ่งเดินเข้ามา

อย่างโอ่อ่าผ่าเผย กลับเป็นเจ้าพนักงานผู้น้อยบุ้นเจียง

นายทหารที่นำขบวนตวาดว่า “หยุดมือ รับราชโองการ!”

ราชโองการของฮ่องเต้ทรงประสิทธิภาพกว่าทุกสิ่ง บริวารของลี้งักหลุยที่เหลืออยู่ทั้งสี่สิบกว่าคนล้วนคุกเข่าลง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและพวก คิดไม่ถึงจะเกิดเหตุการณ์ไม่คาดหมายเช่นนี้

แม้แต่แนฮ้วยก็คิดไม่ถึง

แต่ราชโองการยากขัดขืน ในที่สุดแนฮ้วย พยัคฆ์คำรามจันทร์ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรและพวกก็คุกเข่าลงรับราชโองการ

ราชโองการของฮ่องเต้มีใจความว่า “ด้วยฮ่องเต้ทรงทราบว่า คดีปล้นเงินภาษีเมืองแชฉั้ง สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถูกปรักปรำ แผนขโมยเงินภาษีเป็นลี้งักหลุยกำหนดขึ้น ดังนั้นมีพระบัญชาให้แนฮ้วยและเจ้ามือปราบจับกุมคนผู้นี้ สำเร็จโทษตามกระบิลเมือง เงินภาษีของเมืองแชฉั้งไม่ต้องเรียกเก็บอีกเพียงให้หน่วยงานที่รับผิดชอบนำส่งเงินภาษีแก่กองคลัง เหตุการณ์ปล้นคุกขัดขืนการจับกุม เป็นผู้นำสำนักไร้อาจารย์กวนปวยโต่ววางแผนขึ้น บัดนี้กวนปวยโต่วเสียชีวิต ไม่อาจสืบสาวเอาความได้ สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคุ้มกันเงินภาษีอย่างเต็มกำลัง ดังนั้นทรงแต่งตั้งเป็น**ฮู่ก๊กเปียเก๊ก** *(สำนักคุ้มกันภัยพิทักษ์เมือง)* ให้หัวหน้าสำนักกอฮวงเหลียงเดินทางเข้าเมืองหลวงรับการอวยยศ ส่วนบริวารของลี้งักหลุยที่เข้าร่วมกับเรื่องนี้ เห็นแก่ไม่ทราบเรื่องไม่มีความผิด ให้ทำความดีลบล้างความผิดติดตามจับกุมเขี้ยวเล็บของลี้งักหลุยดำเนินคดีตามกฎหมาย

อนึ่ง เรื่องทั้งหมดที่กระจ่างเปิดเผย เป็นผลจากการสืบสวนคลี่คลายของโป๋วจงจือ ทรงรับสั่งชมเชยโป๋วตั่วนั้งเป็นพิเศษ”

ลี้งักหลุยแม้มีตำแหน่งหน้าที่สูงส่ง แต่ยังไม่เทียบเท่าโป๋วตั่วนั้ง

อย่าว่าแต่นี่เป็นราชโองการ

สถานการณ์แปรเปลี่ยนกลับกลาย คนของลี้งักหลุยไม่มีผู้ใดกล้าลงมืออีก ทุกผู้คนคิดถอนตัวออกจากเหตุการณ์ ปรารถนาใคร่จับตัวลี้งักหลุยรุมสับเป็นหมื่นท่อน เพื่อแสดงว่าตัวเองบริสุทธิ์

ผู้ที่รู้สึกเหนือความคาดหมายที่สุดคือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรความจริงถูกสั่งปิด มันตกเป็นผู้ต้องหานำจับ แต่แล้วสำนักกลายเป็นสำนักคุ้มกันภัยพิทักษ์เมือง ตนเองกลายเป็นขุนนางแล้ว

พริบตานั้นมันโขกศีรษะเป็นพัลวัน ร้องดังๆ ว่า "เป็นพระมหากรุณาขอพระองค์ทรงมีพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี"

ถังเค่งก็ยินดีเช่นกัน

มีแต่เต็งเซี้ยงอีตะลึงลานกับที่

ราชโองการนี้นอกจากพลิกรูปคดี ยังมีเจตนาและสะกดปฏิกิริยาของราษฎร ป้ายความผิดทั้งหมดไปที่ลี้งักหลุย สำหรับเรื่องนี้ผลักไปที่กวนปวยโต่ว จะอย่างไรกวนปวยโต่วตายแล้ว เรื่องนี้ย่อมเลิกแล้วกันไป

แต่เต็งเซี้ยงอีทราบว่ากวนปวยโต่วไม่ผิด ระหว่างที่มันถูกจำคุก ได้ช่วยเหลือผู้ต้องขังด้วยกัน เป็นเหตุให้ถูกคนของลี้งักหลุยทำร้ายถึงแก่ชีวิต ดังนั้นนางร้องว่า "ไม่ กวนตั่วกอไม่ผิด"

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามายังเต็งเซี้ยงอีเป็นจุดเดียว หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรรีบกล่าวว่า "เต็งโกวเนี้ยอย่าได้กล่าวเหลวไหล"

เต็งเซี้ยงอียังร่ำร้องว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนปล้นคุก ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกวนตั่วกอ เขาปล้นคนรวยช่วยคนจน เพราะพลั้งมือทำร้ายราษฎร ยอมรับโทษจำคุก ไม่เคยกระด้างกระเดื่องต่อบ้านเมือง"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า "เต็งโกวเนี้ย ฮ่องเต้ทรงพระปรีชาสามารถ เรื่องนี้ค่อยๆ สืบสาว ท่านอย่าเจ้าอารมณ์ ทำลายอนาคตตัวเองไป"

เต็งเซี้ยงอีใช้สายตาที่ชาเย็นมองดูเจ้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร คล้ายไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน กล่าวว่า "ตอนนี้ท่านพ้นมลทิน ได้สมมาดปรารถนา มลทินของผู้อื่นย่อมไม่จำเป็นต้องล้างแล้ว"

เจ้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรหน้าแดงก่ำ ตวาดคำ "เหลวไหล" บุ้นเจียงพลันตวาดว่า "บังอาจ กลับกล้าขัดราชโองการ"

บริวารของลี้งักหลุยและผู้คนที่บุ้นเจียงนำมา พากันรายล้อมเข้าหาเต็งเซี้ยงอี

ถังเค่งพลันกระโดดปราดออกไป ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับเต็งเซี้ยงอี

เต็งเซี้ยงอีใจสั่นสะท้าน ตวาดเบาๆ ว่า "หลีกไป"

ถังเค่งร้องดังๆ ว่า "เราไม่ไป ตลอดทางพวกเราร่วมทางกัน ตอนนี้ก็เช่นกัน"

เต็งเซี้ยงอีตื้นตันใจยิ่ง นอกจากผูกพันความเป็นตายกับกวนปวยโต่วแล้ว นางไม่เคยบังเกิดความรู้สึกสนิทชิดใกล้เช่นนี้มาก่อน

แนฮ้วยพลันเดินออกไป เดินถึงข้างกายบุ้นเจียง บุ้นเจียงถอยกายด้วยความตระหนกก้าวใหญ่ แต่แนฮ้วยกระซิบที่ข้างหูมันว่า "เราทราบมหาเสนาบดีโป่วล่วงรู้ว่าจูกัวะซิงแซสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ กำลังรวบรวมหลักฐานมัดตัวมัน จึงแสร้งประพฤติเป็นคนดีอัญเชิญราชโองการจัดการกับลี้งักหลุย เจ้าก็มีความดีความชอบที่ส่งข่าวไป..."

บุ้นเจียงถามเบาๆ ว่า "ท่านคิดทำอย่างไร?"

แนฮ้วยกล่าวสั้นๆ ว่า "เต็งโกวเนี้ยเป็นคนของจูกัวะซิงแซ"

สีหน้าบุ้นเจียงปรากฏแววลังเล ในที่สุดร้องว่า "โจรทรยศกวนปวยโต่วใช่ถูกปรักปรำหรือไม่ เราจะทูลขอให้ทบทวนเรื่องนี้ใหม่ พวกเจ้าสงบจิตใจรอคอยเถอะ" พลางชักชวนผู้คนที่ร่วมทางล่าถอยไปด้านข้าง

แนฮ้วยรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย เขาเสียโลหิตมากเกินไป หากมิใช่พยัคฆ์คำรามจันทร์รุดมาช่วยเหลือ คงไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้

พยัคฆ์คำรามจันทร์ก็รับบาดเจ็บไม่น้อย แต่ยังตบไหล่แนฮ้วย บอกว่ามันตอบแทนบุญคุณแนฮ้วยแล้ว ฉวยโอกาสยัดของสิ่งหนึ่งไปในมือแนฮ้วยกล่าวเบาๆ “เราไม่พอใจต่อการกระทำของสองพ่อลูกตระกูลลี้ ฉวยโอกาสที่เกิดการปล้นคุก หยิบฉวยภาพกะโหลกใบนี้มา เราก็ไม่ทราบว่าของนี้มีประโยชน์ใด แต่ทุกผู้คนคล้ายต้องการมัน ขอมอบให้กับเจ้าแล้ว”

แนฮ้วยตื่นตันใจยิ่ง ร้องถามว่า “ท่าน...”

พยัคฆ์คำรามจันทร์เดินออกจากที่ทำการกรมเมือง กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า “เราจะไปหาพี่น้องเรา เป็นพี่น้องวันหนึ่ง เฉกเช่นพี่น้องชั่วชีวิต” กล่าวจบ เงาหลังมันหายลับกับพื้นหิมะ

แนฮ้วยบังเกิดความเลื่อนลอย พลันได้ยินเสียงโครม ประตูห้องชั้นในถูกเปิดออก

เจ้ามือปราบมือเปล่าหมัดเปลือย มุ่งจู่โจมใส่ตำแหน่งที่ไม่สำคัญและยากระวังป้องกันของฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองต่อสู้กันครึ่งชั่วยาม ลี้งักหลุยถูกฉีกใบหูซ้าย นิ้วเท้าก้อยข้างซ้ายถูกเหยียบหัก นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวาถูกเตะแหลกละเอียด ตะโพกขวาถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง ผมเผ้าถูกกระชากหลุดกระจุกใหญ่ ปลายจมูกก็ถูกเฉียดผ่านบาดแผล

มันแม้รับบาดเจ็บหลายแห่ง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงพลังการฝึกปรือ

มันความจริงจับกระบี่ด้วยมือเดียว ไม่ว่าเพลงกระบี่แน่นหนากราดเกรี้ยวปานใด ยังไม่อาจทำร้ายเจ้ามือปราบได้

แต่มันพอจับกระบี่ด้วยสองมือ สภาพการณ์ก็ผิดแผกแตกต่างไป

ไม่ว่าเจ้ามือปราบกระโดดหลบหลีก ถลันหลบเลี่ยงอย่างไร ล้วนไม่อาจรอดจากกระบี่สองมือที่ตะลุยได้

เจ้ามือปราบยามคับขันกลับกระทำเรื่องหนึ่ง

มันเตะโต๊ะเชิงเทียนล้มลง

ภายในห้องคงเหลือเทียนไขเล่มหนึ่ง

เจ้ามือปราบยังโถมใส่เทียนไขเล่มนั้น

ลี้งักหลุยรีบวกกระบี่เข้าสกัด พลังกระบี่เกรี้ยวกราดรุนแรง

เจ้ามือปราบถลันหลบแต่ไกล กระบี่พอแทงพลาดผิด กระแสลมกระบี่กระโชกเทียนไขดับไป

ภายในห้องมืดมิดสนิทในบัดดล

ในความมืด ไม่ว่าผู้ใดก็มองไม่เห็นผู้ใด

ลี้งักหลุยเงี่ยหูฟัง แต่อีกฝ่ายหนึ่งปราศจากสุ้มเสียงใด

ในที่สุดลี้งักหลุยไม่อาจสะกดกลั้นใจ ร่ายรำกระบี่จากข้างกายตกลง รุกเร้าทุกซอกมุมภายในห้องเป็นจุดอับ ขอเพียงเจ้ามือปราบยังอยู่ภายในห้อง ต้องถูกทิ่มแทงปรุพรุนแน่นอน

กระแสลมกระบี่อลวนไปทั่วห้อง

...ใต้กระแสลมกระบี่ ผู้ใดเป็นผู้ใดตาย?

ในห้องหับอันมืดมิด ทั้งสองประมือเพียงท่าเดียว

ลี้งักหลุยรู้สึกเจ้ามือปราบลอยตัวขึ้นมา ดังนั้นจู่โจมกระบี่ในบัดดล

เป็นสภาวะกระบี่ต้องฆ่าให้จงได้

เสียงเชียะคราหนึ่ง กระบี่แทงใส่ท้องน้อยเจ้ามือปราบ

ลี้งักหลุยขณะลิงโลดยินดี เจ้ามือปราบกลับคุกคามเข้ามา ปล่อยให้คมกระบี่ทะลุร่าง ฉวยโอกาสสยบจุดของลี้งักหลุยเจ็ดแห่ง

...เจ้ามือปราบยินยอมถูกกระบี่ทะลุร่าง เพื่อคร่ากุมคนทั้งเป็น

ลี้งักหลุยล้มระทวยลง ทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านฆ่าเราเถอะ”

เจ้ามือปราบส่งเสียงไอ กล่าวอย่างยากเย็นว่า “เราไม่มีสิทธิ์ฆ่าท่าน”

ลี้งักหลุยได้ยินเสียงโลหิตบนร่างเจ้ามือปราบหยดหยาดลงกับพื้น

ต้องกล่าวว่า “ที่แท้ท่านตอนเสี่ยงชีวิต ยังดุดันกว่าแนฮ้วยอีก”

“ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เราหากไม่ยอมเสียสละ ไม่มีทางคร่ากุมท่านได้”

“ด้วยพลังฝีมือของท่าน คิดคร่ากุมเราไม่ง่ายนัก แต่หากคิดฆ่าเราหายากลำบากไม่”

เจ้ามือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า “พวกท่านอยู่ดีๆ ไฉนคิดฆ่าคน แม้แต่ชีวิตของตัวเองก็ไม่มีข้อยกเว้น”

ลี้งักหลุยเงียบงันชั่วขณะ จึงถามว่า “ในชีวิตท่าน...หรือไม่เคยคิดฆ่าผู้ใดมาก่อน?”

“เราคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง...”

ไม่ทันกล่าวจบ ก็เปิดประตูห้องคุมตัวลี้งักหลุยออกไป

แนฮ้วยเห็นเจ้ามือปราบเป็นฝ่ายชนะ ย่อมยินดียิ่ง เห็นท้องน้อยมันยังปักไว้ด้วยกระบี่เล่มหนึ่ง สร้างความแตกตื่นจนรีบโถมเข้าไป จี้สกัดจุดรอบปากแผลของเจ้ามือปราบหลายแห่ง ค่อยถอนกระบี่ออกมา พอกทายาพันแผลให้

บุ้นเจียงพลันตวาดสั่งว่า “ลงมือฆ่า”

ผู้คนที่ร่วมทางมากับมัน ชักอาวุธโถมเข้ามา เจ้ามือปราบตวาดด้วยโทสะ “หยุดมือ”

ทุกผู้คนชะงักร่างลง เจ้ามือปราบกล่าวว่า “เราเป็นคนจับตัวมัน เราจะคุมตัวมันกลับเมืองหลวงไปพิจารณาโทษตามกฎหมาย”

บุ้นเจียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เจ้ากล้าขัดราชโองการ?”

เจ้ามือปราบงงงันวูบ แนฮ้วยผงกศีรษะต่อมัน กล่าวว่า “เพิ่งมีราชโองการ ให้ประหารชีวิตลี้งักหลุย”

เจ้ามือปราบบังเกิดความเลื่อนลอย พลันปรากฏคนผู้หนึ่งถลันวูบมาจ้วงแทงดาบใส่กลางหลังลี้งักหลุย

ลี้งักหลุยแผดร้องออกมา เลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นสู่สมอง จุดที่ถูกปิดสกัดไว้ล้วนคลายออก พอเหลียวขวับไป เห็นเจ้าของดาบคือกวนเซี่ยวซู่ ต้องลืมตาฉีกขาด ร้องว่า “พวกเจ้า...คิดฆ่า...ปิดปาก...”

กวนเซี่ยวซู่แทงใส่ขั้วหัวใจมันอีกดาบหนึ่ง ลี้งักหลุยโลหิตฉีดชโลม ในที่สุดล้มตายลง

เจ้ามือปราบและแนฮ้วยล้วนล่วงรู้เจตนาของมหาเสนาบดีโป่ว เรื่องนี้เมื่อล้มเหลวในขั้นสุดท้าย ก็คิดฆ่าลี้งักหลุยเป็นการปิดปาก แต่ลี้งักหลุยมีลางสังหรณ์แต่แรก แพร่งพรายความลับต่อพวกเขาก่อน

แนฮ้วยถลึงใส่กวนเซี่ยวซู่ คิดฆ่าคนต่ำช้านี้กับมือ พลันได้ยินเต็งเซี้ยงอีร้องเรียกว่า “เซี่ยวซู่”

ที่แท้ระหว่างที่อยู่ในสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ถังเค่งบอกต่อเต็งเซี้ยงอีว่าคนผู้นี้เป็นตี่ตี๋ของกวนปวยโต่ว

กวนเซี่ยวซู่เหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นเป็นหญิงสาวสะคราญประดุจหยกนางหนึ่ง ไม่ทราบว่าเป็นใคร หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกล่าวว่า “คันเกาทัณฑ์น้อย นางเป็นสหายผู้รู้ใจของกอกอเจ้ากวนปวยโต่ว กอกอเจ้าฝากฝังให้เต็งโกวเนี้ยดูแลเจ้า”

ที่แท้กวนเซี่ยวซู่เป็นเพื่อนเล่นของถังเค่ง มีชื่อเล่นว่าคันเกาทัณฑ์น้อย

กวนเซี่ยวซู่ทราบว่า แนฮ้วยและพวกไม่ปล่อยปละละเว้นตัวเอง เห็นในกลุ่มศัตรูกลับมี “พวกเดียวกัน” คนหนึ่ง รีบสะอึกเข้าไปเรียกหาว่า “เต็งเจ้เจ๊ ตั่วกอมักพูดถึงท่านอยู่เสมอ”

แนฮ้วยเห็นเช่นนั้น ทราบว่าเต็งเซี้ยงอีต้องปกป้องชื่อเสียงและเครือญาติของกวนปวยโต่ว ได้แต่สะกดกลั้นใจไม่ลงมือ

บุ้นเจียงเห็นตนเองปฏิบัติหน้าที่ลุล่วง พลันร้องสั่งให้เดินทางกลับ นำกำลังของมันจากไป

เจ้ามือปราบหลังจากห้ามโลหิตพันบาดแผล ก็ขับไล่บริวารของลี้งักหลุยจากไป สั่งการให้พนักงานกรมเมืองป่าวประกาศยกเลิกเก็บภาษีราษฎร

จวบกระทั่งฟ้าสาง ทั้งสองค่อยกลับสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร แนฮ้วยและเจ้ามือปราบรับบาดเจ็บสาหัส ต้องประคับประคองกันและกันตลอดทาง

เมื่อถึงหน้าสำนัก เห็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรลืมความเหน็ดเหนื่อยและอาการบาดเจ็บ ทั้งลืมสิ้นถึงความคับแค้นที่ได้รับ สั่งคนตกแต่ง สถานที่เป็นการใหญ่ ไม่ทันสังเกตเห็นการมาของแนฮ้วยและพวก

ถังเค่งเป็นคนชักนำแนฮ้วยและเจ้ามือปราบเข้าสำนักขึ้นสู่ห้องหับชั้นบน พลันปรากฏสตรีสาวหน้าตาหมดจดงดงามพลิ้วกายมา คือกอเฮียวซิมเอง

ถังเค่งแนะนำนางต่อแนฮ้วยและพวก กอเฮียวซิมล้วงผ้าขาวที่เรือเหลืองออกมาผืนหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็นของที่คนของกรมเมืองต้องการหาไม่ทราบมีประโยชน์ใด?”

เจ้ามือปราบส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า “นี่เป็นผ้าห่อศพของ**เล่าเก๊กจู้** *(เจ้าสำนักคนก่อน)* กระมัง?”

กอเฮียวซิมรับคำ แนฮ้วยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกเราก็ไม่ทราบนี่มีประโยชน์อันใด...”

เอ่ยถึงตอนนี้ฉุกใจคิด ล้วงหนังมนุษย์ที่พยัคฆ์คำรามจันทร์ก่อนไปยัดเยียดให้ออกมา พอคลี่ดู เห็นบนหนังมนุษย์ปักรูปโครงกระดูกกะโหลกใหญ่น้อยสิบกว่าโครง กำลังเดินทางสู่งานเลี้ยงอัครฐาน แต่ประทีปโคมไฟถ้วยชามภาชนะยังไม่ครบถ้วน

กอเฮียวซิมเห็นภาพโครงกระดูกกะโหลกมากมาย ต้องอุทานออกมาคำหนึ่ง แนฮ้วยทราบว่าหนังมนุษย์ผืนนี้ไม่ทราบถลกจากร่างคนไร้ความผิดมากน้อยเท่าใด สร้างความลำบากยากใจ

มิคาด ภาพกะโหลกพอวางทับลงบนผ้าห่อศพ กลับเปล่งประกายสะท้อนแสงชนิดหนึ่ง

แนฮ้วยรีบจัดมุมภาพกะโหลกกับหนังมนุษย์ให้เท่ากัน เห็นบนโครงกระดูกกะโหลกปรากฏรหัสสะท้อนแสงจำนวนมาก กระจายไปทั้งแผ่นภาพ

เจ้ามือปราบเข้าใจในบัดดล ทอดถอนชมเชยว่า "อาจารย์อ๋าฮวยไม่เสียทีที่เป็นผู้เชี่ยวชาญการสักจริงๆ เล่าเก๊กจุ้เสียชีวิตนานปี แต่รอยสักบนร่างยังประทับติดบนผ้าห่อศพ ขอเพียงวาดภาพกะโหลกส่วนใดส่วนหนึ่งขึ้น ประกบรวมกับผ้าห่อศพ รหัสต่างๆ จะปรากฏขึ้นเอง"

...ภาพกะโหลกนี้เป็นโป่วตั่วนั้งสั่งให้ลี้บ่วงตงถักทอขึ้น ย่อมไม่ละเอียดสมบูรณ์ เมื่อประกบติดกับผ้าห่อศพ กลับบังเกิดประสิทธิผลพิสดารเผยเห็นรหัสต่างๆ ซึ่งบอกที่ตั้งกำลังทหารในวังหลวงอย่างละเอียด

แนฮ้วยกล่าวด้วยความยินดีว่า "เราจะส่งมันกลับไปให้กับจูก๊วะซิงแซ..." ไม่ทันขาดคำ พลันยัดผ้าห่อศพและภาพกะโหลกไปในมือกอเฮียวซิมเงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อ

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าควบเหยาะย่างมายังตรอกข้างของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร เสียงโครมคราหนึ่ง คล้ายมีคนร่วงหล่นลงจากหลังม้า

แนฮ้วยและเจ้ามือปราบผลักเปิดหน้าต่างด้านทิศใต้มองลงไป เห็นในตรอกมีม้าตัวหนึ่ง บนหลังม้าแปดเปื้อนคราบโลหิต คนผมดำสยายผู้หนึ่งฟุบร่างกลางพื้นหิมะ พื้นหิมะขาวโพลนแปดเปื้อนคราบสีแดงที่บาดตาบาดใจ

แนฮ้วยและเจ้ามือปราบกระโดดลงไป ประคองคนผู้นั้นขึ้นร้องโพล่งว่า "เนียบโซยโซ้ว"

คนหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน กลับเป็นพยัคฆ์คำรามจันทร์เนียบโซยโซ้ว

พยัคฆ์คำรามจันทร์หลั่งโลหิตสีดำจากใบหูจมูกปาก ลืมตาอย่าง

ยากเย็น กล่าวว่า "พี่น้องเรา...เฮ้งเมี่ยกุน...หลอกถามวิธีสร้าง...น้ำเต้าสามวิเศษ...จากเรา จากนั้น...แพร่พิษสังหาร...เราแค้นนัก..."

มันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด สุ้มเสียงพลันขาดหาย คนสิ้นใจตาย ผมดำทั่วศีรษะกลับกลายเป็นขาวโพลนทีละน้อย

แนฮ้วยคับแค้นเสียใจยิ่ง การตายของพยัคฆ์คำรามจันทร์ สืบเนื่องจากตนเองซักนำมันไปหาพี่น้องที่หักหลัง สุดท้ายเฮ้งเมี่ยกุนยังคงทำร้ายพยัคฆ์คำรามจันทร์ถึงแก่ชีวิต

แนฮ้วยสาบานต้องแก้แค้นแทนพยัคฆ์คำรามจันทร์ให้จงได้

ยามนั้น ถังเค่งกระโดดตามลงมา เห็นพยัคฆ์คำรามจันทร์หลั่งเลือดชโลมพื้นหิมะ ต้องตะลึงลานกับที่

เจ้ามือปราบกล่าวว่า "เราสองไปตามล่าเฮ้งเมี่ยกุน เจ้ากลับไปรับภาพกะโหลกและผ้าห่อศพ เรากับน้องแซ่ถังจะฝังศพเนียบโชยโซ้วแล้วค่อยว่ากล่าว"

แนฮ้วยรับคำ โผพุ่งขึ้นบนหลังคา ขณะจะทะลวงเข้าห้องหอ พลันฉุกคิดว่าเจ้ามือปราบถูกกระบี่ที่ท้องน้อย ยิ่งไม่ควรปล่อยให้มันขุดศพ มาตรว่าคิดขุดก็ควรขุดร่วมกับมัน

นึกถึงตอนนี้ กระโดดลงสู่พื้น กลับเห็นเจ้ามือปราบกล่าวกับถังเค่งหลายคำ จากนั้นชักกระบี่หยกของลี้งักหลุย แทงปราดใส่ถังเค่ง

ถังเค่งไหนเลยรับกระบี่ของมันได้ ถูกกระบี่แทงใส่ล้มลงกลางพื้นหิมะ เจ้ามือปราบยังจ้วงแทงกระบี่ตามติดลง

แนฮ้วยร้องคำ "ใต้กระบี่ไว้ไมตรี" พุ่งตัดเรียดดินเข้าไปปัดป่ายกระบี่นี้เบนเบือน ร้องถามว่า "ท่านเพราะเหตุใด?"

สีหน้าเจ้ามือปราบปรากฏแววโศกซึ้งถึงที่สุด ถังเค่งบนพื้นร้องดังๆ ว่า "มันบอกว่าลี้บ่วงตงเป็นบุตรชายมัน มันบอกว่าลี้บ่วงตงเป็นบุตรชายมัน"

แนฮ้วยฉุกใจคิด กล่าวว่า “ท่านบอกว่าคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง ที่แท้คิดแก้แค้นให้กับบุตรชาย”

เจ้ามือปราบหัวร่ออย่างหดหู่ว่า “เรามีบุตรชายเพียงคนเดียว ทั้งนี้เพราะไม่ต้องการให้มันยึดอาชีพของเรา ดังนั้นส่งมอบให้มหาเสนาบดีโป่วขอให้ยกมันแก่ครอบครัวที่มีอันจะกิน มหาเสนาบดีโป่วยกบ่วงตงให้ลี้งักหลุยดูแล คิดไม่ถึงกลับถูกเด็กน้อยนี้ฆ่าทิ้ง”

“บุตรชายท่านถูกฆ่า เพราะสืบเนื่องจากลี้งักหลุยตามใจมัน ท่านสมควรเอาผิดกับลี้งักหลุย ถังเค่งหามีความผิดไม่”

“เราก็ทราบมันไม่ผิด แต่ชีวิตของบุตรชายเรา ต้องให้มันชดใช้ด้วยชีวิต ลี้งักหลุยตายแล้ว มันก็ต้องตาย”

แนฮ้วยแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เราเข้าใจว่าท่านสัตย์ซื่อเที่ยงธรรม ที่แท้พอถูกความรู้สึกส่วนตัวครอบงำ ก็ไม่จำแนกความผิดถูก เข่นฆ่าทำร้ายคนไร้ความผิด”

“ทั้งนี้เพราะเจ้าไม่มีบุตรชาย ไม่ล่วงรู้ความรู้สึกของการสูญเสีย”

แนฮ้วยขวางอยู่เบื้องหน้าถังเค่ง กล่าวว่า “หากท่านคิดลงมือต่อมันมิสู้เอาชนะเราก่อน”

“เราไม่ต้องการฆ่าเจ้า”

“อย่างนั้นท่านให้อภัยถังเค่งเถอะ”

เจ้ามือปราบส่งเสียงไออย่างรุนแรง ไออยู่ชั่วขณะจึงกล่าว “ไม่ เรามิอาจไม่ฆ่ามัน” ขาดคำ ตวัดกระบี่แทงใส่ถังเค่ง

แนฮ้วยขวางกระบี่ ปัดป่ายกระบี่นั้นเบนเบือน

เจ้ามือปราบไอพลางกระโดดโลดแล่น ล้ำหน้าแนฮ้วยไล่ฆ่าถังเค่ง

แนฮ้วยกลิ้งตัวตามพื้นดิน ยื่นกระบี่ปราด ต้านอีกกระบี่ไว้ ยามอรุณรุ่ง หิมะแน่นหนากว่าเดิม ความหนาวเหน็บคุกคามคน

เจ้ามือปราบส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง คล้ายไม่อาจทนทานต่อรังสีของ

กระบี่และความเยียบเย็นของหิมะ

เจ้ามือปราบทอดถอนใจยาว จู่โจมกระบี่ออก แนฮ้วยยังคงสกัดขัดขวาง เจ้ามือปราบวกกระบี่แทงย้อนกลับ บนร่างแนฮ้วยก็เพิ่มคราบโลหิตสายหนึ่ง

เจ้ามือปราบทิ่มแทงทำร้ายแนฮ้วย คิดสะกดอีกฝ่ายหนึ่งไว้ ปล่อยให้มันฆ่าถังเค่ง มิคาดกระตุ้นความคิดเสี่ยงชีวิตของแนฮ้วยขึ้น สะบัดกระบี่จู่โจมใส่เจ้ามือปราบ

เจ้ามือปราบไอพลางตีโต้กลับไป

เกล็ดหิมะพรั่งพรู ตกลงบนร่างพวกเขา กลับกลายเป็นบุปผาโลหิต การต่อสู้พอเริ่มขึ้น ปากแผลบนร่างพวกเขาก็ปริแตก โลหิตไหลซึมออกมา

ถังเค่งเห็นแนฮ้วยขวางอยู่เบื้องหน้า คอยคุ้มครองมัน ประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ บังเกิดเสียงปะทะไม่ขาดหู ต้องร้องว่า “แนสี่เอี้ย ปล่อยให้มันฆ่าเราเถอะ”

แนฮ้วยยังคุ้มครองมัน โดยไม่ยอมล่าถอย

เสียงไอของเจ้ามือปราบยิ่งถี่ยิ่งรุนแรง คล้ายลูกสูบที่ชำรุดตัวหนึ่งหลังจากปล่อยแรงอึดสุดท้ายออกมา ก็จะพังทลายลง

มีอยู่หลายครั้งที่เจ้ามือปราบคิดล้ำหน้าแนฮ้วย จู่โจมสังหารถังเค่ง แต่ไม่อาจฝ่าแนวป้องกันของแนฮ้วยไปได้

หากคิดฆ่าถังเค่ง ต้องโค่นแนฮ้วยล้มลง

แต่แนฮ้วยเป็นคนโค่นไม่ล้ม

หากคิดโค่นแนฮ้วยล้มลง ได้แต่ฆ่าเขา

แต่ยิ่งต่อสู้นานเข้า พลังชีวิตและธาตุทรหดของแนฮ้วยก็ถูกกระตุ้นขึ้นมา ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ มาตรว่าโลหิตจากปากแผลของเขายิ่งหลั่งยิ่งมากก็ตาม

ยามนั้น ถังเค่งถูกคุกคามถอยติดกำแพง แนฮ้วยคุ้มครองถังเค่งหันหลังให้กับหอห้อง เจ้ามือปราบกลับหันหน้าหาหอห้องของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

เจ้ามือปราบพลันกู่ร้องดังยาวนาน โผพุ่งขึ้นฟ้า

สภาวะจู่โจมนี้ ลงมือจากเบื้องสูง สุดที่จะต้านทานได้ แนฮ้วยคิดไม่ถึงเจ้ามือปราบกลับใช้วิธีต้องฆ่าให้จงได้ ในใจบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า

...ท่านคิดฆ่าเรา เราก็จะฆ่าท่าน ไม่ปล่อยให้ท่านฆ่าถังเค่งเด็ดขาด

แนฮ้วยตวาดด้วยโทสะ คุมกระบี่ลอยตัวโถมแทงใส่

เสียงฉึกเมื่อกระบี่แทงจากเบื้องล่างขึ้นไป ทะลวงทะลุอกเจ้ามือปราบออกไป

เจ้ามือปราบโฉบขึ้นบนหอห้อง แต่ไม่ได้จู่โจมกระบี่ใส่แนฮ้วย กลับบังคับกระบี่แทงใส่หอห้อง

แนฮ้วยกวาดมองอย่างรีบร้อน เห็นกวนเซี่ยวซู่ใช้มีดสั้นเล่มหนึ่งแทงใส่กลางหลังเต็งเซี้ยงอี กระบี่ของเจ้ามือปราบแทงใส่กระดูกสันหลังของกวนเซี่ยวซู่

พริบตานั้น เต็งเซี้ยงอีล้มลง กวนเซี่ยวซู่ก็ล้มลง เจ้ามือปราบคลายกระบี่ล้มตาม ในหอห้องบังเกิดเสียงกรีดร้องขอกอเฮียวซิมดังขึ้น

ที่แตกต่างคือ เจ้ามือปราบยังอยู่นอกหน้าต่าง ดังนั้นร่างร่วงลิ่วลงสู่พื้น แนฮ้วยวิ่งปราดไปด้วยความคับแค้นรันทด รับร่างเจ้ามือปราบไว้

ทรวงอกเจ้ามือปราบปรากฏปลายกระบี่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา มองดูแนฮ้วย ในดวงตาคล้ายมีร้อยคำพันคำ แต่ก็พูดไม่ออก ในที่สุดส่งเสียงไอออกมา

การไอครั้งนี้ปรากฏน้ำเลือดไหลทะลักออกมา ไอจนสิ้นลมปราณ

แนฮ้วยโอบอุ้มซากศพเจ้ามือปราบ แค้นตัวเองแทบตาย

แนฮ้วยทราบว่าเจ้ามือปราบคิดกล่าวกระไร เจ้ามือปราบไม่ได้คิดฆ่าแนฮ้วย เพียงแต่เหลือบเห็นกวนเซี่ยวชู่บนหอห้องลงมือต่อเต็งเซี้ยงอีคิดโผพุ่งขึ้นไปขัดขวาง แต่แนฮ้วยเข้าใจว่าเจ้ามือปราบคิดลงมืออย่างสุดกำลัง ดังนั้นชิงฆ่ามัน

เจ้ามือปราบไม่เคยฆ่าคนมาก่อน วันนี้คิดฆ่าคน ตัวเองกลับต้องตาย

แนฮ้วยโอบอุ้มซากศพที่เย็นเฉียบของเจ้ามือปราบคุกเข่ากับพื้นหิมะ อากัปกิริยาชะงักค้าง ปล่อยให้เกล็ดหิมะย้อมจนขนคิ้วจอนผมขาวโพลน

ยามนั้นกอเฮียวซิมในหอห้องร่ำไห้รำพันต่อถังเค่งที่พลิ้วปราดเข้าไปว่า "คันเกาทัณฑ์น้อย...ฉวยโอกาสที่พวกท่านต่อสู้กันที่ชั้นล่างคิดช่วงชิงภาพกะโหลกและผ้าห่อศพไป...เต็งเจ้ไม่ยินยอม มันแสร้งเป็นเลิกล้มความคิด จากนั้นพลันลงมือแทงใส่เต็งเจ้มีดหนึ่ง..."

ถังเค่งยื่นมือช้อนคอเต็งเซี้ยงอีขึ้น ที่สัมผัสถูกยังเรียบลื่นกระไรปานนั้น แต่หญิงงามสะคราญโฉมหลั่งโลหิตแดงฉานบาดตาออกจากทรวงอก อีกชั่วขณะโลหิตจะไหลหลั่งเหือดแห้ง ชีวิตก็ดับสูญสิ้นแล้ว

ถังเค่งทราบว่านางไฉนสูญเสียชีวิตไป

มิใช่สืบเนื่องจากกวนเซี่ยวชู่

หากแต่สืบเนื่องจากกวนปวยโต่ว

การตายของกวนปวยโต่ว นางคล้ายไม่ได้หลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว แต่ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา นางได้ตายไปแล้ว ไม่คิดมีชีวิตต่อไปอีก

จบตอนรอยสักกะโหลก

คำตาม

เมื่อปี 1982 นักโบราณคดีจำนวนหนึ่งชุมนุมที่เมืองตูริน ประเทศอิตาลี ใช้เครื่องมือเอกซเรย์ แสงอัลตราไวโอเลต แสงอินฟราเรด กล้องจุลทรรศน์ และเครื่องไม้เครื่องมืออันละเอียดอ่อนทางวิทยาศาสตร์ ทำการตรวจสอบวัตถุชิ้นหนึ่งที่เรียกว่าผ้าห่อศพตูริน ถึงกับใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ก้าวหน้าที่สุดในโลก ทำการแยกแยะคุณสมบัติจากผืนผ้า ในที่สุดพบเห็นคราบเลือดไม่น้อย ทั้งปรากฏหน้าของพระเยซูขึ้นบนผ้าห่อศพ หลังจากล้างฟิล์มออกมาสามารถเห็นเค้าใบหน้าของผู้ชายผมยาวเครายาว ใบหู ดวงตา จมูก ปาก พ้องต้องกับภาพพระเยซูที่เข้าใจกันโดยบังเอิญ

ข้าพเจ้าหลังจากอ่านข่าวนี้จากในนิตยสาร บังเกิดเป็นความทรงจำอย่างลึกซึ้ง เมื่อเขียน 4 มือปราบพญายม ตอน รอยสักกะโหลก จึงสอดใส่ข้อมูลนี้ลงไป ซึ่งความจริงเรื่องราวของ รอยสักกะโหลก หลังจากเขียนเสร็จแตกต่างจากพล็อตเรื่องเดิมที่ข้าพเจ้าวางไว้ แต่การเขียนเป็นนวนิยายไม่ใช่แต่งเรียงความ ขณะที่จินตนาการเป็นอย่างหนึ่ง เมื่อตอนเขียนเป็นอีกอย่างหนึ่ง ทั้งนี้เพราะใต้ปลายพู่กันมีชีวิต เนื้อเรื่องอาจเปลี่ยนแปลงได้ ตัวละครก็เกิดดับตามอารมณ์ของผู้เขียนก็มีผลสะท้อน

ขอเพียงไม่แตกต่างเป็นตรงกันข้าม การหลุดพ้นจากพล็อตเรื่องเดิมที่วางไว้ บางครั้งกลับเป็นเรื่องดี

ระหว่างนี้มีการขโมยตีพิมพ์ผลงานของข้าพเจ้าค่อนข้างรุนแรง เพียงที่ฮ่องกงก็มีมากกว่าสี่สำนักพิมพ์ขึ้นไป ที่ตีพิมพ์โดยไม่ได้ติดต่อขอลิขสิทธิ์ บางครั้งเพิ่งนำลงในหน้าหนังสือพิมพ์และนิตยสาร พวกเขาก็ชิงออกหนังสือ ระหว่างที่ไต้หวันก็มีคนขโมยพิมพ์ผลงานของข้าพเจ้า ทำการแก้ไขดัดแปลงและต่อเติมเสริมแต่งเรื่องนักสู้คะนองศึกของข้าพเจ้านับเป็นที่น่าเสียใจจริงๆ

ระหว่างที่เขียน 4 มือปราบพญายม ตอน รอยสักกะโหลก ข้าพเจ้ากำลังเผชิญกับปัญหาส่วนตัว ดังนั้นแสดงความรู้สึกไม่สบายใจ และการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ผ่านทางตัวอักษร อาจบางทีหลังจากที่จับงานเขียนใหม่ ทุกประการมีการตัดสินที่แน่นอน ชีวิตคนเป็นเช่นนี้เอง ภายใต้การกัดกร่อนที่ไร้เสียงของกาลเวลา ไม่มีอะไรที่ไม่เปลี่ยนแปลง

อุนสุยอัน
17 พ.ย. 1985
แก้ไข 9 ก.ย. 1990
แก้ไขล่าสุด 21 ส.ค. 1998

4 เล่มจบ

ชุด
สี่มือปราบพญายม
ชุมนุมนครหลวง

ชุด
สี่มือปราบพญายม
สัประยุทธ์ใหญ่

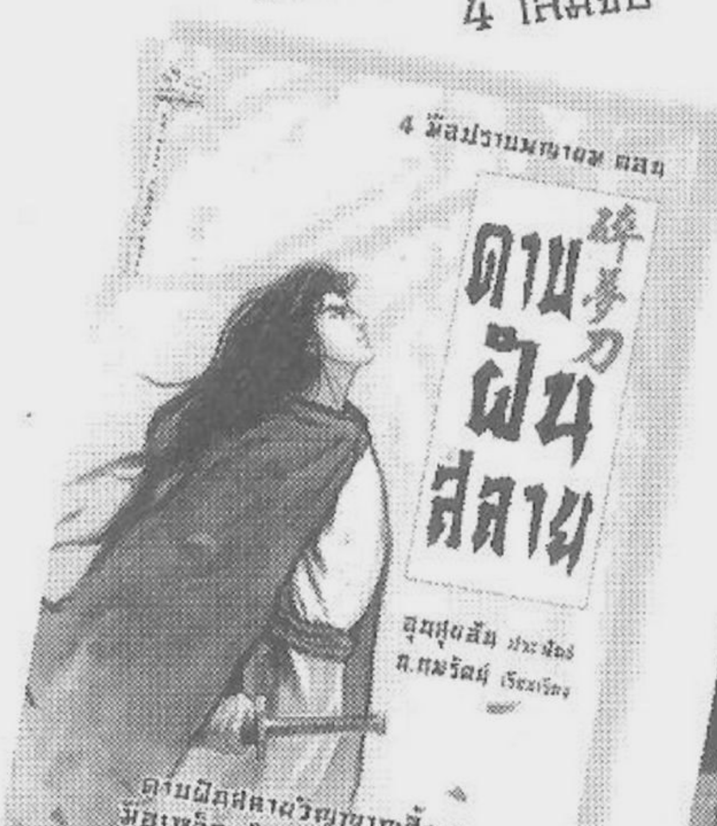

เล่มเดียวจบ

เล่มเดียวจบ

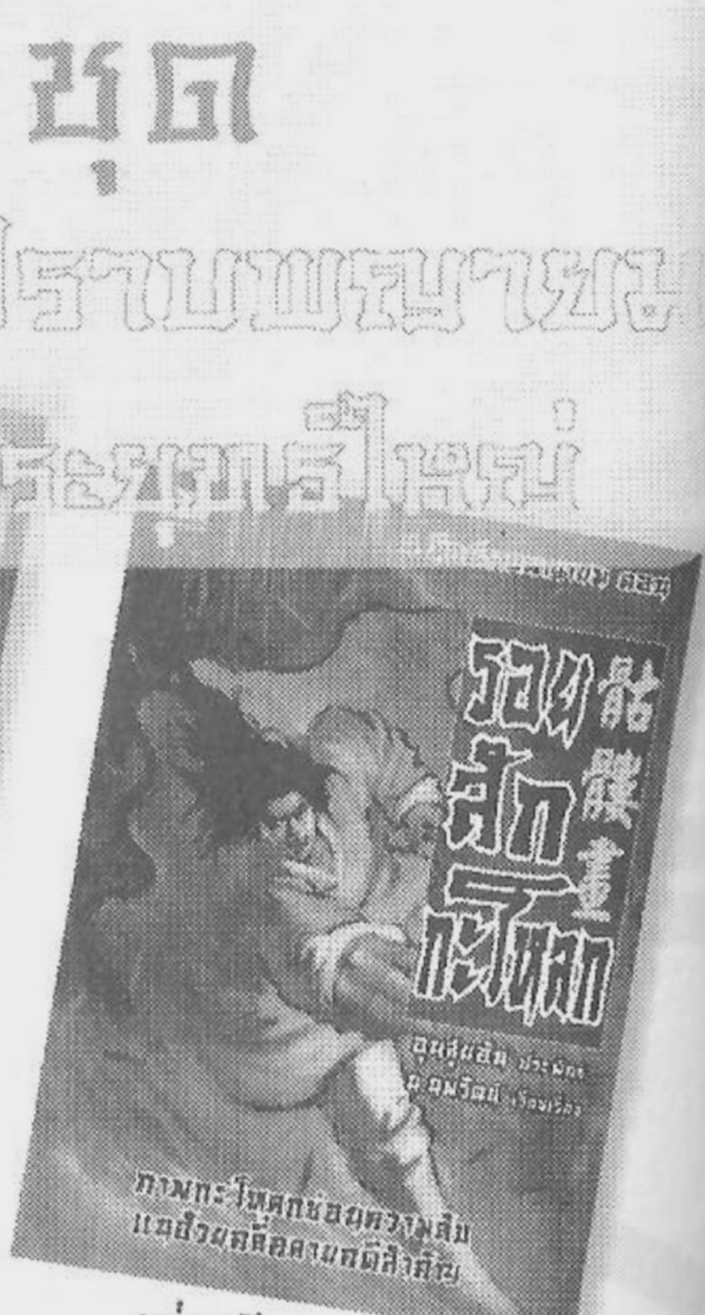

เล่มเดียวจบ

ชุด
สี่มือปราบพญายม
ปะทะยอดขุนพล

2 เล่มจบ

2 เล่มจบ

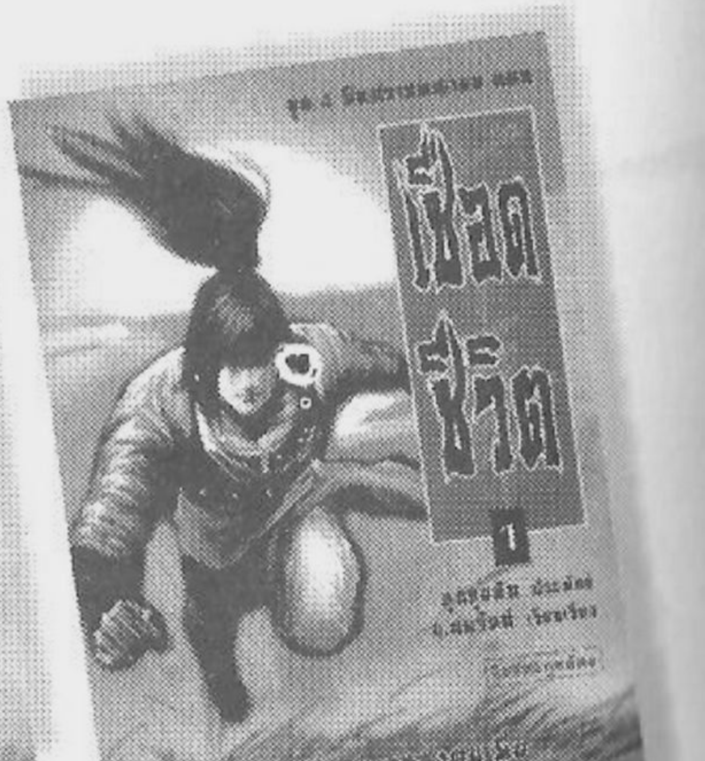

2 เล่มจบ

4 มือปราบพญายมเล่มนี้ ประกอบด้วย ตอน รอยสักกะโหลก ซึ่งจบในตอน
มีคนบอกว่า 4 มือปราบพญายม ตอน ดาบฝันสลาย ศึกชโลมเลือด
บุปผามหาภัย พิศวาสสีเลือด และรอยสักกะโหลก
เป็นผลงานที่เหมาะกับการดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์จอเงินที่สุด
เนื่องเพราะดำเนินเรื่องฉับไว เน้นเห็นถึงภาพลักษณ์ แฝงปริศนาซ่อนเงื่อนงำ
ตัวบุคคลโดดเด่นพิเศษ เนื้อเรื่องสลับซับซ้อนเปรียบเสมือนกลีบดอกใบไม้ขับเสริมกันและกัน
ทำให้เป็นสุดยอดนวนิยายขนาดกลางของชุด 4 มือปราบพญายม

ชุดสี่มือปราบพญายมประกอบด้วยสามชุด
สามารถแยกอ่านเป็นเอกเทศได้ ไล่เรียงตามนี้

ชุด
สี่มือปราบพญายม
ชุมนุมนครหลวง
(4 เล่มจบ)

ชุด
สี่มือปราบพญายม
สี่ประยุทธ์ใหญ่

แบ่งเป็นสามตอน
ตอน ดาบฝันสลาย
(เล่มเดียวจบ)
ตอน บุปผามหาภัย
(เล่มเดียวจบ)
ตอน รอยสักกะโหลก
(เล่มเดียวจบ)

ชุด
สี่มือปราบพญายม
ปะทะยอดขุนพล

แบ่งเป็นสามตอน
ตอน ล้างรอยเลือด
(2 เล่มจบ)
ตอน เชือดชีวิต
(2 เล่มจบ)
ตอน มือเหล็กพิชิต
(2 เล่มจบ)

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

ISBN 978-974-10-8876-8
9 789741 088768

SI DA MING BU KO LOU HUA
四大名捕-骷髏画 / 4 มือปราบพญายม : รอยสักกะโหลก
© 1986 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First Published in Hong Kong in 1986 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.
02-05-00256-100
0 205002 561003

A0533 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / **www.smm.co.th**
ออกแบบปก : ฐาปนันท์ ศรัณนิธิรัฐ

ราคา 200 บาท